

Giới thiệu Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mạt Thế

Nhân vật chính: Ngọc Thiên Di, Triệu Hàng, An Thế Kiệt, Ngô Lâm, Đường Nhiên, Đường Hiên, Âu Dương Hạo, Âu Dương Minh.

Giới thiệu:

Sống 1000 năm, mắt thấy tu luyện sắp sắp đạt thành tựu mà lại bị ám toán, Ngọc Thiên Di quyết định đồng quy vu tận (chết chùng cho vui). Không ngờ xuyên đến một địa cầu khác lại càng không ngờ mới tỉnh dậy ngày đầu tiên lão thiên gia đã ban tặng cho nàng vai cục thịt dư trong bụng. Vừa mới sinh xong bảo bảo, chưa kịp hưởng thụ vài năm thì gặp tận thế bùng nổ.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tử

Ngọc Thiên Di đã ngồi tĩnh tu một tháng, nguồn linh lực trong cơ thể đã đạt đến bình cảnh đột phá. bước đột phá tầng cuối cùng của nàng không thể xảy ra sai sót, cần phải liên tục không được phép dừng lại ở một thời khắc nào. Nàng dẫn toàn bộ linh lực vào trong đan điền, linh lực toàn bộ xoay quanh tử liên kích phát tử liên nở rộ tấn thăng. Muốn đột phá cần ít nhất mười hai canh giờ để tử liên nở rộ hết. Từng cánh hoa tử liên tầng tầng lớp lớp nở ra, cho đến cánh cuối cùng thì có một luồng oanh kích xuống kết giới của nàng. Kết giới mở ra làm nàng chưa kịp thời đột phá bình cảnh phải nhanh chóng ổn định lại nguồn linh lực đang sôi trào.

Nhìn đoàn người tiến vào, nàng biết đây là bọn họ vì tử liên trong cơ thể nàng mà đến. Không biết kẻ nào biết được tin trong cơ thể nàng có bảo bối tử liên có thể giúp tu luyện nhanh nhất mà đến. khi đang đột phá, tử liên là thời kỳ suy yếu nhất nàng chỉ có thể dựa vào chính mình để chống lại.

-Yêu nghiệt! Hôm nay là ngày tận của ngươi.

Đây không phải kẻ đã từng là sư huynh nàng sao. Đúng vậy, chỉ có hắn biết sự tồn tại của tử liên. Chỉ trách nàng xưa kia quá nhẹ dạ để hắn biết được bí mật của nàng.

-Ha ha! Ngày tận của ai còn chưa biết được đâu.

Nàng cuồng ngạo nhìn xung quanh ngọn núi này ít nhất cũng đến nghìn người, đủ để tẩy rửa mảnh đất này.

Ánh mắt của nàng nhìn bọn họ như người chết khiến tâm bọn họ căng thẳng. Dù vậy vẫn có kẻ liều lĩnh xông lên, một cái nhấc tay của nàng khiến cho trăm kẻ mới xông lên kia chết không kịp biết nàng đã ra tay thế nào. Ánh mắt nàng khiêu khích, lạnh nhạt nhìn mọi thứ khiến những người khác chịu không nổi.

-Mọi người cùng nhau liên thủ, yêu nghiệt không thể kháng cự được bao nhiêu thù gian nữa!

Người sư huynh kia cầm đầu tiến lên.

Đúng vậy, nàng đã sắp cảm cực không nổi, nguồn linh lực trong cơ thể muốn bạo khởi. Nhưng trước khi chết nàng cũng muốn có người chôn cùng.

Nàng triệu hồi ra bốn mạng pháp bảo chống lại đám người kia. Bỗng nhiên có tiếng xé gió truyền đến nhưng nàng không tránh. Hắn- sư huynh của nàng đánh lên nàng, nàng chấp nhận đỡ một chiêu cũng là trả ân hắn kéo nàng ra khỏi gia tộc vô tình vô nghĩa kia. Một ngụm máu phun ra, nàng biết mình sắp không thoát khỏi tử kiếp, quay đầu nhìn lại hắn chỉ còn là sự vô tình bạc bẽo. Bốn mạng pháp bảo được nàng niệm chú càng trở nên sát cuồng hơn không ai có thể ngăn lại.

Nàng nhìn hết thấy, nhìn bọn người kia tham lam, hèn yếu rồi chết vật. Nghĩ đến 1000 năm trôi qua trước mắt, nàng cảm thấy nhân sinh chỉ có thế mà thôi. Dùng máu tim, niệm huyết chú nhìn từng đạo thiên lôi bổ xuống khắp cả ngọn núi. không có kẻ nào có khả năng sống sót. Từng đạo thiên lôi bổ xuống âm âm cả mấy ngày mới chịu ngừng lại. ngọn núi bây giờ trông qua không còn một sự sống kể cả hải cốt của hơn 1000 người cũng không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Xuyên

Linhkeeng...

Linhkeeng...

Linhkeeng...

Linhkeeng...

Tiếng chuông điện thoại vang lên hồi lâu nhưng cũng không thấy có dấu hiệu bắt máy rồi cuộc cũng dừng lại. Thân thể trên chiếc giường vẫn đang ngủ say nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy không có dấu hiệu hô hấp.

Bỗng nhiên cô gái trên giường từ từ ngồi dậy. Nàng nhìn xung quanh cảm thấy mọi thứ thật xa lạ, nhưng rõ ràng là nàng máu đã dùng máu tim miệt huyết chủ bị thiên lôi nổ cho tan xác làm sao có thể còn sống chứ. Nhưng nàng còn sống, còn thờ.

Nhìn căn phòng xung quanh trông không như không thường có người ở, dưới đất quần áo vứt xug quanh có cả nam lẫn nữ. Nàng cũng không ngạc nhiên lắm, nàng tuy chưa trải qua chuyện nam nữ hoan ái nhưng cũng không phải không biết.

Thân thể trần truồng đứng dậy đi xung quanh phòng, sau khi đánh giá xong nàng ngồi xuống một chỗ có thể ngồi (sô pha). Một loạt ký ức xông vào đầu làm nàng phải mất một lúc lâu mới tiêu hóa xong toàn bộ.

Nơi này là một chỗ gọi là đĩa cầu, chỗ nàng đang sinh song là thành phố H, ước A. Nàng biết nguyên chủ cũng tên là Ngọc Thiên Di chưa đủ 18 tuổi, nguyên chủ còn một người em năm tuổi nữa tên là Ngọc Thiên Quân. Ba mẹ nguyên chủ hai năm trước bị tai nạn ngoài ý muốn đã qua đời. Khỏi tài sản không lồ của Ngọc gia do ba mẹ nguyên chủ để lại khiến nhiều người mơ ước. Nguyên chủ cũng không phải là người nhất gan, trước sự uy hiếp từ bên ngoài, dóm ngó của họ hàng thân thích dùng năng lực bản thân bảo toàn được toàn bộ tài sản, không tổn thất một binh một tốt nào.

Ngày hôm qua, cô em họ Ngọc Nhã tổ chức sinh nhật trong quán bar lồi kéo nàng tham dự không ngờ lại là một cạm bẫy được thiết kế để hủy hết danh tiếng nàng của chủ tịch tốt bụng duy nhất. Nàng bị hạ thuốc kích dục liều mạnh, cảm thấy bất hờng nàng liều mạng trốn ra được nơi đó nhưng thuốc quá mạnh mẽ nên nàng chỉ chạy ra được một đoạn thì gặp phải bảy người đàn cũng bị bỏ thuốc. Theo nhu cầu hai bên tám người vào khách sạn điên đảo cả đêm. Thân thể này vì cũng không chịu nổi nhiều lần ra vào của tám người mà đi đời nhà ma nên nàng mới có cơ hội sống lại.

Nàng quyết định sống tại nơi này, nhưng cần phải bảo đảm một chút, nàng kiểm tra là linh hồn, may mắn không hao tổn gì. Không gian linh hồn vẫn còn nguyên vẹn. mà quan trọng hơn từ liên cũng theo linh hồn nàng tới đây, tuy chỉ là còn là một nụ hoa nhưng có còn hơn không.

Cảm thấy cả người khó chịu, một đồng trắng phủ khắp cơ thể kèm theo từ giữa hai chân chảy ra, nàng rút từ trong từ ra một thân váy đen còn mới chắc những người kia dọn phục vụ phòng mua trong sang nay trước khi đi. Tắm xong, nàng đứng trước gương nhìn nàng “hiện tại” thì tổng kết: giống kiếp trước đến 6 phần, da trắng, mắt to tự tin có thêm sự ngạo nghễ từ nàng kiếp trước mang đến, tóm lại nàng” hiện tại” là một mỹ nhân, tạm hài lòng.

Linhkeeng.....

Linhkeeng.....

Linhkeng.....

Nhìn điện thoại kêu liên tục, nàng cầm lên bắt máy. Trong điện thoại là tiếng trẻ con khóc nức nở đầy lo lắng.

-tỷ tỷ! tỷ bỏ mặc tiểu Quân sao? Huhu...tỷ ở đâu? Huhu.

Lâu lắm rồi không có người quan tâm nàng, tiếng trẻ con mềm mại cũng khiến cho lòng nàng mềm mại.

-tiểu Quân ngoan, tỷ tỷ đang mua điểm tâm cho tiểu Quân, đợi tỷ một chút tỷ về ngay.

-dạ.

Dặn dò tiểu Quân an tâm đợi nàng. Nàng nhanh chóng lấy đồ của nàng rồi bước nhanh ra khỏi khách sạn. từ đây nàng đã có thêm một người thân để quan tâm

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Có bảo bảo

Vội vã rời khỏi khách sạn, Ngọc Thiên Di nhân tiện dùng mấy tờ tiền còn có bên trong túi sách ghé vào tiệm điểm tâm sáng mua vài thứ đồ ăn đơn giản.

Ngọc Thiên Di nguyên chủ trước kia cũng sống ở trong biệt thự nhưng sau khi ba mẹ mất đi đã dọn ra vào chung cư cùng em trai ở để tránh tình cảnh nhìn vật lại nhớ tới người. Hai người ở cùng với một người làm việc vặt hàng ngày nên cũng yên tĩnh.

Vừa mở cửa ra đã có một bóng nhỏ nhấn lao vào ôm lấy chân nàng. Nàng ôm đứa bé lên đi vào trong nhà, ngồi xuống sofa. Đứa bé tiểu Quân này vẫn cnf đang khóc thút thít, nàng nhẹ nhàng lau nước mắt cho bé, dụ dỗ bé.

-tiểu Quân ngoan, chẳng phải tỷ tỷ đã về rồi sao?

-Tỷ tỷ! đêm qua tỷ tỷ không về tiểu Quân ở một mình rất sợ.

-là tỷ tỷ không đúng, tỷ tỷ mua điểm tâm tiểu Quân thích để xin lỗi nè.

Dụ dỗ một hồi tiểu Quân cũng ngừng khóc, nàng dứt từng chút một cho tiểu hải tử ăn no, chính nàng cũng ăn một ít để Tiểu Quân an tâm.

Tiểu Quân là một hải tử ngoan, không khóc không nháo, lại thiết tâm đối với nàng, cùng chảy chung dòng máu với nguyên chủ nên nàng sẽ dùng tâm để đối đãi. Nàng quyết định sẽ không đi cái nơi gọi là học đường kia nữa mà ở nhà an tâm tu luyện nên nàng sẽ cho tiểu Quân cùng tu luyện. Nàng đã nhìn căn cốt của tiểu Quân rồi, là căn cốt thượng thừa rất dễ tu luyện. Nàng cũng quyết định đưa Thanh Hỏa mà hồi trước nàng dùng Diệp Xuân thảo quý hiếm đổi với Diêm U cung cho tiểu Quân luyện. Dù sao Thanh Hỏa nàng cũng chưa dùng vào việc gì, bản thân nàng lại có Viêm Hỏa, vương hỏa chí tôn cùng với từ liên thì sẽ nhanh chóng tiến tới trình độ như kiếp trước.

Còn đối với đám họ hàng thân thích thì ai dám cản bước nàng, nàng sẽ cho họ xuống địa ngục không có đường trở về. an quan tâm nàng thì nàng sẽ báo đáp lại.

Nàng cùng tiểu Quân cùng nhau tu luyện nghỉ ngơi hợp lý, sau một tháng cuối cùng từ liên cũng mở ra tầng đầu tiên. Tu vi cũng được tăng tiến không ít. Tiểu Quân cũng cảm nhận được linh lực nhập thể, mọi việc tiến triển rất thuận lợi.

Từ liên tạng thư nhất mở ra nhưng linh lực dường như lại không tập trung tại một chỗ làm nàng rất nghi ngờ, dẫn linh thức dò xét cơ thể nàng nhìn thấy trọng bụng mình có thêm vài miếng thịt nhỏ nhỏ. Ai có thể cho nàng biết tại sao được không mới chỉ sống lại một tháng, nguyên chủ cũng chỉ là lần đầu tiên mà nàng lại trúng số độc đắc bảy giải đặc biệt.

Tiểu Quân thấy tỷ tỷ tự nhiên tròn mắt, co quắp khoe miệng nên hỏi :

-tỷ tỷ có nào không.

-tỷ có bảo bảo.

Nàng không dám tin thốt ra nhưng nghĩ chắc tiểu Quân còn nhỏ nên không hiểu gì. Nhưng nàng lại quên Tiểu Quân là đứa trẻ thông minh, cùng với thời đại phát triển nên bé biết tỷ tỷ có em bé rồi và bé sẽ được làm cậu, bé rất vui.

-tiểu Quân sắp làm cậu rồi, tiểu Quân rất vui.

-đúng rồi.

Năng lực thích ứng của tiểu Quân quá mạnh mẽ nên nàng cũng không thể thua kém, nên nàng chấp nhận thêm bảy bảo bảo sau này sẽ là người thân của nàng. Tiểu Quân và nàng cũng sẽ không còn cô độc nữa.

Xác nhận mình có thai, nàng cùng tiểu Quân cũng không ở chung cư nữa mà quyết định dọn về biệt thự ở. Nơi này rất thích hợp cho nàng dưỡng thai. Nàng cũng giao toàn quyền công ty cho tiểu Quân xử lý. Ai bao cậu bé thông minh, thiên tài mà lại rất hợp xử lý mấy việc này. Tiểu Quân chỉ trẻ con, dễ thương trước mặt nàng mà thôi, với người ngoài cậu bé cực kì lạnh lùng, phúc hắc.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Tương lai

Tại một phòng bao lớn trong quán bar cao cấp, có 7 người đàn ông đang tụ tập. chàng trai ngồi trên ghế sofa đang hút thuốc mặc áo màu đen có khuôn mặt nghiêm nghị, đáng người cao lớn trên 1,85m, mái tóc đen cắt ngắn hoàn chỉnh là Triệu Hàng_ người thừa kế Triệu gia, quân quyền lớn nhất thành phố H này.

Chàng trai mặc áo phong trắng, quần jeans đơn giản là An Thế Kiệt là hoàng tử mặt trời nổi tiếng. Là An nhị thiếu của An gia_ trùm bất động sản nổi tiếng ở đây, kinh doanh nhiều ngành nổi tiếng.

Còn chàng trai đeo mắt kính viền vàng không ai khác chính là thiên tài y học Ngô Lâm. Ngô gia là y học thế gia với hàng chuỗi bệnh viện nổi tiếng, hiện

đại.

Nói về Đường gia, là con rồng hắc đạo nổi tiếng, có hai vị thiếu gia sinh đôi đều nổi tiếng là Đường Nhiên_khuôn mặt thiên thần, bên trong là ác quỷ. Còn Đường Hiến lạnh lùng, ra tay tàn nhẫn, chỉ một ánh mắt cũng có thể làm người khác đông lạnh.

Âu Dương thế gia đối lập với Đường gia là gia tộc bạch đạo. ngoài sáng là gia tộc đối lập với Đường gia nhưng trong tối cấu kết với nhau làm không ít phi vụ buôn bán vũ khí. Âu Dương đại thiếu_Âu Dương Hạo là chàng trai vàng thương giới. Âu Dương Minh_nhị thiếu là ảnh đế, tự sáng lập công ty giải trí STAR không có đối thủ.

7 chàng trai ngồi tại đây đều là vương tử trong vương tử, tuần mỹ, giàu có. Là đối tượng trong mộng của tất cả các cô gái vậy mà Ngọc Thiên Di chỉ trong một đêm đã sử dụng qua tất cả.

Âu Dương Minh đang chơi đùa nơi đây của một cô gái cất tiếng hỏi những người còn lại:

-Tháng trước chúng ta bị người của Thương Lang chơi một vỏ các cậu còn nhớ chứ?

-Sao có thể quên được, hôm đó bảy người chúng ta cùng một cô gái đến sáng cơ mà.

Đường Nhiên lên tiếng. Như nhớ đến gì đó, Nhiên quay sang hỏi Lâm.

-Cô gái tháng trước chúng ta ngoạn tập thể là ai thế?

-Theo mình nhớ được là ngọc nữ Ngọc Thiên Di của Ngọc gia thì phải. cô bé đó hình như chưa đủ 18 tuổi thì phải.

-Cảm giác thật tươi mới, non mềm chặt chẽ nha.

An Thế Kiệt mỉm cười nói, nhớ lại cảm giác ấy nơi đó của anh lại cương cứng lên đây, thật là một bảo bối mê người mà.

Những người còn lại không nói gì nhưng nhìn nơi cộm lên giữa hai chân là có thể đoán được suy nghĩ của họ.

.....*****.....

Ngọc Thiên Di không biết mấy người đang nói về nàng, nàng hiện đang phải giải thích một đồng thứ được liệu, luyện được cho Tiểu Quân. Mặc dù tiểu Quân chỉ mới tu luyện nhưng đã nắm vững được Thanh Hóa.

Từ khi biết mình mang thai nàng đã cho người âm nghi việc hết. cảm giác mấy bảo bảo muốn ra nên nàng dặn tiểu Quân phải làm những gì. Bảy đứa trẻ nhưng nàng đã có tử liên tầng thứ 5 nên cũng không sợ lắm.

Cảm giác đau bụng đến, nàng dặn tiểu Quân trải sẵn bảy cái khăn trên giường. từng đứa trẻ chui ra được nàng rót cho 1 cánh tử liên tầng thứ nhất nên rất khỏe mạnh, trắng trắng mềm mềm rất dễ thương.

Sinh xong nàng đã có thể xuống giường đi lại bình thường. bảy cánh tử liên cho mỗi đứa trẻ cũng không khiến nàng hao tổn gì mà con tăng thêm được linh lực. có 5 nam hai, lão nhị và lão ngũ là 2 nữ hài. Nhìn những bảo bảo này nàng cảm thấy tâm thật ấm áp, như có sợi dây vô hình gắn kết nàng và các bảo bảo bảo có thể gọi là mẫu tử liên tâm hay chăng.

-tỷ tỷ, bảo bảo thật xinh đẹp. nên lấy tên gì đây.

Tiểu Quân nghiêng nghiêng đầu suy nghĩ hỏi nhìn manh vô cùng.

-lão đại là Ngọc Thần(là con của Hạo ca)

-lão nhị là Ngọc Diên(con của Lâm ca)

-lão tam là Ngọc Triệt(con của Kiệt ca)

-lão tứ là Ngọc Hàn(con của Hằng ca)

-lão ngũ là Ngọc Chi(con của Minh ca)

-lão lục là Ngọc Âu(con của Nhiên ca)

-tiểu thất là Ngọc Ân(con của Hiến ca)

Khi bảy đứa bé được 1 tháng, tử liên báo cho nàng thiên địa có sự luân chuyển. nàng bói ra được 5 năm nữa tận thế sẽ đến. nàng quyết định bán hết tài sản Ngọc gia đi chỉ để lại biệt thự đang ở. Nàng cùng tiểu Quân đi khắp nơi trên thế giới vừa du lịch vừa thu thập vật tư.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mặt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Tận thế đến

Sau gần 5 năm đi vòng quanh thế giới thu thập vật tư, cả gia đình Ngọc Thiên Di quyết định trở lại thành phố H chờ tận thế tới. 5 năm qua đi, mấy đứa nhỏ đều đã 5 tuổi, tiểu nhị và tiểu ngũ giống mẹ, các bé còn lại đều giống bố. vật tư mà họ thu thập được cũng đủ cho cả thành phố sống cả đời còn chưa kể không gian của Thiên Di là không gian sống. nàng cũng đã kiến tạo cho tiểu Quân và bảy đứa bé mỗi người một không gian sống tồn tại theo linh hồn còn có thăng cấp nên không lo sợ thiếu vật tư khi tận thế đến.

5 đứa bé đều tu luyện và có cả dị năng. Lão đại và tiểu lục đều là dị hỏa_từ viêm hóa. tiểu nhị là song hệ thủy và thổ. Tiểu tam là bang, tiểu tư và tiểu thất là hệ mộc và kim. Tiểu ngũ là lôi hệ dị năng. Tiểu Quân là Thanh Hỏa nên không có dị năng gì khác.

Sáng nay, cả nhà Thiên Di không ra ngoài đi dạo nữa mà ở ại biệt thự. Biệt thự rộng lớn đã được Thiên Di cho gia cố lại nên rất vững chắc. để an toàn hơn, Thiên Di đã cho người giúp việc nghỉ hết. bảy đứa bé không cần người lớn phải lo lắng, sáng dậy ăn sáng, cùng nhau đi tu luyện. các bé đều hiểu chuyện nên Thiên Di rất an tâm. Nàng cũng thấy mình thay đổi so với kiếp trước. cười nhiều hơn, nụ cười ấm áp hơn không phải là nụ cười hờ hững như kiếp trước nữa.

Cho đến buổi trưa những viên đá nóng cháy từ trên chơi dội xuống mang theo luồng khí tức âm u, theo sau là những cơn mưa keo dãi không ngừng trong hai ngày báo hiệu tận thế đến.

Khi mưa tạnh hẳn, số lượng người bị cầm trong thành phố tăng nhanh, bệnh viện trở nên quá tải. bệnh nhân có người trở nên mê man, chính phủ đang tìm đối sách thích hợp.

Đến ngày thứ ba sau trận mưa kinh hoàng thì các bệnh nhân bị hôn mê đã tỉnh dậy, nhưng họ đã không còn à con người nữa mà đã trở thành những con quái vật. bọn chúng cắn con người, truyền bệnh nhanh chóng cho kẻ khác. những người bị cắn mất lý trí, cơ thể bốc mùi kinh khủng, làn da tái xanh, họ trở thành vô tri vô thức, thấy người là cắn. ăn thịt người. cả thành phố đang rất hỗn loạn. con người không ai dám đi loạn lung tung trong thành phố, trở nên ích kỷ hơn. Ngoài đường tùy tiện có thể bắt gặp cảnh một người cha hay một người bạn đẩy vợ con hay người bạn kia của mình vào đám quái vật để chạy thoát thân.

.....

Trong biệt thự của Ngọc Thiên Di mọi chuyện vẫn diễn ra như ngày thường, vẫn ăn uống bình thường, vẫn tu luyện thì tu luyện dường như đám quái vật ngoài kia không ảnh hưởng gì đến họ cả.

Sau khi xem xong đoạn tin tức phát xong trên TV, Ngọc Thiên Di quyết định họp hội nghị gia đình. Nhìn các con không có biểu hiện sợ sệt hay khóc nháo khi thấy đám quái vật thì nàng tự nhận gien di truyền của bản thân mình rất tốt.

-Các con cũng thấy tình hình bên ngoài rồi đấy, nêu chút ý kiến đi?

-Theo e nghĩ chúng ta cư ở biệt thự trước, đợi bên ngoài ổn định rồi tính tiếp.

-chị cũng nghĩ như vậy, chắc sẽ có người kiến tạo căn cứ. cư đợi thôi.

-mẹ, chúng ta phải tìm chỗ dự thật lớn a!

-Tiểu ngũ nói xem chúng ta nên tìm ai a?

-tất nhiên là tìm ba ba.

Các bé còn lại đề cho tiểu ngũ một ánh mắt xem thường” biết ngay mà”

-con biết baba ở đâu sao?

-mẹ thật ngốc, chúng con đều biết. tiểu thất mân miệng nói. Ý của các bé là các bé đều biết baba mình đó.

-thôi, xem tình hình một tháng nữa rồi tính tiếp. đến khi đó các con không được quá tin người. nên giúp thì giúp, nên giết thì giết. chúng ta không phải bỏ tất không có trách nhiệm phải cứu giúp tất cả mọi người.

Dặn dò các con tu luyện, chăm sóc mình. Thiên Di liên bắt tay vào luyện dược, chế thuốc cho hành trình sắp tới.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mạt Thế* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chặng đường

Thành phố hỗn loạn, người dân chỉ biết dựa vào chính phủ hay các đại gia tộc khác hành động rồi bám theo. Tại sảnh chính của Triệu gia, các đại gia tộc lớn đều tụ họp lại bàn kế sách thích đáng. Bọn họ là 5 đại gia tộc lớn nắm trong tay không ít nhân lực, kể cả dị năng gia dưới trướng bọn họ sau mặt thể chỉ một vài ngày cũng không thiếu. Triệu gia chủ lên tiếng trước:

- Chính phủ đang có ý định thành lập căn cứ tại G, chúng ta có nên theo họ không?

- Theo cháu, chúng ta nên tách riêng ra khỏi chính phủ. Bọn họ trước đây từng nghi kỵ chúng ta. Chúng ta đi theo chắc chắn không có quả ngọt để ăn. Với tình hình chung hiện tại 5 đại gia tộc cũng không cần bán mặt mũi cho chính phủ nữa. Ngô Lâm nói.

- Ta cũng nghĩ như tiểu Lâm nói, bọn trẻ đều có dị năng không cần sợ. Chúng ta cũng có quân đội của riêng mình. Ngô gia chủ nói.

- Cháu muốn thành lập căn cứ riêng ở vùng Hải Nam, nơi đó là vùng bình nguyên, dễ xây dựng cũng dễ phòng thủ. Trước tiên chúng ta cứ có căn cứ riêng đã. Khi đã lớn mạnh rồi thì không sợ bên chính phủ có động tác dư thừa nào khác. Âu Dương Minh xoay chiếc ly trong tay nói.

- Cháu cũng nghĩ như Minh. Chúng ta có quân đội, có vật tư đầy đủ lo gì không có nhân lực. Đường Nhiên nói.

- Vậy thì Quyết định thế đi. Chúng ta ổn định lại nhân thủ một chút. Xuất phát càng nhanh càng tốt.

- Được.

Động tác của 5 đại gia tộc rất nhanh được thông báo đi. Ai đi theo họ sẽ được bảo vệ chu toàn. Họ cùng chào mừng các dị năng giả, ai gia nhập sẽ có đãi ngộ hợp lý.

Một tuần sau đội ngũ 5 đại gia tộc lên đường.

.....

Tin tức 5 đại gia tộc tách khỏi chính phủ thành lập căn cứ riêng được truyền đi rất nhanh. Có người thì theo đoàn chính phủ. Có người thì muốn đi theo 5 đại tộc. Mọi người rất nhanh theo ý muốn của mình mà nhanh chóng xuất phát.

Tại biệt thự Ngọc gia, trải qua một tháng chỉnh lý, mọi người đều đã tụ tập đầy đủ. Thiên Di dẫn các bé ra chiếc xe Hummer đã được cải tạo rất chắc chắn, đủ rộng rãi cho nhiều người ngồi, các bé ngồi cũng thoải mái.

Cho xe khởi động, Thiên Di hỏi các bé:

- Các con muốn đi đâu?

- Đi theo baba. Các bé đã thống nhất chung ý kiến là đi theo baba để mẹ và các baba được ở gần nhau.

- Vậy thì đi theo 5 đại gia tộc vậy.

Trên đường đi, Thiên Di luôn duy trì tốc độ xe bình thường. Không phải nàng không muốn đi nhanh mà nàng chưa biết đối mặt với ba ba các bảo bảo ra sao. Mà đường đi cũng bị phá hủy quá nhiều nên xe không thể đi nhanh được. Trên đường đi, nàng luôn để các con và tiểu Quân luyện tập một chút. Đối với các con nàng luôn có đủ tự tin cùng kiên nhẫn để chỉ dạy các con. Nàng luôn ở trên xe để các con xuống dưới giết tang thì nếu có nguy hiểm thì nàng mới rat ay. Khi đi qua các siêu thị hay tiệm thuốc lớn nàng cũng xuống xe cướp bóc một phen, chẳng ai chê vật tư nhiều cả.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mặt Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Sủng vật kinh dị

Chiếc Hummer chạy từ từ trên, trông qua vô cùng nhàn nhã. Đã một tuần trôi qua kể từ khi ra khỏi thành phố H, dọc theo đường quốc lộ bắt gặp không ít xe cũng theo hướng này. Ngọc Thiên Di cảm thấy cuộc sống khi mặt thể tới giống như khi nàng còn ở kiếp trước, cường giả vì tồn.

Xe chạy đến khi chiều tối, nàng cho xe dừng trước một thôn khá nhỏ. Cả thôn đều rất vắng vẻ. Không khí mang vẻ kì dị, có chút âm u. Từ khi nàng cho xe dừng ở đây thì không thấy có một con tang thì nào như thể đã được dọn sạch sẽ từ trước.

Cho xe dừng trước một căn hộ coi như hiện đại nhất thôn, nhà này chỉ là một căn nhà cấp bốn mà thôi nhưng nàng chọn nó vì có hàng rào xung quanh nên có vẻ an toàn hơn một chút.

Các bảo bảo xuống xe ngay sau nàng cùng Thiên Quân. Hai bé gái ngay lập tức chạy tới ôm đùi nàng làm nũng.

- Mẹ! Chi Nhi đau hông quá.

- Diên Nhi đau đau, mẹ thơm thơm.

Nàng biết hai tiểu quý này lại làm nũng nhưng cũng thương các bé ở trên xe cả ngày không hoạt động gì. Hôn vào má hai bé thật kêu nàng mỗi tay dắt một bé đi đến cửa nhà này quan sát. Các bé trai còn lại thấy mẹ thơm tý tý và muội muội thì rất ghen tỵ nhưng cũng không thể hiện rõ ràng vì các bé đều cho rằng “các bé đã lớn rồi, đều là nam tử hán, không mềm yếu nũng nịu như con gái”.

- Tiểu Quân dẫn tiểu Hàn, tiểu Triệt, tiểu Thần, tiểu Âu, tiểu Ân đi xung quanh nhìn một chút. Nếu gặp nguy hiểm thì không cần mạnh mẽ đối kháng mà trở lại ngay lập tức.

- Vâng.

Thiên Quân dẫn các bé đi ra ngoài tuần tra. Còn nàng thì dắt Chi Nhi cùng Diên Nhi đi xung quanh căn nhà trước. thấy mọi thứ bên ngoài bình thường thì nói dẫn hai bé mở cửa đi vào nhà.

Căn nhà rất sạch sẽ, mọi thứ đều ngăn nắp không có dấu hiệu của sự đánh nhau. Đồ ăn vẫn còn nguyên vẹn không có dấu hiệu bị thu dọn đi, chăn màn được gấp rất ngay ngắn. đã trải qua một tháng nên căn nhà có hơi bụi bặm chứ không có dấu hiệu bất thường gì khác.

Nàng cùng với hai con thu dọn một chút rồi lấy nguyên liệu trong không gian ra chuẩn bị nấu ăn. Kịp trước nàng chỉ biết nướng thịt thôi nhưng từ khi có các bảo bảo nên nàng cũng học nấu nướng, tuy không thể như đầu bếp nổi tiếng nhưng cũng không kém là bao. Nàng thấy gas trong nhà này vẫn còn nên không lấy bình gas trong không gian ra. Nàng định nấu cơm nhiều một chút để cho vào không gian để ngày mai ăn trên đường, nấu ba món mặn, một canh đầy đủ dinh dưỡng. khi đã nấu xong thì Thiên Quân và các bé còn lại đã trở về.

- Tỷ! đệ đã về.

- Mẹ! Con đã về.

- Bên ngoài có gì không?

- Rất yên tĩnh, không thấy người hay tang thi gì cả, rất đáng nghi. Tiểu Thần tranh công trả lời trước.

Nàng thơm các bé mỗi bé một cái kể cả Thiên Quân cũng không bỏ qua. Nhìn Thiên Quân mặt đỏ vì xấu hổ còn các bé trai còn lại thì vui vẻ nàng liền dục đi rửa tay rồi ăn cơm.

Tuy bữa cơm nay không sang trọng như trước một chút nhưng các bé đều ăn đến vui vẻ. nhìn đệ đệ và các con vui vẻ ăn món ăn mình làm ra, nàng cảm thấy rất hạnh phúc, không cần gì hơn.

Dọn dẹp sạch sẽ, đưa các thứ không cần đến vào không gian, nàng đưa một chiếc giường siêu lớn ra để giữa nhà đủ cho mười người ngủ thì giục các bé đi đánh răng và đi ngủ. mọi người đều thắc mắc tại sao lại không thấy gia đình nàng đi tắm vì yêu cầu cơ bản tu luyện đầu tiên của nàng đối với bọn nhỏ là sử dụng “chủ” làm sạch cơ thể đầu tiên nên trước khi đi ngủ chỉ cần niệm một câu chú ngữ đơn giản là sạch sẽ, tiết kiệm nước rất nhiều.

Vì đi đường mệt nhọc nên các bé rất nhanh đi ngủ. nàng gác đến nửa đêm sau đó sẽ thay ca với Thiên Quân.

Đến nửa đêm, bỗng xung quanh có tiếng rít gào dữ dội, nghe như tiếng chó hú. Các bé nhanh chóng thức dậy nhưng không có biểu hiện sợ sệt chút nào, mà chỉ có bình tĩnh cùng chút ít hưng phấn. nàng cảm thấy các bé quá là “không giống người thường” không biết giống nàng hay ba ba các bé đây.

Nàng dẫn đầu đi ra ngoài, nhìn con vật cao lớn trước mặt giống sư tử nhưng nó còn to gấp đôi gấp ba con sư tử bình thường thì nàng đã biết tại sao ở đây lại sạch sẽ thế rồi.

- Đây hình như là giống chó sư tử thì phải. Thiên Quân nói:

- Nó đã bị biến dị.

- Mẹ, nó có răng kiếm kia. Tiểu Ân hung phấn kêu lên.

Khóe miệng nàng không tự chủ được giật giật. con vật cao lớn trước mặt này có răng kiếm dùng để giết người này thể mà con nàng hung phấn thế ư.

- Con cảm thấy nó thật đáng yêu. Tiểu Thần nhìn con sư tử “giả” khen ngợi.

Thiên Quân cảm giác cháu của mình toàn những đứa không bình thường nhưng tuyệt nhiên cậu sẽ không thừa nhận là cậu cũng thấy con vật này đáng yêu đâu.

-chúng ta nên làm gì với con Sur từ “già” này nhỉ?

-Con thấy nó ăn nhiều vậy chắc có tính hạch rồi. Tiểu Triệt đã từng nhìn qua một quyển Mật thể văn nên nghĩ như vậy.

-con muốn nó làm sủng vật của con. Diên Nhi nói.

-Vậy được, ai thần phục được nó thì nó sẽ là sủng vật của người đó.

Con Sur từ già cảm thấy đám người trước mặt này thật đáng sợ. nhìn thấy nó mà không kêu la hay chạy gì cả mà còn nhìn nó bằng ánh mắt “long lanh”. Nó cảm thấy bữa ăn này của nó sợ nuốt không nổi. nó muốn chạy trốn, nó có dự cảm không lành rồi.

Con sur từ “già” thấy tình thế không ổn nên nó định quay đầu chạy nhưng Ngọc Thiên Di đã nhanh tay bố trí một cái kết giới xung quanh đây nên nó không thể chạy đi đâu được.

Mấy đứa bé đều nhìn vào con sur từ “già” này. Ngọc Thần cảm thấy bé à anh cả nên phải ra trước. bé đi đến chỗ con vật, nhìn con vật rồi nói:

-Làm sủng vật của ta đi.

Con sur từ “già” này đã mở ra linh trí nên nó có thể nghe hiểu được đứa bé trước mắt này nói gì. Nó cảm thấy bị vũ nhục. một tháng trước tuy nó chỉ là một con chó bình thường nhưng một tháng trước nó bị cái gì đó bắn vào người và trở nên cao lớn. nó cảm thấy rất đói nên nó đã ăn hết người ở khu vực quanh đây mặc dù người đó đã không còn tươi ngon nữa. nhìn con người bé nhỏ trước mắt này muốn nó làm sủng vật, nó phải ăn “thức ăn” này để cho chúng biết sức mạnh của nó.

Con vật giờ hai chân chồm về trước định vồ lấy Ngọc Thần nhưng bé đã nhanh chóng nhảy sang bên cạnh. Thấy bé tránh được thì con vật càng tức giận, nó rống lên một tiếng rồi lao về phía bé, cái miệng to dùng hồng nuốt chửng lấy bé. Nhìn con vật đang lao về phía mình, Ngọc Thần giơ tay lên nhưng ngọn lửa màu tím nhanh chóng tụ lại thành một quả cầu. “viêm cầu” quả cầu lao vào con vật, con vật lui về đằng sau né tránh. Tuy uy lực của quả cầu không nhỏ nhưng con vật chỉ bị cháy vài sợi lông chứ không thương tổn nặng, nó cảm thấy thân mình nóng rát. nhìn những quả cầu liên tiếp lao về phía mình nó càng chặt vật né tránh. Nó cảm thấy con người bé nhỏ này đã chọc giận nó. Nó lao nhanh về phía trước mặc kệ những quả cầu lửa lao về phía nó, nó chồm lên dùng móng vuốt đánh về phía Ngọc Thần. cả hai né rồi lại đánh qua qua lại lại mà không phân thắng bại.

Các bé còn lại nhìn trận đánh thỉnh thoảng lại bình luận vài câu.

-dị hóa của đại ca cũng không làm gì được nó, vậy thì tiêu lục cũng không có khả năng thắng được rồi.

-Đúng vậy.

-Tam ca đến lượt caroi, đã qua 30 phút rồi.

Ngọc Triệt nhanh chóng tham gia trận chiến. Ngọc Thần biết mình đã hết thời gian, tuy hơi buồn một chút nhưng bé cũng đành chấp nhận kết quả này. Ngọc Thiên Di cho bé một nụ cười an ủi rồi tiếp tục quan sát trận chiến. Ngọc Triệt dùng “kiếm băng” mà bé tạo ra chém liên tục vào phần mềm của con vật nhưng chỉ khiến nó chảy chút máu mà thôi. Cậu bé quyết định dùng “băng hóa”, nhưng nơi băng bị băng hóa đều có một tầng băng cung, dày bao phủ. Con vật né tránh liên tục nhưng lần băng hóa. Nó chỉ bị dính một chút thôi mà đã cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

Ngọc Hàn tiếp tục cuộc chiến thay thế cho Ngọc Triệt, bé gieo những hạt mầm xuống đất, chúng tạo thành dây leo, ngọn của chúng biến thành những ngọn giáo bằng kim loại sắc bén đâm về phía con vật. nhìn tình huống này, Ngọc Thiên Di bỗng cảm thấy con nòng dừa nào cũng phức tạp cả.

Ngọc Hàn cũng không thể thu phục được con sur từ già này. Bé Ngọc Ân tuy cũng thuộc hệ mộc-kim như Ngọc Hàn nhưng bé sử dụng các cây leo muốn cuốn con vật lại rồi phóng những chiếc kim to như chiếc đũa về phía con vật. nhìn con vật có khả năng biến thành con nhím mọi người đều có cảm giác đồng cảm.

Nhưng bé Ngọc Ân của chúng ta vẫn không thể thu phục được con vật này vì nó quá nhanh nhẹn và giáo hoạt.

Bé Ngọc Ân cũng ra thử nhưng kết quả cũng y hệt anh Ngọc Thần của bé, vì vậy Ngọc Diên cũng không chịu thua kém mà ra tay thử. Tường đất và con thùy long mà bé tạo ra sau nhiều lần giam cầm nhưng vẫn bị phá vỡ nên bé lại bị nuốt rồi. Còn về Thiên là địa võng do Ngọc Chi sử dụng lôi hệ đi năng tạo ra cũng chẳng giam giữ con vật được bao lâu.

Nhìn các bé đã đấu hết lượt với con sur từ “già” này mà vẫn không giành được phần thắng nên nàng đã quăng ra một câu nói nhằm an ủi các bé

-con Sur từ “già” này bởi vì thức ăn đầy đủ, nó tiến hóa rất nhanh đã là cấp 2 trung cấp nhưng nó là động vật nên sức mạnh lớn hơn nhiều nên cấp 2 đỉnh cấp của các con mới có thể ngang bằng được.

Thiên Quân thấy tỷ tỷ mình kỳ thật cũng rất phức tạp, biết mấy bảo bảo không thể đánh thắng mà còn cổ vũ chúng đi thu sủng vật.

-ai da, con phải tu luyện để nhanh đạt cấp 3 mới được.

Ngọc Chi than thở kêu, bé mệt mỏi đánh nhau vậy mà cũng không thắng được đối thủ chỉ mới cấp 2 trung cấp. thật là mất mặt quá đi. Các bé còn lại không nói gì nhưng đều cùng chung ý tưởng với Ngọc Chi.

Nhìn các bé đều có ý chí tiến lên như thế nàng rất vui mừng. nàng biết các bé không thể thu phục được con sư tử “giả” này nhưng đây ccungx là cơ hội để các bé nâng cao thực lực của mình. Nhìn sang Thiên Quân,nàng biết cậu cũng muốn thu phục con sủng vật này.

-Tiểu Quân, đề ra tay đi.

-vâng.

Nhìn vào ánh mắt tín nhiệm của tỷ tỷ, cậu biết rằng mình sẽ chiến thắng. Thiên Quân sử dụng thanh hỏa đan thành từng tấm lưới xung quanh con vật. tấm lửa dính sát vào có thể nghe tiếng cháy xèo xèo. Mỗi khi nó đột phá một tấm lưới thì lại có một tấm lưới khác dính vào nó. Nó cảm thấy nóng hơn ngọn lửa màu tím hồi nãy rất nhiều. nó biết người trước mặt này lợi hại hơn những đứa bé hồi nãy.

Thiên Quân đi lại gần con vật, nhìn nó dấy dựa trong tấm lưới, cậu nhẹ nhàng hỏi:

-hãy làm sủng vật của ta, mi sẽ không bị đói.

Nhìn con vật vẫn còn giãy dựa trong tấm lưới cậu bắn hai quả cầu lửa trung bụng của nó khiến nó kêu thảm thiết.

-Nếu không ta sẽ giết mi, lấy tinh hạch của mi.

Con sư tử giả mới đầu còn giãy dựa nhưng khi nghe đến từ tinh hạch thì nó bắt đầu suy nghĩ. Nó nhìn con người trước mặt thì thấy biết chắc nó không đồng ý sẽ chết. nếu có thoát thì cũng chẳng chạy được bao xa vì nó nhìn được người con gái lớn nhất trong nhóm người này mới là người mạnh nhất. nếu đi theo những người này nó sẽ được ăn no và không bị lo lắng bị giết lấy tinh hạch. Nó găm lên một tiếng nhìn về phía Thiên Quân chấp nhận đầu hàng.

Thiên Quân biết mình đã thành công nên rất vui mừng. cậu nhanh chóng thu hết tấm lửa quanh con vật chỉ để lại một tấm lửa. niệm một chú cổ xưa mà tỷ tỷ đã từng dạy, một ngọn lửa màu xanh nhỏ từ trán của cậu bay vào trán của con vật đánh vào trong linh hồn khiến nó cảm thấy toàn thân run run. Cậu thu lại tấm lửa cuối cùng rồi nói với con vật:

-từ này sẽ gọi mi là Bento, đừng nghĩ đến chuyện phản bội bởi mi sẽ biến thành một đồng tro tàn ngay lập tức.

Cậu dắt Bento đi lại phía tỷ tỷ và các cháu. Nhìn ánh mắt ngưỡng mộ của mấy bảo bảo cậu cảm thấy hơi ngượng ngùng chút xíu.

-Làm rất tốt.

Nàng cho Bento uống hai viên Hồi Đơn khiến nó trở lại sung sức như trước, những chòm long bị đốt cháy cũng trở lại như thường khiến nó thật vui vẻ.

Đề Bento ở ngoài canh gác, mọi người đi vào trong nhà tiếp tục nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Mẹ là vô địch

Mặt trời vừa lên là tất cả mọi người đều ngủ dậy. các bé cùng với Thiên Quân cùng nhau tu luyện. nàng chuẩn bị bữa sáng.

Bữa sáng chỉ là cháo hoa và trứng trần nước sôi nhưng rất đầy đủ dinh dưỡng. các bé thì được uống thêm sữa. Bento quá to nên được nàng cấp cho 10 quả trứng gà và 5 viên tinh hạch cấp thấp mà dọc đường đi các nàng lấy được. vì các nàng tu luyện khí công nên không cần dựa vào tinh hạch để thăng cấp.

Các nàng cũng không cần gấp gấp lên đường 8 giờ sáng, sau khi sửa sang lại mọi thứ, xe mới bắt đầu chạy.

Bento vì quá to không thể ngồi ở trong xe nên Thiên Quân đã cho nó vào không gian của mình.

Hôm qua các nàng đã ra khỏi thành phố bắt đầu đi qua các vùng nông thôn. Tuy đường nông thôn không như đường quốc lộ nhưng cũng đủ rộng cho xe ô tô đi, nhưng cây cối ở đây lại sinh trưởng rất rậm rạp.

Đi vào khu rừng này, nàng để xe đi thật chậm, dặn các bảo bảo và Thiên Quân nhắm mắt cảm nhận những gì đang diễn ra xung quanh đây.

Nếu như nàng xuống xe có thể thấy có những dây leo bò đi theo xe nhưng chung không làm gì. Các dây leo dần dần lớn hơn, chúng bò theo xe như những con rắn săn mồi xác định vị trí mục tiêu và khi kẻ địch không đề ý thì cho một kích trí mạng.

Đi được 1km, xe dừng lại. các nàng vẫn ở trong xe chứ không ra ngoài. Các bảo bảo cũng mở mắt ra. Nhìn những dây leo múa máy xung quanh xe, họ không có chút biểu hiện sợ hãi nào.

Ngọc Hàn và Ngọc Ân bởi vì là hệ mộc –kim nên có thể cảm nhận được sự khác lạ của cây cối xung quanh. Chúng cũng như các hạt giống mà các bé có, đều có một chút ý thức nhưng những cây cối này thì khát máu và cuồng bạo hơn.

-mẹ! ở đây không có động vật nào hết.

Ngọc Chi bày tỏ sự bất mãn của mình. Đêm hôm qua không thu phục được Bento nên bé cảm thấy rất không vui nên khi thấy mẹ dừng xe ở đây thì bé cứ tưởng rằng mẹ lại cho mấy bé bắt sùng vật nữa.

-đây là địa bàn của mấy dây leo, em nghĩ rằng sẽ có động vật nào chứ.

Ngọc Thần cho Ngọc Chi một ánh mắt “ thật là ngốc”. vấn đề dễ dàng thế này mà cũng hỏi, bé cảm thấy chỉ số thông minh của baba Chi Nhi quên không di truyền cho bé rồi.

-cậu thấy các con vật nên nghĩ cách xử lý mấy cây quái vật trước mắt này đi, nó là cấp 3 trung đó.

Thiên Quân quăng một câu nói hết sức có lực sát thương cho mấy bé.

“lại cấp 3” các bé đều có chung một ý nghĩ. Các bé đều cảm thấy mấy con quái vật này tiến hóa quá nhanh làm các bé phát triển không theo kịp nhưng các bé lại không hề được thông báo cho biết rằngnhững con quái vật như hôm qua hay những dây leo này tăng cấp nhanh như vậy là do chúng nó có nguồn thức ăn đầy đủ, hấp thụ đầy đủ năng lượng khi mặt trời lên. Còn mấy con tang thì các bé tiêu diệt trong thành phố chỉ nhiễm độc nên chúng còn rất yếu nếu tiến hóa cũng chỉ là cấp 1 là cao nhất.

Nhìn các bảo bảo nhíu mày, khổ nghĩ nàng cảm thấy có chút buồn cười nhưng nàng quyết định nhanh chóng giải quyết mấy cái dây leo này, nàng không nghĩ ban đêm ở trong rừng là niềm vui đã ngoại đâu.

-mẹ sẽ cho Ân Ân, Hàn Hàn chút lễ vật.

-Thật ạ.

Hai bé nghe nói mẹ sẽ cho lễ vật thì mắt đều lung linh tỏa sáng. Lễ vật này chắc chắn chơi rất vui.

Bước xuống xe một mình, đối mặt với đám dây leo này nàng cảm thấy mình trở về kiếp trước khi đối mặt với mộc tinh. Và nàng cũng biết được điểm yếu của chúng.

Triệu hồi ra một quả cầu lửa màu đen không có lực sát thương quá mạnh ném vào phần thân của đám dây này. Ngọn lửa bốc lên làm những ngọn dây leo này gãy dựa đau đớn, nhưng cành dây leo nhỏ nhỏ bị cháy rút khỏi những cành chính.

Một nhánh dây leo lớn giống như nhánh mẫu bò đến được mặt nàng lắc lư qua lại nhìn thật ghê người.

-Quy phục ta.

Tiếng nàng nhẹ nhàng vang lên phiêu du vào trong gió khiến người ta không thể cảm nhận được nàng đã thốt lên câu nói đó.

Nhánh cây vẫn không nhúc nhích gì nhưng chúng lại dần dần biến lớn lên hóa thành hai màu khác nhau, một màu xanh và một màu đỏ. Có thể nhìn ra chúng thuộc hai chủng loại khác nhau.

Hai nhánh mẫu tỏa ra những nhánh nhỏ bủa vây quanh nàng và chiếc xe nhưng lại không có dấu hiệu tấn công. Chúng cũng đã có ý thức nên có thể suy nghĩ nhưng chúng chỉ như những đứa trẻ ba hay bốn tuổi mà thôi.

Người ta thường nói trẻ con rất dễ dụ chỉ cần có kẹo mà thôi. Mà đối với cây biến dị này thì kẹo của chúng chính là tinh hạch của tang thì.

Lấy từ không gian ra vài viên tinh hạch đặt vào lòng bàn tay. Một nhánh cây nhỏ thăm dò thử cuốn lấy một viên tinh thạch, thấy nàng không có phản ứng gì thì các nhánh cây khác cũng cuốn lấy những viên khác.

Sau khi hấp thụ xong, những nhánh cây nay như đứa trẻ tham lam vòng quanh nàng, vòng đi vòng lại đến mức nàng cảm thấy chóng mặt.

-Theo ta đi.

Hai nhánh mẫu như hiểu nàng đang nói gì, chúng chụm lại với nhau như đang thảo luận. một nhánh nhỏ bò vào lòng bàn tay nàng như đang ám chỉ “chúng có được tinh thạch không”.

Nàng cảm thấy chúng thật đáng yêu như các bảo bảo. nàng gật đầu với bọn chúng ý bảo là có.

Hai nhánh mẫu bắt đầu từ từ thu nhỏ lại.

Cảm thấy đã thu phục được đám dây leo này, nàng gọi bọn trẻ ra khỏi xe. Nhìn khung cảnh đang dần thay đổi, bảo bảo đồng loạt quay đầu nhìn về phía mẹ mình với ánh mắt “mẹ là thần tượng” “mẹ là vô địch” hôm qua các bé đánh nghiêng, đánh ngã mà chẳng có thu hoạch gì vậy mà mẹ chỉ cần tung ra một quả cầu lửa cộng thêm vài miếng tinh thạch mà đã thu phục được đám dây leo rắc rối này.

Đám dây leo thu nhỏ lại chỉ còn nhỏ như ngón tay út, một đoạn dây ngắn chỉ dài vài centimet nối liền với một khóa tinh thạch bé xíu như hạt giống bình thường, hai cây này bám vào ngón tay nàng leo vào lòng bàn tay.

Gọi Ngọc Hàn và Ngọc Ân ra đưa cho hai bé mỗi bé một dây. Của Ngọc Hàn là dây màu xanh, còn Ngọc Ân là dây màu đỏ. Hai dây leo như hiệu ý của nàng, cuốn quanh cổ tay của hai bé như một vòng tay hết sức xinh đẹp. tinh hạch nhỏ nhỏ như viên kim cương điểm vào vòng dây trông thật hài hòa, chúng còn có thể tùy vào tâm trạng của chủ nhân mà thay đổi màu sắc.

Các bé còn lại nhìn thấy vậy thì tập trung lại sờ tới sờ lui hâm mộ không thôi. Các bé cũng muốn có a.

-Đi thôi, nếu thấy vật thích hợp mẹ sẽ tặng cho các con.

Nghe mẹ nói thế các bé lập tức vui vẻ, còn Thiên Quân thấy đồ vật được tỷ tỷ tặng cho các bảo bảo thật đặc biệt, quan trọng hơn là rất dọa người. nhưng cậu cũng vậy mà. Tâm trạng liên trở lại bình thường.

Xe tiếp tục chạy ra khỏi rừng, mà không thể gọi là rừng được chỉ là những bụi cây bình thường mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Yên bình nhất thời

Khung cảnh trong xe yên bình hoàn toàn đối lập với sự chết chóc bên ngoài.

Bên ngoài những chiếc xe chạy vun vút qua theo đuổi sự sống không ngừng.

Tang thi không ngừng lác lác bên ngoài, tuy khả năng ban ngày của chúng không thể so được với ban đêm nhưng vẫn có thể tấn công được người bình thường, tang thi biến dị có rất ít, phần ý thức vẫn chưa có được như những động thực vật biến dị.

Trời đã về chiều nên nàng cho xe chạy nhanh hơn để kịp một nhà trọ dọc đường nhưng tuyệt nhiên chỉ là khung cảnh hoang vắng không có nơi dừng chân.

Trong xe, mấy đứa nhóc bắt đầu thảo luận chuyện tương lai sắp đến:

-khi nào chúng ta sẽ gặp được baba đây? Tiểu Diên Diên than thở, bé rất muốn biết baba mình có đẹp trai hay không.

-baba có đẹp trai không nhỉ? Ân Ân tò mò rất lo lắng cho diện mạo sau này của mình, nếu baba không đẹp trai thì bé tình nguyện xinh đẹp như mẹ hay đẹp trai giống cậu Thiên Quân cũng được.

-nghe nói baba của chúng ta trước kia đều rất nổi tiếng. Hàn Hàn nhẹ nhàng trả lời.

-Và cũng có rất nhiều bụi bám xung quanh. Bé Thần rất có trách nhiệm anh cả thông báo tin quan trọng này.

-baba thật là... đẹp trai mà có nhiều bụi quá thì không tốt cho thân thể đâu. Chi nhi lo lắng cho sức khỏe của baba.

-bây giờ là tận thế không biết baba còn có bụi nữa không? Ngọc Ân

đang phán đoán tình hình phía baba.

-Nếu có thì dùng băng của Triệt Triệt đóng lại hoặc dùng lửa của bọn Thần ca với Ân Ân đốt hết là được. Ngọc Diên về mặt “rất lương thiện” nói.

-nhị tỷ! lửa của Ân Ân không thể dùng một cách lãng phí được

.

-Băng cũng không thể đóng lung tung.

-Anh cảm thấy Diên Nhi có thể dùng nước để rửa sạch bụi đấy. Thần Thần tuy yêu thương các em nhưng cũng rất nham hiểm đấy nhé.

-Cậu thấy các cháu nên lo lắng là baba các cháu có chịu nhận các cháu không kia. Thiên Quân quay đầu nhìn các bảo bảo thảo luận hang say nói.

-bọn cháu xinh đẹp như vậy mà baba không nhận là một thiệt thòi lớn nha. Ngọc Diên rất tự tin với sức hút của các bé.

-nếu baba cháu có vợ và con rồi thì sao?

-đốt.

-đóng băng.

-treo chân.

-chôn xuống đất

-phóng châm.

-đánh cháy.

-hủy diệt.

-các cháu thật độc ác.

-cậu không nên khen ngợi, bọn cháu rất ngại người nha.

Mấy đứa trẻ òng loạt nói khiến Thiên Quân cũng phải bó tay với mấy đứa cháu của mình. Tuy bọn chúng rất đáng yêu nhưng ra tay đối phó người khác chẳng đáng yêu chút nào.

-Mẹ sẽ làm gì ạ? Tiểu Ân Ân rất tri kỷ mà hỏi mẹ.

Thiên Di nghe đoạn đối thoại của các con cũng không cảm thấy có gì lo lắng, nàng là cô hồn dị thể không quen biết những nam nhân kia mà liên hệ duy nhất giữa bọn họ là các bảo bảo. nếu những nam nhân kia không chấp nhận các bảo bảo thì nàng cũng không bắt ép, họ đã có gia đình riêng thì nàng cũng không quấy rối. nếu họ gây khó dễ cho nàng và các bảo bảo thì nàng sẽ không để yên, còn không thì coi như không quen biết.

-Không quen.

-Mẹ quá độc.

Các bảo bảo đều hô lên. Đúng rồi, nếu baba không muốn nhận các bé thì các bé coi như không có baba. Có mẹ và cậu là đủ rồi.

.....

Ở một nơi khác, bọn người Triệu Hàng, An Thế Kiệt, Ngô Lâm, Đường Hiên, Đường Nhiên, Âu Dương Hạo, Âu Dương Minh đang bàn kế hoạch kế tiếp, bọn họ đang ở phía ngoại ô không có nhà dân hay chung cư gì cả nên phải dựng lều ở ngoài nên càng phải cẩn thận với tang thi hơn. Các anh bỗng cảm thấy run lạnh sống lưng như ai đang tính kế mình.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Cắm trại đêm khuya

Giữa Bình Lang cao nguyên có những ánh lửa hắt lên màn đêm yên tĩnh. Đây không phải là một vài người lác đác mà một đoàn xe. Đoàn xe nay có quy mô vô cùng lớn, khoảng hơn 2000 người dưới sự dẫn dắt của 5 đại gia tộc.

Đoàn xe không phải là nhỏ, có rất nhiều thương dân. Dị năng giả cũng không thiếu nhưng không thể bảo vệ hết được cả đoàn xe khổng lồ được. Buổi chiều các gia tộc đã họp bàn và thảo luận kỹ.

Sau khi đi nửa ngày cảm giác rằng sẽ không thể thoát khỏi nơi này sớm được nên bọn họ ra lệnh dừng chân cắm trại ở đây. Bữa tối được diễn ra nhanh chóng.

Người bình thường đều được an bài vào trong các xe quân dụng. dị năng giả thì ở trong những chiếc xe được cải tạo qua bao vệ xung quanh phía bên ngoài.

Đám người Triệu Hàng đang ở trong một chiếc xe quân dụng rộng rãi để hội họp.

-theo lộ trình thì phải hơn 5 tháng nữa mới đến nơi. Ngô Lâm nói.

-Chúng ta quá nhiều người có thể còn lâu hơn. Triệu Hàng nhìn tấm bản đồ lớn rồi nói.

-trên đường có rất nhiều nguy hiểm không thể đi quá nhanh. An Thế Kiệt nói.

-riêng vùng Bình Lang này đã rộng 2000km2ngày mai liệu có ra khỏi không?

- nơi này rất rộng lớn, tuy không sợ tang thi nhưng chắc hẳn cũng có một ít động vật biến dị và thực vật biến dị.

-tôi xem chúng ta phải phòng thủ chắc chắn.

- chúng ta chia làm 2 tổ. thay nhau trực như vậy mới được bảo toàn.

- Được.

Bọn họ 7 người chia làm 2 tổ. Triệu Hàng, Ngô Lâm, An Thế Kiệt một tổ. Đường Hiên, Đường Nhiên, Âu Dương Hạo và Âu Dương Minh một tổ.

Tổ 1: Triệu Hàng là hệ Kim và hệ tinh thần, Ngô Lâm là hệ thổ biến dị và thủy . An Thế Kiệt là hệ băng và hệ không gian hệ.

Tổ 2: Đường Nhiên là hệ hỏa biến dị, Đường Hiên là song hệ dị năng phong và mộc biến dị. Âu Dương Hạo là hệ hỏa biến dị với hệ tinh thần. Âu Dương Minh là Lôi hệ biến dị với hệ không gian.

Không gian của An Thế Kiệt và Âu Dương Minh rất nghịch thiên tuy không được như của bọn Ngọc Thiên Di nhưng cũng rất rộng có thể trồng trọt , chứa đựng được vật sống. trong không gian của bọn họ có cả mấy chục cái siêu thị của các nhà mà sau khi mất thế bọn họ đã tích trữ được. những thứ này bọn họ tạm thời không cần dùng đến vì trong đoàn xe luôn dự trữ đủ vật tư mà bọn họ cũng không thể hiện ra bên ngoài.

Tổ của Triệu Hàng đi ra ngoài bảo vệ còn bọn Đường – Âu ở lại trong xe nghỉ ngơi.

3 người ra ngoài phân theo 3 hướng khác nhau đi tuần hết xung quanh. Triệu Hàng đi dọc theo sườn Tây, Ngô Lâm thì theo Sườn đông. An Thế Kiệt đi xuyên qua giữa nếu có phát hiện gì thì liên lạc với nhau qua bộ đàm. Sau một giờ đi tuần bọn họ tập họp tại trung tâm của đoàn xe.

-Không có gì cả. Triệu Hàng nói.

-Tôi cũng vậy. Ngô Lâm tiếp lời.

-Phía tôi cũng vậy. An Thế Kiệt nói.

Bọn họ đứng canh ở đây vừa nói chuyện vừa quan sát xung quanh. Lửa đã được dập tắt hết. bóng đêm tối như mực nhưng với di năng gia thì nhìn là không vấn đề.

Nhìn từ phía xa có một cô gái từ từ đi lại phía ba người đang đứng, nếu các bảo bảo ở đây thế nào cũng cảm thấy một phen “ ruồi bọ đi đâu cứ thấy mặt là bu lại”.

-Hàng, Lâm, Kiệt em mang nước cho các anh.

Cô gái vừa nói vừa đưa 3 chai nước ra trước mặt ba người. cô gái này cũng là một mỹ nhân, tuy mặt thế đến nhưng cũng không có phần tiều tụy chút nào. Mà lại có thêm phần mạnh khỏe. đôi mắt mị ý không chút che dấu nào nhìn ba người.

-Cảm ơn cô, Ngọc Nhã.

Đúng vậy, đây là cô em họ “tốt” của Thiên Di. Mặt thế đến, bọn họ gom góp một chút vật tư nên đã gia nhập đoàn xe của 5 gia tộc. vì có chút đóng góp nên bọn họ ở trong đoàn xe rất đặc ý. Ngọc Nhã trước mặt này cũng là dị năng giả hệ thủy cấp 1. Vì có thể tạo ra nước nên ai cũng kiêng ngạo, chỉ ở trước mặt các anh là giả vờ dịu dàng, nhu thuận, thẹn thùng.

-Cô về xe đi, ở đây rất nguy hiểm. An Thế Kiệt nói.

-Em có dị năng, em sẽ ở đây canh gác cùng các anh.

Ngọc Nhã nhìn ba người bọn họ như thể bọn họ đã gây ra tội lớn.

-Di năng của cô không chiến đấu được. Ngô Lâm phát huy công phu miệng độc của mình.

-Em.em...

Cô ta không hổ là hệ thủy triệu hồi nước mất rất là nhanh. Thấy mày của ba người đều nhắm lại thì biết mình không tiếp tục ở lại nữa.

- Vậy em về trước, các anh phải cẩn thận.

Cô ta nói xong thì lưu luyến nhìn ba người một lần mới chịu rời đi.

Ba người tiếp tục canh gác, đến nửa đêm khi chuẩn bị đổi ca thì nghe thấy tiếng sói tru lên ở phía xa vọng lại. bốn người còn lại cũng nhanh chóng tập hợp lại.

Tiếng sói càng ngày càng vọng lại gần, những di năng giả mạnh nhất trong đoàn xe nhanh chóng cùng với 7 chàng trai thiếu chủ tập hợp lại hướng tây nơi tiếng sói tru về. còn một bộ phận cao tăng trên là những lão gia gia chủ 5 đại gia tộc trấn giữ cùng với một phần di năng giả.

Tiếng kêu khóc của trẻ em, hay tiếng nức nở của những người phụ nữ yếu đuối càng làm tăng thêm tiếng hưng phấn của tiếng sói.

Trước mắt di năng giả là một con sói trắng cực lớn phải to gấp ba lần con sói bình thường, toàn thân trắng muốt, bốn đôi chân cực khỏe trên bốn móng vuốt cực sắc bén làm người khác dễ dàng liên tưởng đến nó là một con Lang Vương. Hàm răng nanh không ngừng mở ra cộng với tiếng tru lên ghê rợn không ngừng. nó mới chỉ là cấp 2 sơ cấp mà thôi. Hôm nay nó đi ngang qua đây người thấy mùi thịt nên mới lại gần, không ngờ lại có nhiều nhân loại như vậy. thể thì nó không sợ thiếu thức ăn nữa rồi.

Tất cả mọi người tập hợp ở chỗ này đều có áp lực rất lớn.

- các tổ đội tập hợp.

Các di năng giả nhanh chóng đứng thành hàng. Di năng giả hệ kim do Triệu Hằng làm đội trưởng. Hệ băng và hệ thủy do An Thế Kiệt làm đội trưởng. Hệ thổ do Ngô Lâm làm đội trưởng, hệ hỏa do Đường Nhiên làm đội trưởng. Hệ Phong và hệ mộc do Đường Hiền làm đội trưởng, hệ lôi do Âu Dương Minh làm đội trưởng. Hệ tinh thần chỉ có 5 người do Âu Dương Hạo làm đội trưởng. 9 tổ đội được tổ chức chặt chẽ.

Khi con sói bắt đầu không chịu đựng được mà tấn công thì các tổ đội bắt đầu kết hợp tác chiến.

Tổ hệ thổ dưới sự chỉ huy của Ngô Lâm tạo thành những tường đất giam cầm tại một chỗ. Các đội hệ băng và hệ thủy do An Thế Kiệt chỉ huy dùng băng tiễn và quả cầu nước bắn về phía con sói. Con sói tru lên không ngừng, tuy bị trúng rất nhiều đòn tấn công nhưng nó lại không bị tổn thương mạnh chỉ bị tổn thương ngoài da mà thôi. Nó nhảy lên bức tường đất mà xông về phía trước. tường đất không duy trì được quá lâu. Từng bức tường lần lượt được dựng lên sau mỗi lần sụp đổ. Băng tiễn và thủy cầu cũng không ngừng lao về phía con sói. Triệu Hằng cũng dẫn đầu đội hệ kim phóng những chiếc kim về phía con vật.

Hệ mộc và hệ phong của Đường Hiền dẫn đầu cũng không chịu thua kém mà cũng tiến lên tấn công. Đội hệ thổ đã sắp cạn năng lượng lui về nghỉ ngơi, đội hệ mộc tiến lên thay thế, những mầm cây nhanh chóng mọc lên trời buộc con sói lại, những đạo phong đao không ngừng được ném ra cắt xé con vật. Đội hệ hỏa của Đường Nhiên cũng nhanh chóng thay thế cho đội của Triệu Hằng và An Thế Kiệt. Đội hệ lôi của Âu Dương Minh cũng chịu kém cánh, những tia sét được tạo ra bổ xuống con vật. chỉ có đội của Âu Dương Hạo là ranh tay không tham gia tấn công.

Con sói cũng phát hiện mình đang trong tình thế bị động, nó tru lên một tiếng hết sức giận dữ, đôi mắt màu đen không còn nữa mà biến thành màu đỏ. Nó mở miệng ra phóng ra những quả cầu lửa về phía những thứ đang lao về phía nó. Móng vuốt của nó cũng trở nên sắc bén hơn. Những cây leo đang cuốn xung quanh nó cũng bị nó quơ mong vuốt một cái là đứt hết.

Thấy con sói trở nên giận dữ mà còn mạnh hơn nên các di năng giả bắt đầu dốc sức nhưng cuộc chiến chỉ ngang tai ngang sức.

Khi di năng của các đội bắt đầu cạn kiệt thì đội trưởng của của bọn họ mới bắt đầu ratay. Họ từng là thiên tài trước mặt thế nên khi mặt thế đến ông trời cũng rất ưu ái cho họ, mới chỉ gần 2 tháng mà họ đã có được di năng cấp 2 cao cấp còn thêm biến dị nữa.

An Thế Kiệt Phóng từng đạo băng tiễn về phía con sói khi Ngô Lâm tạo những bức tường bằng đất kết hợp với hệ kim của Triệu Hằng nên tường đất càng trở nên rắn chắc.

Đường Nhiên cũng không chịu thua kém, từng quả cầu lửa được phóng về phía con sói. Con sói bị đau nên càng gầy dựa mạnh hơn, những bức tường đất cũng không cản nổi nó, nếu không có những căn dây leo bền chắc trời buộc nó không ngừng kèm theo tường đất dựng lên ngay sau khi bị con sói đập đổ thì nó đã đi đến được chỗ con vật đang đứng.

Âu Dương Minh tung ra từng quả cầu sét về phía con vật.

Con vật bị tấn công liên tục, bị đau nó bắt quay lại chạy trốn. nó đã bị thương rất nặng nếu còn tấn công thêm nữa thì nó không còn sức chiến đấu. Chỉ chạy trốn thì mới có cơ hội còn sống. những quả cầu lửa từ miệng nó phóng ra không ngừng thiêu những cây cối xung quanh, tan chảy những đạo băng tiễn bắn về phía nó.

Thấy con sói bắt đầu chạy trốn, 7 người cũng không tham chiến nữa mà giảm dần tốc độ những đòn tấn công. Con sói bị thương nặng cuối cùng cũng chạy trốn thành công, nếu từ đầu nó không khinh địch thì những người ở đây cũng sẽ bị thương.

Sau 2 giờ chiến đấu tất cả mọi người đều mệt mỏi, trở về xe nghỉ ngơi nhưng đội trưởng cũng không quên trách nhiệm của mình. Phân công những di năng giả không tham gia chiến đấu tiếp tục canh chừng họ mới vào xe nghỉ ngơi. Không phải họ không sợ có thứ tiếp tục tấn công mà họ cũng cần nghỉ ngơi thì mới có thể tiếp tục chiến đấu. dường như ông trời rất ưu ái họ, từ giờ đến sáng không có thứ gì tấn công bọn họ cả.

Những người bình thường hay những kẻ không tham gia trận chiến nghe kể lại cũng biết mặt thế tàn khốc cỡ nào, chỉ một con sói thôi mà cũng tiêu hao hết một nửa dị năng trong đoàn xe.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mặt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Giúp đỡ

Bình Lang cao nguyên trải qua trận chiến đêm qua thì càng phòng thủ chặt chẽ hơn. Không phải bọn họ chưa từng chiến đấu với tang thi nhưng đây là lần đầu bọn họ chiến đấu với động vật hoang dã biến dị.

Cao tăng của đoàn xe quyết định trong ngày hôm nay phải ra khỏi cao nguyên này để tránh lại bị con thú nào trong này nhốt mong. Khi mặt trời chiếu sáng thì đoàn xe bắt đầu xuất phát, ăn cơm trưa cũng là ăn trên xe. Đoàn xe chạy không ngừng nghỉ. May mắn là lượng xăng và dầu bọn họ tích trữ đủ.

.....***.....

Ở một nơi khác, Ngọc Thiên Di, Ngọc Thiên Quân và các bảo bảo vừa mới thức dậy. đêm hôm qua các nàng may mắn không phải ngủ ngoài trời mà vừa may gặp được một căn nhà nhỏ giống như một túp lều canh. Tuy không ưng ý lắm nhưng các nàng cũng miễn cưỡng qua được một đêm mà không muốn vào không gian ngủ.

Một cô gái chỉ 23 tuổi, một đứa bé 10 tuổi cộng thêm bảy đứa bé nữa nếu chỉ ở trên xe không thì không ai ngạc nhiên nhưng nếu xuống xe đánh tang thi thì lại là một đội hình quái dị.

Các nàng đang ở trên đường lớn, có rất nhiều xe đi ngang qua. Đường như hôm qua khu vực quanh đây bị tập kích nên xuất hiện nhiều tang thi hơn.

Có một chiếc xe chặn lối đi của các nàng đang bị tang thi bao vây. Trong xe chỉ có một người phụ nữ đang lái xe và một cậu bé nhỏ chỉ khoảng ba hay bốn tuổi ngồi ở ghế phụ. Tay Người phụ nữ nắm chặt lấy vô lăng không ngừng run rẩy nhưng trên mặt lại có biểu hiện hết sức quật cường không chịu khuất phục. Đứa bé bên cạnh nhìn thấy đám quái vật bao vây xung quanh xe cũng không khóc nháo mà chỉ im lặng nhìn.

Bởi vì nàng và bọn trẻ đều tu luyện linh lực khác với dị năng gia nên có thể nghe thấy cuộc đối thoại của người phụ nữ kia với đứa trẻ.

-Tiểu Nghị ngồi ngoan ở đây nha, mẹ đi ra ngoài một lát rồi quay lại đón tiểu Nghị nhé.

-.....

-Đây là socola mà tiểu Nghị thích nhất, tiểu Nghị cầm lấy ăn nhé.

Người phụ nữ dặn dò đứa bé rất nhiều thứ, để đồ ăn trước mặt nó nhưng đứa bé chỉ ngồi im mà không có chút biểu hiện nào. Người phụ nữ lau nước mắt trên mặt mình, cô cũng chỉ là một phụ nữ yếu đuối nhưng vì niềm yêu thương con mà nguyện ra ngoài dẫn dắt đàn tang thi.

Các nàng nghe thấy đoạn đối thoại trên cùng với biểu hiện của người phụ nữ đó thì biết chắc cô định làm gì. Thiên Di cảm thấy rất đáng thương cho người phụ đó nhưng cũng cảm thấy cô gái đó thật vĩ đại dám hy sinh chính mình để cho đứa bé được an toàn nhưng cô lại không biết một đứa trẻ bốn tuổi tại mặt thế nếu không có ai bảo hộ làm sao có thể sống sót.

-Mẹ, cứu họ nhé.

-mẹ.

Các bảo bảo nhìn mẹ bằng ánh mắt cầu xin đến đáng yêu khiến tâm nàng tan chảy. nàng gật đầu. các bảo bảo thấy mẹ đồng ý thì rất vui vẻ.

Nhìn người phụ nữ mở cửa xe xuống xe, trên tay cô cầm một cây gậy sắt. Đám tang thi ngửi thấy mùi thì hết sức hưng phấn, hơn mười con tang thi lao về phía cô gái. Bàn tay cầm gậy nắm thật chặt nhanh chóng vung lên đánh về phía con tang thi lao tới đầu tiên. Cô gái cũng đánh có chút thế võ nhưng sức yếu với nhiều tang thi quá lao cô gái nhanh mất sức, chỉ mới giết được hai con tang thi mà cô cảm thấy sức lực mình như bị trút hết. nhìn bàn tay tang thi sắp chạm tới mình cô cũng không còn sức phản kháng nữa, cô nhìn về phía đứa con bé nhỏ mỉm cười lần cuối, nhắm mắt chờ đợi cái chết đến nhưng đợi mà không thấy sự đau đớn nào. Cô mở mắt ra nhìn thấy có nhưng viên cầu lửa nhỏ như quả bóng bàn đều bay chuẩn xác đến đầu của tang thi thì biết mình được cứu. chỉ trong một phút thôi mà đám tang thi vây quanh cô đều đã chết hết. hơn thế nữa là đám tang thi du đang quanh đây trong bán kính 100m cũng bị tiêu diệt cả rồi.

Chiếc xe Hummer không phụ sự mong đợi của cô lấy tốc độ rùa bò tới trước mặt cô. Cửa mở ra, xuống xe là bảy đứa bé 5 tuổi làm cô cứ ngỡ mình tưởng đây là chiếc xe nhà trẻ đấy. người xuống tiếp theo là một đứa trẻ 10 tuổi. không phải chứ chẳng nhẽ trong xe không có một người lớn nào. Từ ghế lái bước xuống một cô gái trẻ chỉ khoảng 23 tuổi. tiếp tục nhìn vẫn không thấy ai nữa.

-Dì à! Trên xe hết người rồi dì đừng ngó nữa.hihi.

Ngọc Diên nhìn dì ngốc ngốc không nổi nữa mới nhắc nhở.

-À, cảm ơn mọi người đã cứu hai mẹ con tôi.

- Là chị đã cứu bản thân mình.

Tiếng đập cửa xe vang lên người phụ nữ nhanh chóng mở cửa xe để con trai mình xuống. đứa bé nhìn hết người này sang người khác rồi nhìn chăm chăm vào Thiên Di.

Nàng vẫy tay, đứa bé thoát ra khỏi mẹ nó rồi chạy đến trước mặt nàng. Nàng nhìn kỹ đứa bé thì thấy nó có đôi mắt màu trà rất xinh đẹp, trong suốt như pha lê.

-bé là con tôi, tên là Trần Nghị. Có thể gọi bé là tiểu Nghị.

-Tiểu Nghị thật đáng yêu.

Mấy đứa vây xung quanh tiểu Nghị riu rít không ngừng như chim non nhưng kỳ lạ là đứa bé nhìn nàng mãi.

-Dì tên Ngọc Thiên Di.

Đứa bé mỉm cười, tiếng trong trẻo vang lên.

-Con là Tiểu Nghị.

Mẹ của đứa bé bỗng nhiên khóc lên, cô khi đối mặt với tang thì không khóc mà đứa bé mỉm cười, nói chuyện mà lại khóc.

-Tiểu Nghị trước kia cũng trầm tĩnh ít nói nhưng từ khi mặt thế đến, tôi chưa từng thấy bé cười hay nói chuyện. tôi rất sợ..huhu. nếu lúc này tôi mà chết thì ai sẽ chăm lo cho bé.

-chị rất dung cảm.

-vì con tôi có thể hy sinh tất cả.

-theo tôi đi.

-à, cô nói thật chứ?

-Mẹ cháu dĩ nhiên nói thật.

-Mẹ cháu....

-Vâng.

-Tôi sinh bảy.

Người phụ nữ ngờ ngác nhìn 7 đứa trẻ trước mặt tự giới thiệu mình mà trở nên ngây ngốc, trời ạ. Có người có thể sinh bảy mà đứa trẻ nào cũng đáng yêu, thông minh, lanh lợi. thật quá kinh khủng.

-Tôi là Trần Vân Yên, 25 tuổi. cảm ơn cô rất nhiều.

-Aaa. Chị là nữ minh tinh kiêu ngạo độc ác hay lên báo chí trước mặt thế. Trông thật khác quá.

- Thế giới này quá tàn nhẫn nên độc ác chút mới có thể sống nổi.

Cô là diễn viên, hồi mới vào nghề cô cũng ngây thơ hiền lành. Nhưng sự lừa lọc, dối trá những quy tắc ngầm đã đẩy cô xuống vũng bùn. quản lý lừa đi tiếp khách một đạo diễn trẻ nhưng cô không may bị bỏ thuốc lên giường với tay đạo diễn ấy. không nhưng không có vai diễn mà còn bị đánh bầu khiến cô khủng hoảng. nhưng đứa bé ra đời cũng là nguồn động lực cho cô. Nhận các vai diễn nhỏ bé, từ từ đi lên, thủ đoạn không ngừng. trong 4 năm cô trở thành nữ minh tinh nổi tiếng nhưng gắn liền với sự độc ác trong danh tiếng. nhưng cô không hối hận, thế giới này chẳng ai khiến cô có thể tin tưởng được ngoài con trai nhưng giờ đây cô gai trước mắt này thật sự khiến cô tin tưởng.

-Em là Ngọc Thiên Quân 10tuổi, em trai chị ấy.

-à, tôi cứ tưởng....

-Haha...không sao. Chị không có dị năng sao?

-Chỉ chỉ tạo ra được chút nước để uống thôi không có sức chiến đấu gì cả.

-Ngọc Diên, giao cho cháu nhé.

-Yes, sir.

Ngọc Diên vui vẻ đồng ý. Thế là cô bé có việc có thể trợ giúp mẹ rồi tuy rằng việc là cậu giao.

Thiên Di nhìn đứa bé trước mặt, nó vẫn nhìn nàng từ nãy tới giờ. Nàng có sự đồng cảm cô gái tên Trần Vân Yên này. Nhưng nhìn vào đôi mắt ấy, nàng biết mình đã giúp đúng người rồi.

-Cháu có dị năng không?

Gật gật

-Là gì?

-Hệ tinh thần.

-Oa... tiểu Nghị thật quá đỉnh.

Chào hỏi làm quen xong, Thiên Quân nói Trần Vân Yên đi cùng xe. Cô không nói gì mà dọn hết đồ đạc trong xe rồi bỏ xe lại đi cùng xe với Thiên Di. Cô muốn giành lái xe mà Thiên Quân không đồng ý. Nói là đến phiên mình. Cậu chỉ mới 10 tuổi thôi mà đã cao 1m45 rồi. cũng có thể lái xe. Ai bảo mặt thể không có cảnh sát giao thông chứ.

Trên xe rất rộng, ghế ngồi rất thoải mái có thể dễ dàng nghỉ ngơi. Không cưỡng lại sự mệt mỏi nãy giờ, tâm cũng an ổn nên cô liền dặn dò tiểu Nghị phải ngoan rồi ngủ.

Thiên Di tặng cho tiểu Nghị một chiếc vòng cổ ngọc có không gian khoảng 500m2 dặn bé phải dấu kín rồi bảo bé chơi với các bảo bảo. tiểu Nghị rất ngoan, thấy mẹ và dì đã ngủ thì cũng không quấy rầy. 8 đứa trẻ rất dễ thân quen, tiểu Nghị cũng không sợ mà nói chuyện cùng các bảo bảo đến quên trời quên đất.

Bình Lang cao nguyên trải qua trận chiến đêm qua thì càng phòng thủ chặt chẽ hơn. Không phải bọn họ chưa từng chiến đấu với tang thi nhưng đây là lần đầu bọn họ chiến đấu với động vật hoang dã biến dị.

Cao tầng của đoàn xe quyết định trong ngày hôm nay phải ra khỏi cao nguyên này để tránh lại bị con thú nào trong này nhốt mong. Khi mặt trời chiếu sáng thì đoàn xe bắt đầu xuất phát, ăn cơm trưa cũng là ăn trên xe. Đoàn xe chạy không ngừng nghỉ. May mắn là lượng xăng và dầu bọn họ tích trữ đủ.

.....***.....

Ở một nơi khác, Ngọc Thiên Di, Ngọc Thiên Quân và các bảo bảo vừa mới thức dậy. đêm hôm qua các nàng may mắn không phải ngủ ngoài trời mà vừa may gặp được một căn nhà nhỏ giống như một túp lều canh. Tuy không ưng ý lắm nhưng các nàng cũng miễn cưỡng qua được một đêm mà không muốn vào không gian ngủ.

Một cô gái chỉ 23 tuổi, một đứa bé 10 tuổi cộng thêm bảy đứa bé nữa nếu chỉ ở trên xe không thì không ai ngạc nhiên nhưng nếu xuống xe đánh tang thi thì lại là một đội hình quái dị.

Các nàng đang ở trên đường lớn, có rất nhiều xe đi ngang qua. Đường như hôm qua khu vực quanh đây bị tập kích nên xuất hiện nhiều tang thi hơn.

Có một chiếc xe chặn lối đi của các nàng đang bị tang thi bao vây. Trong xe chỉ có một người phụ nữ đang lái xe và một cậu bé nhỏ chỉ khoảng ba hay bốn tuổi ngồi ở ghế phụ. Tay Người phụ nữ nắm chặt lấy vô lăng không ngừng run rẩy nhưng trên mặt lại có biểu hiện hết sức quật cường không chịu khuất phục. đứa bé bên cạnh nhìn thấy đám quái vật bao vây xung quanh xe cũng không khóc nháo mà chỉ im lặng nhìn.

Bởi vì nàng và bọn trẻ đều tu luyện linh lực khác với dị năng gia nên có thể nghe thấy cuộc đối thoại của người phụ nữ kia với đứa trẻ.

-Tiểu Nghị ngồi ngoan ở đây nha, mẹ đi ra ngoài một lát rồi quay lại đón tiểu Nghị nhé.

-.....

-Đây là socola mà tiểu Nghị thích nhất, tiểu Nghị cầm lấy ăn nhé.

Người phụ nữ dặn dò đứa bé rất nhiều thứ, để đồ ăn trước mặt nó nhưng đứa bé chỉ ngồi im mà không có chút biểu hiện nào. Người phụ nữ lau nước mắt trên mặt mình, cô cũng chỉ là một phụ nữ yếu đuối nhưng vì niềm yêu thương con mà nguyện ra ngoài dẫn dắt đàn tang thi.

Các nàng nghe thấy đoạn đối thoại trên cùng với biểu hiện của người phụ nữ đó thì biết chắc cô định làm gì. Thiên Di cảm thấy rất đáng thương cho người phụ nữ đó nhưng cũng cảm thấy cô gái đó thật vĩ đại dám hy sinh chính mình để cho đứa bé được an toàn nhưng cô lại không biết một đứa trẻ bốn tuổi tại mặt thể nếu không có ai bảo hộ làm sao có thể sống sót.

-Mẹ, cứu họ nhé.

-mẹ.

Các bảo bảo nhìn mẹ bằng ánh mắt cầu xin đến đáng yêu khiến tâm nàng tan chảy. nàng gật đầu. các bảo bảo thấy mẹ đồng ý thì rất vui vẻ.

Nhìn người phụ nữ mở cửa xe xuống xe, trên tay cô cầm một cây gậy sắt. đám tang thì nghĩ thấy mùi thì hết sức hưng phấn, hơn mười còn tang thì lao về phía cô gái. Bàn tay cầm gậy nắm thật chặt nhanh chóng vung lên đánh về phía con tang thì lao tới đầu tiên. Cô gái cũng đánh có chút thế võ nhưng sức yếu với nhiều tang thì quá lao cô gái nhanh mất sức, chỉ mới giết được hai con tang thì mà cô cảm thấy sức lực mình như bị trút hết. nhìn bàn tay tang thì sắp chạm tới mình cô cũng không còn sức phản kháng nữa, cô nhìn về phía đứa con bé nhỏ mỉm cười lần cuối, nhắm mắt chờ đợi cái chết đến nhưng đợi mà không thấy sự đau đớn nào. Cô mở mắt ra nhìn thấy có nhưng viên cầu lửa nhỏ như quả bóng bàn đều bay chuẩn xác đến đầu của tang thì thì biết mình được cứu. chỉ trong một phút thôi mà đám tang thì vây quanh cô đều đã chết hết. hơn thế nữa là đám tang thì du đang quanh đây trong bán kính 100m cũng bị tiêu diệt cả rồi.

Chiếc xe Hummer không phụ sự mong đợi của cô lấy tốc độ rùa bò tới trước mặt cô. Cửa mở ra, xuống xe là bảy đứa bé 5 tuổi làm cô cứ ngỡ mình tưởng đây là chiếc xe nhà trẻ đây. người xuống tiếp theo là một đứa trẻ 10 tuổi. không phải chứ chẳng hề trong xe không có một người lớn nào. Từ ghế lái bước xuống một cô gái trẻ chỉ khoảng 23 tuổi. tiếp tục nhìn vẫn không thấy ai nữa.

-Dì à! Trên xe hết người rồi dì đừng ngó nữa.hihi.

Ngọc Diên nhìn dì ngọc ngọc không nổi nữa mới nhắc nhở.

-À, cảm ơn mọi người đã cứu hai mẹ con tôi.

- Là chị đã cứu bản thân mình.

Tiếng đập cửa xe vang lên người phụ nữ nhanh chóng mở cửa xe để con trai mình xuống. đứa bé nhìn hết người này sang người khác rồi nhìn chằm chằm vào Thiên Di.

Nàng vẫy tay, đứa bé thoát ra khỏi mẹ nó rồi chạy đến trước mặt nàng. Nàng nhìn kỹ đứa bé thì thấy nó có đôi mắt màu trà rất xinh đẹp, trong suốt như pha lê.

-bé là con tôi, tên là Trần Nghị. Có thể gọi bé là tiểu Nghị.

-Tiểu Nghị thật đáng yêu.

Mấy đứa vây xung quanh tiểu Nghị riu rít không ngừng như chim non nhưng kỳ lạ là đứa bé nhìn nàng mãi.

-Dì tên Ngọc Thiên Di.

Đứa bé mỉm cười, tiếng trong trẻo vang lên.

-Con là Tiểu Nghị.

Mẹ của đứa bé bỗng nhiên khóc lên, cô khi đối mặt với tang thì không khóc mà đứa bé mỉm cười, nói chuyện mà lại khóc.

-Tiểu Nghị trước kia cũng trầm tĩnh ít nói nhưng từ khi mất mẹ đến, tôi chưa từng thấy bé cười hay nói chuyện. tôi rất sợ..huhu. nếu lúc này tôi mà chết thì ai sẽ chăm lo cho bé.

-chị rất dung cảm

-vì con tôi có thể hy sinh tất cả.

-theo tôi đi.

-à, cô nói thật chứ?

-Mẹ cháu dĩ nhiên nói thật.

-Mẹ cháu... ..

-Vâng.

-Tôi sinh bảy.

Người phụ nữ ngơ ngác nhìn 7 đứa trẻ trước mặt tự giới thiệu mình mà trở nên ngây ngốc, trời ạ. Có người có thể sinh bảy mà đứa trẻ nào cũng đáng yêu, thông minh, lanh lợi. thật quá kinh khủng.

-Tôi là Trần Văn Yên, 25 tuổi. cảm ơn cô rất nhiều.

-Aaa. Chị là nữ minh tinh kiều ngạo độc ác hay lên báo chí trước mặt thế. Trông thật khác quá.

- Thế giới này quá tàn nhẫn nên độc ác chút mới có thể sống nổi.

Cô là diễn viên, hồi mới vào nghề cô cũng ngây thơ hiền lành. Nhưng sự lừa lọc, dối trá những quy tắc ngầm đã đẩy cô xuống vũng bùn. quản lý lừa đi tiếp khách một đạo diễn trẻ nhưng cô không may bị bỏ thuốc lên giường với tay đạo diễn ấy. không nhưng không có vai diễn mà còn bị đánh bầu khiến cô khủng hoảng. nhưng đứa bé ra đời cũng là nguồn động lực cho cô. Nhận các vai diễn nhỏ bé, từ từ đi lên, thủ đoạn không ngừng. trong 4 năm cô trở thành nữ minh tinh nổi tiếng nhưng gắn liền với sự độc ác trong danh tiếng. nhưng cô không hối hận, thế giới này chẳng ai khiến cô có thể tin tưởng được ngoài con trai nhưng giờ đây cô gai trước mắt này thật sự khiến cô tin tưởng.

-Em là Ngọc Thiên Quân 10tuổi, em trai chị ấy.

-à, tôi cứ tưởng. ...

-Haha...không sao. Chị không có dị năng sao?

-Chị chỉ tạo ra được chút nước để uống thôi không có sức chiến đấu gì cả.

-Ngọc Diên, giao cho cháu nhé.

-Yes, sir.

Ngọc Diên vui vẻ đồng ý. Thế là cô bé có việc có thể trợ giúp mẹ rồi tuy rằng việc là cậu giao.

Thiên Di nhìn đứa bé trước mặt, nó vẫn nhìn nàng từ nãy tới giờ. Nàng có sự đồng cảm cô gái tên Trần Văn Yên này. Nhưng nhìn vào đôi mắt ấy, nàng biết mình đã giúp đúng người rồi.

-Cháu có dị năng không?

Gật gật

-Là gì?

-Hệ tinh thần.

-Oa... tiểu Nghị thật quá đỉnh.

Chào hỏi làm quen xong, Thiên Quân nói Trần Văn Yên đi cùng xe. Cô không nói gì mà dọn hết đồ đạc trong xe rồi bỏ xe lại đi cùng xe với Thiên Di. Cô muốn giành lái xe mà Thiên Quân không đồng ý. Nói là đến phiên mình. Cậu chỉ mới 10 tuổi thôi mà đã cao 1m45 rồi. cũng có thể lái xe. Ai bảo mặt thế không có cảnh sát giao thông chứ.

Trên xe rất rộng, ghế ngồi rất thoải mái có thể dễ dàng nghỉ ngơi. Không cưỡng lại sự mệt mỏi nãy giờ, tâm cũng an ổn nên cô liền dặn dò tiểu Nghị phải ngoan rồi ngủ.

Thiên Di tặng cho tiểu Nghị một chiếc vòng cổ ngọc có không gian khoảng 500m2 dặn bé phải dấu kín rồi bảo bé chơi với các bảo bảo. tiểu Nghị rất ngoan, thấy mẹ và đi đã ngủ thì cũng không quấy rầy. 8 đứa trẻ rất dễ thân quen, tiểu Nghị cũng không sợ mà nói chuyện cùng các bảo bảo đến quên trời quên đất.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mặt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Gặp mặt kẻ vô liêm sỉ

Chiếc xe Hummer được cải tạo lại vô cùng rộng rãi, trong xe chỉ có hai người lớn, 1 cậu bé vị thành niên và 8 đứa trẻ nên không gian xe cũng không chật hẹp chút nào.

Xe chạy trên đường không ngừng lại cả ngày không ngừng nghỉ, ban đêm chọn được địa điểm tốt thì dừng chân, nếu không tốt thì nghỉ luôn ở trên xe. Sau 2 tuần mọi người cũng đến được thôn Trầm Khê cửa vào cửa ngõ đầu tiên của Bình Lang cao nguyên.

Cho xe dừng lại nghỉ ngơi hết đêm nay, ngày mai mới bắt đầu xuất phát tiến vào Bình Lang cao nguyên.

Dọn dẹp đồ đạc xung quanh, chuẩn bị mọi thứ cho bữa tối. Trần Văn Yên lúc đầu cũng không quen, thấy Thiên Di cứ mỗi lần nghỉ đều biến ra bếp gas, gạo, đồ ăn tươi sống và nước uống thì rất ngạc nhiên nhưng cô cũng không hỏi. ai cũng có bí mật của mình, dạo này cô đi theo Ngọc Diên đánh tang thi nên khả năng vận dụng thủy cầu và roi nước cũng thêm linh hoạt. có tang thi phụ trợ nên dị năng của cô tăng lên nhanh chóng. Cô càng khâm phục cô gái trẻ hơn cô hai tuổi này. 18 tuổi sinh 7 đứa trẻ mà con nuôi dạy thật tốt. đứa trẻ nào cũng không tầm thường, tiểu Nghi đi theo mấy đứa trẻ cũng sáng sủa hơn không ít. Đến giờ cô mới biết tiểu Nghi cũng là dị năng giả hệ tinh thần. mỗi lần có tang thi bé đều phát hiện đầu tiên. Cô rất tự hào.

Vì sắc trời còn sớm nên mấy đứa nhỏ theo Thiên Quân đi luyện quyền, ngay cả Tiểu Nghi nhỏ nhất cũng không tham lười mà đi theo luyện. Thiên Di bị Trần Văn Yên cướp mất công việc nấu nướng nên không có việc gì làm đi ra một góc tĩnh tâm tu luyện đột phá Tử Liên tầng 4. Hiện giờ Tử Liên trong đan điền của nàng ở tầng thứ 3 đã chuẩn bị nổ rộ cho một lần đột phá, trong vòng 1 tuần này sẽ đột phá. Tử Liên hiện giờ đã có 30 cánh hoa mà đã nở ra được 25 cánh rồi. so với kiếp trước phải gọi là tiến bộ thần tốc.

Mấy bảo bảo do có Tử Liên của nàng truyền thừa nên mấy bé cũng có sự bảo vệ của Tử Liên. Nếu bảo bảo gặp nguy hiểm gì thì cánh hoa Tử Liên ở mi tâm các bé sẽ tự động kích phát ra tăng bảo hộ bảo vệ các bé an toàn. Nếu có bị lạc nhau hay nguy hiểm đến tính mạng, nàng cũng có thể dựa vào Tử Liên để tìm ra các bé dễ dàng.

7 giờ tối, sau khi com nước xong thu dọn đồ đạc, tất cả mọi người đều nằm trên nệm mới được trải ra rồi nghỉ ngơi. Dự thế tiến đến nên cũng chẳng có hoạt động giải trí nào, nghỉ ngơi được bao nhiêu thì nghỉ bấy nhiêu. Không cần ai gác đêm cả vì tang thi quanh đây đã được thanh toán qua rồi chả có một cái.

Chưa kịp ngủ thì đã bị tiếng xe ô tô đánh thức. ba chiếc xe kiểu thể thao không chút khiêm tốn nào dừng xe lại căn nhà chỗ các nàng đang nghỉ ngơi. Xuống xe là 10 người 2 nữ 8 nam. Hai cô gái trẻ rất xinh đẹp, 8 người còn lại nhìn trông giống bảo vệ.

Bọn họ không kiêng nể gì mà bước vào nhà các nàng, thấy chiếc Hummer trước cửa bọn chúng đã ao ước, vào nhà thấy chỉ có phụ nữ và trẻ em liền lộ ra vẻ vênh váo tự đắc không sợ gặp cao thủ nữa.

Hai cô gái đi vào thấy Trần Văn Yên liền lộ vẻ khinh miệt.

-ai ôi. Đây không phải là Văn Yên minh tinh sao? Hay là bảo mẫu nào vậy .

-Em còn không biết, cô ta vốn dĩ là bảo mẫu mà. Haha.

-cô ta thật có khả năng, leo lên giường Kiến An một lần mà sinh được liền. hay đứa trẻ không phải của Kiến An.

-ai mà biết được có phải con của Kiến An không hay là của người đàn ông nào khác.

-haha...

Hai cô gái không ngừng mỉa mai Trần Văn Yên nhưng không có ai đáp lại thì các tức tối hơn. Thấy cô gái ngồi gần Trần Văn Yên xinh đẹp hơn các cô thì càng tức tối hơn, ánh mắt trở nên âm độc.

-ở đây toàn những kẻ không ra gì. Toàn kẻ không chồng mà có con. Không biết mấy đứa trẻ này được trộm từ đâu ra.

- nhìn thật chướng mắt.

Bọn trẻ nghe thấy như vậy liền tức giận muốn ra tay đánh người nhưng thấy ánh mắt của mẹ thì đều dừng lại chỉ có thể ầm ứ trong lòng. Mẹ là người vĩ đại nhất trong lòng các bảo bảo sao có thể để người khác sỉ nhục. ánh mắt Thiên Quân nhìn đám người mới tới như nhìn người chết.

Nhìn thấy ánh mắt kia, hai cô gái có chút sợ nhưng nhìn thấy bên kia chỉ có phụ nữ và trẻ em liền “can đảm không sợ chết” nữa. nhìn đồng chân ầm ập và nệm mềm mại mà mình từ lâu không được sử dụng liền phân phó cho thuộc hạ:

-đi đuổi bọn chúng ra ngoài cho ta, lấy cả xe nữa.

Bọn chúng liền coi đồ vật trong là của bọn chúng nên thẳng tay muốn cướp hết. bọn chúng chẳng phải người hiền lành gì, trước mặt thế là một bang nho nhỏ, hai cô gái này là con của bang chủ. Trước mặt thế, hai cô vì muốn đeo bám vào cảnh cao mà tham gia vào giới giải trí. Cậy vào thế lực của cha mình mà làm không ít việc bẩn, mặt thế đến không kịp đoàn tụ với gia đình nên bị thất lạc phía sau.

Nhưng hai cô cũng không phải kẻ vừa, lợi dụng những kẻ cha mình để lại mà đi được đến đây.

Đám người vệ sĩ “đen” này cũng chẳng có lương tâm gì, thấy hai người các nàng xinh đẹp liền nổi lên dục vọng, có mệnh lệnh thì kẻ nào cũng hào hứng xông lên.

Vút...

Một vòi nước đập vào kẻ xông vào trước tiên lên khiến kẻ đó bay thẳng ra ngoài. Bọn chúng cũng có người có dị năng nhưng tường đất mới dựng lên bị nước đập vào liền sụp, lửa chưa kịp cháy thì đã ướt hết. 8 người đàn ông khỏe mạnh bị Trần Văn Yên lấy ra luyện tập, không thể chết nhưng cũng chặt vật chẳng kém. Bị thương nặng nhất có lẽ là kẻ bị đập ra ngoài cửa kia. Nhìn bọn chúng không thể đứng dậy được nữa, cô mới nhìn hai kẻ đáng ghét kia.

-song nữ Đào gia còn có gì chỉ giáo không?

Khuôn mặt này giờ kiêu ngạo trở nên tái nhợt. đặc ý thay thế bằng sợ hãi. Hai người không có chút dị năng nào. 8 vệ sĩ này các cô dùng không ít tài lực, danh tiếng của cha cô mới ép được bọn chúng đi vào khuôn khổ.

-tôi... xin tha cho tôi.

Cô em có vẻ thông minh hơn, thấy tình hình không ổn liền lập tức xin tha.

-Cút.

Bọn người kia liền bỏ dậy chạy nhanh ra ngoài, không một chút chậm trễ. Hai cô gái chạy cùng ra, nhưng ánh mắt ngoan lệ trước khi đi cũng không thoát khỏi mắt nàng. Nhưng để lại đối thủ để sau này giải trí một chút cũng được, nàng không quan tâm lắm.

-Tiểu Nghị, chờ cho họ chút đường sống đi.

Tiểu Nghị nhân cơ hội bọn chúng bỏ chạy liền dùng tinh thần lực của đánh vào sóng não của vài kẻ khiến chúng đau đớn vài ngày không thể dùng được di năng.

Đêm nay là một đêm bình yên trôi qua.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mặt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Cứu sói

Một ngày mới nữa lại đến, trước khi xuất phát nàng đã nói sẽ ở trong Bình Lang cao nguyên mấy ngày. Các bảo bảo rất vui, chạy lâu như vậy mới được dừng chân “đã ngoại” nên rất thích. Trần Văn Yên có chút lo lắng nhưng thấy các bé vui như vậy cũng không đành lòng dập tắt niềm vui của các bé nên tự nghĩ cùng lắm là ra sức nhiều một chút mà thôi.

Bình Lang cao nguyên so với trước mặt thế thì không khác nhau lắm. những thảm cỏ vàng khô lại mang đến cảm giác tiêu điều. Xe chạy từ từ nên các bé rất hào hứng nhìn ra bên ngoài. Lâu lâu lại hét lên hưng phấn vì phát hiện một điều thú vị nào đó. Bọn họ như đi du lịch xe đi rất chậm, thậm chí nếu có chỗ đẹp còn xuống xe ngắm cảnh hay nghỉ mát.

Đến ngày thứ hai sau khi vào Bình Lang cao nguyên thì nàng bảo mọi người dừng lại, tuy khó khăn nhưng Trần Văn Yên cũng không hỏi nhiều. các bảo bảo đều biết mẹ muốn đột nên rất ngoan ngoãn không làm phiền mẹ.

Sau khi bố trí một kết giới an toàn, nàng liền tĩnh tâm tu luyện để đột phá.

Các bảo bảo thay nhau canh gác cho mẹ, các bảo bảo vậy mà cũng có lời dầy nhé, nguồn linh lực dồi dào từ mẹ các bé tản ra các bé có thể hấp thu tăng linh lực cho bản thân rất nhiều, chỉ mới 3 ngày trôi qua mà bé nào cũng đã lên cấp 3 rồi. còn Thiên Quân đã lên đến cấp 3 cao giai. Ai cũng hí hửng muốn thấy mẹ đột phá ra sao. Trần Văn Yên không biết gì nhưng cô cảm thấy ở chỗ này thoải mái vô cùng như gió xuân mơn mơn, hương hoa sen thơm mát mà trước mặt thế cũng không thể có được. việc hấp thu lượng lớn tinh hạch cũng đã giúp hai mẹ con cô vượt đến cấp 3 dị năng giả.

Đến ngày thứ 4 thì đóa Tử Liên trong cơ thể nàng đã nở hết 30 cánh, một bông hoa sen nhỏ hiện ra rõ ràng ở giữa mi tâm nàng. Các bảo bảo biết là thời khắc mấu chốt nên càng khẩn trương hơn.

Bỗng nhiên có tiếng sói tru lên lại gần đây, ai cũng lên tinh thần chuẩn bị chiến đấu. Ngay cả Thiên Quân cũng thả Bentora ngoài, nhìn vật thể khổng lồ càng dần càng tới gần liền thấy “vui vẻ” theo định nghĩa của các bảo bảo.

Đó là một con sói màu trắng to lớn như Bento, đôi mắt của nó màu tím nhìn rất đẹp và nó chính là con sói mà đoàn xe của 5 đại gia tộc gặp phải. nó nhìn qua bị thương rất nặng, đôi mắt tím ừ rừ không có chút tươi sáng nào, trên da lông có những vết lở do bị lửa đốt và sét đánh. Nó chỉ nhìn đoàn người một chút rồi chọn một vị trí cách xa 10m nằm xuống nghỉ ngơi. Ai cũng trợn mắt ngạc nhiên vì biểu hiện của nó, nhưng các bé suy nghĩ một chút liền hiểu ra là nó bị nguồn linh lực của Thiên Di tán ra hấp dẫn. các bảo bảo cũng không còn lo lắng nữa mà cũng ngồi xuống tranh thủ tu luyện. Bento hiếm khi được ra ngoài nhưng cũng ngoan ngoãn nằm một chỗ.

Lại 2 ngày nữa trôi qua trong yên lặng, linh lực dao động càng lúc càng mạnh. “bùm” một tiếng, những cánh hoa sen từ không trung không ngừng rơi xuống tạo nên một cảnh đẹp hiếm có. Cô gái đứng trên không trung không ngừng rạt ay, kết ấn. bông hoa giữa mi tâm không ngừng nở hết lớp này đến

lốp khác cho đến khi bông hoa nở rõ bốn tầng mới thôi. Sau hơn 1 tiếng đồng hồ thì cánh hoa mới ngừng rơi, Thiên Di cũng tỉnh lại, nàng chậm rãi hạ xuống.

Mọi người đều ngây ngẩn cả người, khuôn mặt trắng nõn, mái tóc màu đen dài đến thắt lưng, môi hồng, mắt đen, mi cong, lông mày như vẽ kết hợp với bông hoa ở giữa mi tâm nhìn càng cực kỳ yêu nghiệt.

-Quá đẹp!

10 tiếng nói cùng vang lên.

Nàng mỉm cười, nụ cười rất nhẹ nhưng ai cũng ngây ngẩn người.

-Mẹ thành công rồi? Ngọc Thần bộ đáng anh cả hỏi han mẹ.

-ừm.

Sờ đầu con an ủi một chút. Nàng lại nhìn xung quanh đây, những cánh hoa sen bay xuống làm cho những cây cỏ khô vàng trở nên tươi tốt giống như trước kia. Nhìn con sói trắng nằm ở kia, vết thương trên lưng đã khép lại rất nhiều, ánh mắt cũng trở nên có tinh thần hơn. Nàng chợt nhớ ra ấn ký Tử Liên, niệm một câu chú, ấn ký liền biến mất.

Trầm Vân Yên cảm thấy mình đang được xem phim chứ không phải đời thực, đợi khi cánh tay truyền đến cảm giác đau nhức thì cô mới biết đây là thật. cô gái đã cứu cô không phải người bình thường, khi thì là tiên nữ, có lúc lại là ác quỷ. Nhưng cô lại không sợ chút nào mà có cảm giác hưng phấn nữa.

-Tỷ!

-Mẹ!

Mọi người phục hồi tinh thần lại vây quanh nàng, ngay cả Bento cũng không chịu yếu thế mà hưng phấn nhảy nhót xung quanh.

-Khỏe cực rồi.

-con rất ngoan, con đã đến tầng 3 rồi.

-Àn.

Mấy bảo bảo lúu rú không ngưng kể về mấy ngày hôm nay, nàng mỉm cười lắng nghe, mọi cảnh hòa thuận ấm áp.

Nhìn con sói đàng xa, vẫy tay gọi nó lại gần.

-đi theo ta.

Con sói hưng phấn gật gật. trong lúc đột phá nàng trợ giúp nó một phần nhưng cũng vô tình để lại một tia linh lực và linh hồn trong nó nên nàng có thể nói chuyện với nó.

Mọi người quyết định nghỉ hết hôm nay rồi mới đi, ăn no ngủ kỹ, ôn chuyện.

Trên đường đi một chiếc xe chạy cùng hai con vật to lớn chạy song song. Trên lưng mỗi con vật là 3 đứa bé nhỏ nhỏ tạo nên tổ hợp kỳ dị.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Bảo An trấn

Xe chạy 2 ngày đường thì đến Bảo An trấn, Ngọc Diên, Ngọc Chi, Ngọc Ân, Ngọc Triệt đã tới hơn một chút và đang thanh lý tang thi xung quanh đây.

ở đây mọi thứ trở nên thật sự rất tồi tàn,khi mọi người đi vào một căn nhà định vào nghỉ qua đêm thì chân tường không chỗ nào là lành lặn, có thể sụp đổ bất cứ lúc nào. Cả nhà lại kéo nhau ra ngoài đường ngủ.

Cả trấn lớn như vậy cũng chỉ có các nàng trụ, không có một chiếc xe nào đi ngang qua. Bầu trời mạt thế không như trước, cả bầu trời đen không có một ngôi sao mà chỉ có những dải màu đỏ xung quanh chân trời.

Hôm nay các nàng không nấu ăn mà chỉ ăn bánh mì với bích quy có sẵn. ngồi ngay trên đường cái nghỉ ngơi, các bé cũng không âm ỉ đòi hỏi mà tranh thủ tu luyện.

Đến khi trời tối hẳn, các nghe thấy các tiếng sột sọat xung quanh, các ngôi nhà phát ra những tiếng kêu kì lạ.

Ngọc Thần cùng với Thiên Quân tạo ra những quả cầu lửa chiếu sáng xung quanh. Mọi người đều cảnh giác đứng lên sẵn sàng triệu tập vũ khí của mình để chiến đấu.

Thứ đi ra từ bức tường khiến mọi người có chút sồn tóc gáy thay vì hưng phấn. vì sao à, thấy một đồng chuột không ngừng từ bờ tường qua lại một cách bình thường xem có nhột không? Cả nghìn con chuột giương lên ánh mắt đỏ máu nhìn các nàng một cách “thèm khát” thật sự rất ghê tởm. một con chuột to ngang con mèo lại có thêm răng nanh nên phải cẩn thận tránh bị cắn.

Ngay cả Bento và Lang cũng găm gù không ngừng, hai con vật to lớn bắt đầu há mồm lớn bắt đầu phóng lửa thiêu cháy mấy con chuột tới gần thành một mảng than đen còn bốc khói. Nếu có con chuột nào tới gần thì sử dụng móng vuốt to lớn quơ ngang một cái là bẹp.

Hai căn dây leo từ tay của Ngọc Hàn và Ngọc Ân bắt đầu phát triển mạnh mẽ. chúng nó có linh tính rồi cũng không cần chỉ huy quá nhiều. hai cây này cứ phát triển không ngừng tạo thành nhiều cây nhỏ đâm xuyên qua mấy con chuột như xuyên xâu thịt, con chuột bị xuyên qua lập tức bị hút khô trở thành xác khô.

Ngọc Thần sử dụng Tử Viêm Hỏa tạo thành những mũi tên lửa bắn xuyên qua mấy con chuột cùng lúc, Ngọc Âu cũng không cam chịu yếu thế sử dụng Tử Viêm Hỏa tạo ra một cái roi lửa quất đi quất lại. con chuột nào bị dính phải lửa của hai bé đều thành than.

Ngọc Triệt trông lại rất giống công tử nho nhã, chỉ một cái phất tay một đoàn sương trắng băng qua đóng băng mấy con chuột trong phạm vi 1m2. khối băng mang theo đám chuột vỡ vụn, nói chung là xác vẫn còn mà không nguyên vẹn mà thôi.

Ngọc Diễm cũng không cam chịu thua kém một tay tạo thủy tiễn, một tay vung lên tạo thành những tường đất chặn con vật lại. thủy tiễn đi qua không có một con sống.

Ngọc Chi thấy anh, chị của mình rat ay mạnh mẽ như vậy cũng tạo ra vòng điện, sấm sét bổ xuống cháy mảng chuột đen đen còn bốc khói.

Thiên Quân thấy các cháu mình rat ay như vậy cảm thấy gen di truyền ác ma của các bé quá mạnh. Một đứa so với một đứa càng kinh khủng. Cậu dùng Thanh Hỏa tạo ra các quả cầu lửa màu xanh nhỏ, mỗi lần ném về phía con vật cỡ mười quả cầu lửa. lửa ném ra tuy nhỏ nhưng sức công phá cực kỳ kinh khủng. chỉ cần con chuột bị dính một tý xíu lửa này sẽ tự động bị lan tỏa toàn thân tạo ra mùi cháy khét không ngừng đến khi nó thành than mới thôi.

Trần Vân Yên cũng không chịu thua kém tạo ra những quả cầu thủy về phía mấy con vật. nhưng sức công phá không được mạnh như các bảo bảo. một quả cầu chỉ chết được vài con. Nhưng sức bền dị năng của cô rèn luyện rất tốt, có thể tạo cầu nước trong mấy tiếng đồng hồ.

Bé Tiểu Nghi này giờ vẫn ngoan ngoãn đứng cạnh Thiên Di, đứng tường rằng bé không làm gì mà xem nhẹ. Nếu cách 5 phút lại có khoảng 10 con chuột tự động nổ đầu thì khác. Bé cứ đứng im như không làm gì mà ratayhung bạo cũng không kém mấy bảo bảo đâu.

Thiên Di này giờ chỉ đứng quan sát, nếu có con chuột nào lọt lưới thì sẽ tiêu diệt. mà trường hợp này rất ít khi xảy ra.

Sau một tiếng đồng hồ thì lũ chuột đã bị tiêu diệt hết. các bé hào hứng đi nhặt tinh hạch. Hơn 500 viên tinh hạch bé xíu được chia cho Trần Vân Yên, bé tiểu Nghi, Bento, Lang và hai căn dây leo.

Lái xe đến một chỗ gọi là an toàn khác thì mọi người bắt đầu nghỉ ngơi cho chuyến hành trình tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Có thêm người đồng hành

Bảo An trấn sáng sớm trong thật bình yên như khung cảnh thường ngày khi xưa nếu xem nhẹ những xác chết ngổn ngang phía dưới đường đã diễn tả cuộc chiến kịch liệt đêm qua. Thị trấn khi xưa hơn mấy vạn người nay chẳng còn ai, không biết là họ thành tang thi hay chết hoặc là đã bỏ đi rồi. nhưng nếu sống sót thì họ cũng sẽ bỏ đi mà thôi vì với một đám chuột ày cũng chẳng có ai có thể sống nổi.

Bảo An trấn có một dòng sông xuôi theo lộ trình nhưng í tai chọn đường thủy vì họ sẽ không biết thứ gì đang đợi chờ mình dưới nước. Nhưng bọn người các nàng lại quyết định đi đường thủy để thay đổi không khí.

Ăn sáng xong, lái xe đi ra đến bờ sông để chuẩn bị lên thuyền. bỏ xe vào không gian, lấy ra từ không gian một chiếc thuyền máy khá rộng đủ chỗ 11 người và 2 con thú to con để xuống sông. Trong không gian của nàng có rất nhiều thứ đến mức nàng phải phân thành 2 cái. Một cái thì chứa đựng đầy đủ, nuôi dưỡng những thứ kỳ trân dị bảo mà kiếp trước nàng thu thập được để tu luyện. một cái khác được nàng đưa vào chiếc thuyền tai hình hồ điệp có thể biến đổi tùy thích nếu không nhìn kỹ sẽ không thể thấy được chứa đựng các đồ vật mà nàng sưu tập vật tư trước mặt thế, nhiều đến nỗi nàng nghĩ cái gì thì sẽ xuất hiện cái đó.

Lúc đầu nàng định bảo Thiên Quân và Ngọc Hân cho 2 con vật này vào không gian nhưng chúng nhất định không chịu còn làm nũng nịu nên các bảo bảo mềm lòng nên xin mẹ không cần, các bé sẽ trông chừng chúng cẩn thận.

Mặt sông yên ả, hiền hòa. Màu nước trong xanh nhưng không biết dưới đó có những thứ gì? Mặt thể tiến đến, động vật trên trời dưới đất đều biến hóa thì mấy con tôm cá cũng chẳng khác nhau là mấy.

Đang định bước lên thuyền thì nàng nghe thấy tiếng động lạ, nhìn xung quanh nhưng không thấy ai. Thấy nàng ngừng lại thì mọi người đều quay lại nhìn nàng.

-Có chuyện gì sao Thiên Di? Trần Vân Yên lên tiếng hỏi.

-Ừm, dường như có người quanh đây thì phải?

-Có sao, sao con không thấy vậy mẹ. bé Ngọc Chi ngước đôi mắt long lanh lên hỏi mẹ.

-nhắm mắt, cảm nhận không khí xung quanh, nghe tiếng động của thiên nhiên.

Mọi người đều nhắm mắt, tĩnh tại lắng nghe theo lời nàng nói. Hơn năm phút trôi qua các bảo bảo vui vẻ mở mắt ra, còn Trần Vân Yên mờ mịt nhìn các bảo bảo.

-Có người thật đó mẹ, con nghe thấy tiếng hít thở của người đó.

-còn con nghe thấy tiếng tim đập nè.

-còn con nữa.

Các bé tranh nhau kể công, cả tiểu Nghị bé nhỏ cũng không cam lòng bỏ cuộc. Thiên Quân vui vẻ nhìn bọn nhóc líu ríu kể công cảm thấy thật ấm áp. Cậu cũng nghe thấy tiếng tim đập và nhịp hô hấp của người đó. Cậu cảm thấy những tri thức mà cậu học được từ chị mình không bao giờ đủ cả.

-Ra đi nếu không ta động thủ.

Trần Vân Yên hét lên, tuy nàng không thể thấy được cái gì nhưng nghe vậy giờ cũng biết được chắc chắn có người ở gần đây. Nhưng vẫn không thấy người đi ra.

-Tiểu Nghị.

Nàng quyết định để tiểu Nghị bé nhỏ nhất ra tay. Bé con rất nghe lời mà thi triển di năng của mình vào một gốc cây liễu bên cạnh bờ sông.

Ai da.

Một người đàn ông ôm đầu thống khổ hiện ra trước mặt mọi người, anh ta mặc một bộ quần áo quân nhân dính đầy máu. Dáng người cao gầy, khuôn mặt kiên nghị giờ đây tràn ngập đau đớn.

Tiểu Nghị thấy động tác của nàng thì dừng lại, bé cảm thấy mình luyện tập chưa đủ đâu.

Trần Vân Yên đảm nhiệm chức vụ hỏi và trả lời mà được phân công từ khi gia nhập vào nàng.

-Anh có ý gì ?

-Tôi chỉ muốn đi cùng các cô thôi.

-Muốn đi tại sao phải lên lút.

-Tôi sợ.

-Sợ gì?

-Cô hỏi xem có ai thấy hai con vật to lớn thế kia mà không sợ không?

-à, tại sao anh lại ở đây?

-Tôi được nghỉ phép chưa kịp về đến nhà thì mặt thể đến, tôi muốn đi tìm mẹ và em gái tôi, họ đi theo đoàn xe phía trước.

-Chỉ có mình anh?

-Hôm qua gặp phải một đám chuột biến dị, tôi bị đồng đội bỏ rơi ở đây.

-Anh muốn đi cùng chúng tôi?

-ừ.

-không sợ nữa?

-Không, các cô thật biến thái.

-Tôi cũng thấy vậy.

-anh tên gì?

-Tôi là Trình Hải, 22 tuổi, lính đặc công, có dị năng tàng hình.

Hai người lờ qua tiếng lại, đến khi xác định lai lịch đối phương. Thấy Nàng gật đầu, Vân Yên mới nói đồng ý cho anh ta đi cùng. Hỏi sao nàng lại đồng ý ư, người tu luyện như nàng, Thiên Quân cũng như các bảo bảo dễ dàng nhận biết được con người. chỉ cần nhìn ánh mắt thì sẽ biết con người ra sao, đồng thời linh cảm của họ họ thực chuẩn.

Chiếc thuyền bây giờ lại có thêm một hành khách nữa. Trình Hải lên thuyền cùng các nàng nhưng bị ghét bỏ vì bộ quần áo dính đầy máu thì được Thiên Quân cho một bộ quần áo sạch sẽ để thay đổi.

Các bé lâu ngày mới gặp được một người khác ” lạ” nên quán quýt lấy anh ta hỏi đông hỏi tây. Trần Vân Yên cũng tham gia. Chỉ có hai con vật nằm trên mép thuyền nhìn xuống mặt nước lướt qua không ngừng. nàng đứng ở đầu mũi thuyền đứng lặng im như một pho tượng, nếu không có linh khi luôn dao động xung quanh thì các bé cũng không biết mẹ lại tu luyện đâu.

Lâu lâu trên thuyền lại phát ra những tiếng kêu “thật sao”, “thế hả”, “hay quá”, “quá kinh khủng”... sau đó anh ta quay ra chỗ nàng đang đứng thốt ra một câu:

-Đại tỷ, chị quả là biến thái.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Cuộc chiến trên sông

Con thuyền lặng lẽ trôi theo dòng nước, mặt nước yên ả bỗng chốc nổi đầy gợn sóng. Bento và Lang gầm lên một tiếng nhằm thị uy nhưng không có tác dụng, chúng đứng canh trên mép thuyền không ngừng nhìn xuống dưới.

Các bảo bảo thì vẫn nhàn nhã nhưng còn Trần Vân Yên thì lo lắng không ngừng. cô biến sức chiến đấu của tất cả nhưng đó là ở trên bờ, dưới nước thì lại là một việc khác à. Anh chàng Trình Hải cầm cây gậy sắt làm động tác phòng thủ, sẵn sàng chuẩn bị chiến đấu.

-Diễn nhi, bảo vệ thuyền.

Ngọc nhả cảm nhận phía dưới nước chỗ sâu ba mét có một thứ gì đó đang chuyển động dần lên nên bảo Ngọc Diễn dùng nước tạo nên một tấm màng bảo vệ đáy thuyền. lớp bảo vệ vừa được thiết lập xong thì có một cú va chạm vào thuyền khiến thuyền bị chao đảo.

Mọi người đều may mắn vì Ngọc Diễn nhanh tay nếu không thì giờ họ đã thành người cá rồi.

Con vật dưới nước tiếp tục tấn công thuyền thêm mấy lần nhưng cảm thấy không thể thành công nên nó đã nổi lên mặt nước quyết định tấn công chính diện.

-Nó là cá trên đúng không? Trình Hải lắp bắp hỏi.

Không thể trách anh ta hỏi như vậy được, con quái ngư này đen thui lù, có cái sừng nhọn sắc, nó phải to như con cá sấu dài 2m ý chứ. Lớp da có những cái vảy dày chất nhòn chảy xuống mặt nước trông cực kỳ kinh dị. nó đang há mồm chuẩn bị tấn công về thuyền.

-Hỏa cầu!

Hai hỏa cầu lớn được phóng về con quái vật nhưng chúng chẳng thấm vào đâu với những chiếc vây bảo vệ của nó. Nó vung đuôi lên quất một lượng lớn nước về chiếc thuyền hòng lật thuyền nhưng may mắn Ngọc Diễn đã dựng lên một màn nước chắn lại. trong khi Ngọc Diễn và con quái vật đang chiến đấu thì những người khác phải đánh mấy con cua biển đi đang bò lên thuyền. con cua nó chỉ lớn hơn bình thường gấp đôi mà thôi nhưng những cái càng của nó lại rất sắc bén.

-Chặt càng của nó rồi đem vào không gian làm thực phẩm, càng giữ lại.

Nàng nhanh chóng nói với mấy đứa trẻ cùng hai người kia, cua này có thể ăn được chúng không có độc nên nàng mới giữ lại.

Các bảo bảo đều từ trong không gian của mình lấy ra một cây kiếm nhật phù hợp với mình để chiến đấu. Thiên Quân cũng không quên vớt cho Vân Yên và Trình Hải mỗi người một cái.

-A, con cua này màu xanh. Ngọc Chi hưng phấn hét lên như có phát hiện mới vậy.

-Con của anh màu xanh nè! Ngọc Hàn nói.

-Hai đứa không lo mà đánh đi, màu gì thì kệ nó.

Trình Hải đang phải chật vật với một lũ cua vây quanh chân thấy mấy đứa nhỏ chỉ có 4-5 tuổi mà nhẹ nhàng như vậy thì rất ghen tỵ.

Bởi vì không dùng dị năng hay linh lực nên sức chiến đấu của các bé kéo dài hơn. Còn Trình Hải với Vân Yên đã bắt đầu thấm mệt, Tiểu Nghị được Thiên Di kéo về bên mình bảo hộ. các bé vui đến quên trời quên đất. chẳng mấy chốc mà trên thuyền đã đầy xác cua. Bento và Lang thì chỉ cần một cái nhấm chân là con cua nát mất hết thẩm mỹ, sau khi bị nhấc nhờ thì mới nhẹ tay hơn một chút khiến con cua chỉ mất chân hoặc là ngắt đi mà thôi.

-trợ giúp, Diên nhi chịu không nổi rồi.

-để ta.

Nàng đưa Ngọc Diên đưa về cạnh Tiểu Nghị để nghỉ ngơi còn mình thì ra mép thuyền đối mặt với quái ngư. Trên tay nàng bỗng nhiên xuất hiện một đoạn trường kiếm màu đỏ sặc sỡ, nếu người tu luyện linh lực ở đây sẽ thấy nguồn linh lực quanh quẩn quanh thân kiếm kèm theo một khí thế sát phạt qua nghìn vạn năm mới có. Con quái ngư dùng một chiếc sừng định đâm về phía nàng nhưng nó đã thất bại với ý nghĩ của mình. nàng vùng kiếm lên hướng về chiếc sừng sắp đến gần, chiếc sừng đứt xuống nhanh gọn, máu tu chỗ bị chém chảy xuống nước tạo nên tiếng xèo xèo, mặt nước nổi bọt khí liên tục. nàng không do dự mà chất thêm một chiếc sừng khác. Con quái vật triệt để nổi giận, nó không ngừng dùng chiếc đuôi kèm theo máu tươi của nó quất về phía nàng nhưng đều bị nàng chặn lại. nó định dùng đòn quyết định, chiếc đuôi to quẫy mạnh tạo lực để nó lao về phía trước. chiếc miệng há to lao nhanh như chớp về phía nàng, chỉ có một giây thôi thời gian như ngừng lại. nàng niệm một câu chú làm cho kiếm khí trở nên sắc bén phóng ra ngoài tạo thành một cơn rồng to lớn lao về phía con quái ngư. Con quái ngư không thể tránh được mà bị bật ra phía xa, thân thể nó bị thương rất nặng máu từ những chiếc vây tróc ra chảy ra không ngừng. nó không còn sức chiến đấu, muốn trốn vào trong nước nhưng đã không còn cơ hội. những cái càng của nó trên thuyền bị một cái phát tay của nàng cầm về phía thân thể con quái ngư khiến nó chết mà chưa kịp trốn. nàng bắt một con cua nhỏ lên, nói vài câu nói lạ lẫm rồi thả nó xuống nước. sau khi lũ cua trên thuyền lục tục tự bỏ xuống thuyền. mọi người đang ngạc nhiên về những gì đang xảy ra thì con cua nhỏ đã bò trở lại lên thuyền mang theo 2 chiếc túi kỳ lạ, một cái màu trắng, một cái màu đỏ. Con cua quơ quơ chiếc càng lung tung thì mới bò xuống nước.

Nàng cũng không để mọi người tò mò lâu. Đó là chiếc túi chứa nọc độc và một chất lạ có thể chữa bệnh tạo nên kỳ tích, nhưng về sau thì nàng không nói. Con tinh hạch của con quái ngư nàng đã tặng cho con cua nhỏ đó rồi. nó sẽ là bá chủ con sông này sau này.

Những con cua mà mọi người chém được thì được thu thập vào không gian của tiểu Nghị. Dọn dẹp sạch sẽ khoang thuyền, đến buổi trưa một bữa đại tiệc cua được làm một cách thịnh soạn cho cả nhóm khiến mọi người ăn đến thỏa mãn.

Thuyền trôi kèm theo mùi thơm không ngừng bay theo dòng sông.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Hỉ tước

Trên chiếc thuyền trôi, cuộc sống yên bình như trước. tiếng cười đùa không ngừng. Trình Hải cảm thấy mình rất may mắn vì gặp được nhóm người này. Họ chỉ là phụ nữ và trẻ em như sức mạnh của họ khiến người khác không thể khinh thường được.

Anh cũng không phải người thiện lương gì nhưng gặp bọn họ anh mới cảm nhận ra sự thiện lương không bao giờ dành cho kẻ yếu, hãy dành sự thiện lương của mình ở một góc dành cho người thân nhất của mình, sẵn sàng vì mình, đừng dành sự đồng cảm mình cho kẻ khác vì nó là con dao hai lưỡi. anh cũng không rõ tại sao cô gái đó lại cho anh đi cùng nhưng anh lại không dám hỏi. bé Ngọc Diên nói rằng ánh mắt và trái tim của anh đã giúp chính anh chứ họ không giúp gì cả. anh hiểu mình chẳng có gì để cho họ lợi dụng cả. Bọn họ chỉ là phụ nữ và 9 đứa trẻ tự đi đến được đây thì cũng chứng minh được thực lực của bọn họ. theo như Trần Vân Yên kể, cô cũng mới theo họ cách đây hơn một tháng mà thôi. Nhờ có trợ giúp của Thiên Di mà cô và con trai mới có thể sống sót. Cô biết mình cảm ơn là vô ích nên có việc gì thì cô sẽ trợ giúp, tu luyện, giết tang thì để cảm thấy mình có ích. Và cô đã thành công, bọn họ giờ là một gia đình. Anh biết mình cũng như vậy, anh cũng muốn mình là một phần của họ nên anh sẽ cố gắng trở nên mạnh hơn.

Các bảo bảo lúc đầu được đi thuyền rất hào hứng nhưng chỉ mới vài ngày là khuôn mặt trở nên ỉu xiu, mất cả sức sống. thấy thế nên nàng đã kiếm từ trong không gian linh khí của mình một con chim hỉ tước nhỏ bằng bàn tay của các bé cho các bé chơi. Hỉ tước trông bé nhỏ nhưng nó đã sống cả trăm

nằm lại con sống trong không gian linh khí của nàng nên rất thông minh, có trí tuệ. Hi Tước bảy màu được ngắm thật kỹ, lâu lâu lại òa lên. Các bé thật muốn sở hữu vật nhỏ này nhưng mà mẹ nói ai có duyên mới được. các bé đều đáng yêu thông minh như vậy sao mà không có duyên được chứ.

Hi Tước nghe thấy lời của chủ nhân thì rất khó khăn. Các tiểu chủ nhân đều rất đáng yêu thật khó có thể chọn. nếu lỡ chẳng may làm mất lòng ai thì nó bị biến thành chim nướng thì sao. Hi Tước bay qua, bay lại giữa bảy người, bay đến nỗi các bé muốn chóng mặt. Ngọc Hàn trực tiếp bắt nó lại cho nó đậu trên ngón tay mình.

Hi Tước nhìn bảy sợ lông bảy màu khác nhau thì suy nghĩ. Suy nghĩ đi suy nghĩ lại. bảy người, một người. A... tại sao nó không nghĩ ra nhỉ. Mỗi người một cái không phải xong rồi sao. Haha nó thật là thông minh mà.

Nó rút từ trên bộ lông tiên diễm của mình bảy sợ lông có bảy màu khác nhau như hiến vật quý. Nhìn thấy nụ cười của chủ nhân là nó biết mình làm đúng rồi. hầu hạ các tiểu chủ nhân thật không dễ chút nào.

Sợ lông Hi Tước muốn kí kết khế ước là phải quán sợ lông vào ngón trỏ của tay rồi tập trung linh lực để luyện hóa nó. Các bé luyện hóa xong thì nghe thấy tiếng Hi Tước vang lên trong đầu. các bé lại riu rít nói chuyện với chim nhỏ. Tiểu Nghị thấy anh chị có chim nhỏ nhưng cũng không buồn vì anh chị lúc nào cũng cho bé chơi cùng, kiên nhẫn giúp bé nói chuyện với chim nhỏ.

Trình Hải và Vân Yên thấy các bé trò chuyện với con chim của Thiên Di lấy ra thì rất ngạc nhiên nhưng nhìn miết cũng thành quen.

Thiên Quân biết các bé cũng như cậu và Bento có thể nói chuyện được với nhau.

Hi Tước nói rất nhiều chuyện thú vị. đặc biệt về mẹ thì các bé lại càng vui hơn. Nhưng trò chuyện quá lâu cũng dần chán, vậy là các bé muốn cho Hi Tước bay về phía trước nhìn ngắm mọi thứ rồi về kể cho các bé biết. theo như các bé nói là thăm dò tình hình.

Hi Tước rất bị ai phát hiện nó lại bị biến thành rada trong miệng các bé rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Kẻ thù của trình hải

Đến bên cuối cùng của dòng sông, Trình Hải bắt đầu cảm thấy căng thẳng. Theo như lời kể các bé khi nói chuyện với Hi Tước thì có một nhóm người cũng đang đi đến đây gồm 5 nam 2 nữ, bọn họ đi trên hai chiếc xe quân dụng màu xanh. Một người trong nhóm đó có thể tạo tường đất, một người khác có thể tạo ra lửa chắc chắn là nhưu đồng đội khi xưa đã bỏ anh lại cho bày tang thì rồi chạy trốn thì phải. Hai cô gái có dáng người nóng bỏng kia thì anh không biết bởi vì lúc anh còn trong đội đó thì chỉ có 5 người đàn ông mà thôi. Xinh đẹp, tóc đỏ trông giống song sinh theo như các bé nói đó là song nữ Đào gia, có vẻ như đoàn người này đã bị chết hết một nửa rồi. Vân Yên hôm qua đã nói rằng, kẻ thù của ai thì người đó tự giải quyết, không có việc giúp đỡ gì cả. anh cũng biết mình cần phải chứng minh thực lực của mình thì mới có cơ hội gia nhập đoàn đội biến thái toàn trẻ em và phụ nữ này.

Đến khi thuyền sắp cập bến, con cua nhỏ nhỏ hôm trước bò lên thuyền đưa cho nàng một con cua tí hon có thể sông được trên cạn có màu tím biếc. nó tỏ vẻ muốn đi theo nàng nhưng nàng không đồng ý nên nó quyết định đưa cháu chất của nó cho nàng bắt nàng phải nhận. người ta bảo ngang như cua nên nàng đành gật đầu chấp nhận thì con cua “vương” mới mãn nguyện mà bò xuống nước. con cua màu tím nhỏ xíu như hạt đậu nếu không nhìn kỹ thì rất khó phát hiện. nó có khả năng phát ra công kích khi phối hợp với nước nên nàng đưa nó cho Ngọc Diễm. Bé rất vui vì mình cũng có sủng vật, khi bé thử sử dụng nước làm thủy tiễn thì trong băng tiễn xuất hiện một đạo thủy tiễn nho nhỏ bên cạnh uy lực cũng không kém cạnh. Bé để con cua bám ở trên tóc bé như một cái kẹp nhỏ rất khó phát hiện.

Sau khi lên bờ, thu dọn mọi thứ bỏ vào thuyền, lấy chiếc xe hummer trong không gian ra. Năm bé không chịu ngồi trong xe mà cười trên hai con sủng vật. 7 người còn lại ngồi trong xe, Trình Hải đảm nhận nhiệm vụ lái xe đi trước. Các bé cười sủng vật thông dong đi phía sau.

Đi được khoảng 15 phút, thì bị hai chiếc xe quân dụng chặn lại. Trình Hải biết mình cần phải giải quyết tình huống trước mắt.

5 người bên kia thấy Trình Hải xuống xe thì thay đổi bộ mặt từ cẩn thận sang vui vẻ. một người đàn ông trong số đó nhìn lướt qua xe rồi lại gần vỗ vai anh.

-Hải, may quá cậu không sao.

-Đúng vậy, không ngờ bị các người bỏ rơi mà vẫn còn sống sót.

-Cậu cũng biết là tình thế bất buộc mà, nếu lựa chọn cứu cậu chúng ta không ai có thể thoát thân được. cậu hãy thông cảm cho chúng tôi.

-Tôi biết.

-Trình Hải, tôi biết cậu không phải là người thù dai, xe của chúng tôi gần hết xăng cậu có thể cho chúng tôi ít xăng hay cho chúng tôi đi cùng được không?

-xin lỗi, xe không phải của tôi nên tôi không thể quyết định được.

-Cậu không cần nói dối, trong xe chỉ toàn là trẻ con và phụ nữ, không phải của cậu thì của ai. Nếu không chỗ chúng tôi cũng có hai cô gái, trao đổi với cậu, thế nào?

-Không đổi.

-Trình Hải cậu đừng không ăn mềm muốn ăn cứng.

-Tôi ăn gì cả, phiền anh lái xe tránh ra để cho tôi đi.

-Tốt.

Chữ tốt vừa nói xong, tên kia vùng một nắm đấm về phía Trình Hải nhưng Trình Hải né tránh được. hai kẻ sử dụng nắm đấm đánh đi đánh lại, đến khi cả hai đều mệt thì mới tách ra. Kẻ kia không còn kiên nhẫn nữa mà ném những quả cầu lửa về phía Trình Hải, bởi vì tránh không kịp nên anh bị trúng lửa bị thương ở vai phải. Anh biết tên kia đã thực sự muốn giết anh rồi, thi triển kỹ năng tang hình của mình để tiếp cận kẻ địch cũng như trốn tránh đòn đánh đối phương một cách linh hoạt, lợi dụng mọi tình thế là cách anh học được mấy ngày nay. Tên kia thấy Trình Hải bông dung biến mất thì mất phương hướng ném cầu lửa lung tung. Đến khi dị năng sắp cạn thì bỗng dưng bị một lực đánh mạnh vào sau lưng khiến hắn bổ nhào về phía trước. đồng bọn của tên kia kia thấy vậy thì chạy tới đỡ hắn ta lên, định dùng Thổ di năng không chế Trình Hải nhưng đều thật. cả hai đều bị đánh cho tàn tạ, không còn sức. anh cũng không có ý định giết họ mà chỉ để cho bọn họ một bài học nhớ đời mà thôi.

Quay lại lái xe đi bọn họ rất biết điều mà lái xe nhưong đường. khi hai cô gái thấy chiếc xe ở cự li gần thì sắc mặt trở nên trắng bệch, mấy tên đàn ông chưa kịp hỏi gì thì thấy 5 đứa trẻ cười 2 con động vật ngang qua liền sợ chết khiếp.

Khi nghe hai cô gái kể lại thì bọn họ thông nhất quyết định không thể làm kẻ thù của những người vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chuẩn bị gặp nhau

Xe chạy dọc theo quốc lộ một đường không nghỉ, Hi Tước cứ cách một ngày lại quay về thông báo tình hình.

Ban đầu dọc đường đi những người đi trên đường đều rất sợ đoàn các nàng vì có hai con thú sủng cực lớn nhưng khi theo dọc đường đi thấy bọn nàng xử lí tang thi nhanh gọn lẹ, mà hai con vật to lớn cũng không tấn công người khác mà chỉ tấn công khi có mệnh lệnh của chủ nhân.

Đoàn xe theo sau các nàng dần dần tăng lên từ một xe hiện giờ cũng đã lên tới mười xe. Các xe thấy đoàn xe các nàng chỉ có phụ nữ và trẻ em chỉ có một người đàn ông nhưng cả đội đều cùng xuống xe đánh tang thi không ưu tiên nhường ai cả. các xe khác thấy vậy cũng học tập theo, không ai bảo ai hay nhường ai, mọi người cùng chiến đấu, rất đoàn kết. cả đoàn ai nấy cũng đều rất vui vẻ.

Đôi khi Hi Tước thăm dò về chẳng bao lâu có thêm vài chục con chim to to bay trên bầu trời tấn công vào đoàn xe, ban đầu tất cả các xe khác đều lung túng nhưng thấy các nàng bình tĩnh chiến đấu không nao núng thì cũng từ từ thích nghi, kẻ yếu thì đánh được vài cái mệt thì nghỉ, khỏe thì đánh tiếp.

Trong khoảng thời gian này có khoảng 10 đàn tang thi tấn công nhưng cả đoàn xe không bị thiệt hại một ai. Có những người suýt chết thì may mắn được nàng và các bảo bảo kịp thời cứu, bọn họ cũng không có cái gọi là đẩy người khác vào miêng tang thi mà giành sự sống cho bản thân mình. Họ cảm thấy khi ở cùng các nàng mới cảm thấy tình thân và miêng người quý giá cỡ nào. Tình cảm bọn họ rất chân thành, tin phục vào nàng.

Hi Tước từ hai ngày trước đã đưa tin về cách đây hai ngày đường có một đoàn xe cực lớn ở phía trước, có rất rất nhiều người, theo Hi Tước nói lại rằng trong đó có vài người giống các bảo bảo nên rất dễ đoán là đoàn xe của năm đại gia tộc.

Các bảo bảo rất hưng phấn vì sắp được gặp baba.

Một đường trông mong cuối cùng cũng sắp gặp được thật khiến bảo bảo vui vẻ, không ngừng riu rít hỏi trông baba các bé thế nào, có nhưng ai. ...

Đêm đến các bé đều hưng phấn quá mà không ngủ được. các bé cũng không tham gia gác đêm. Xe các nàng ở trong trung tâm, còn xe những người khác tạo thành vòng vây phía bên ngoài.

Buổi tối luôn có một vài người cố ý hay vô tình đến thăm xe các nàng nhưng bị tài ăn nói khéo léo của Vân Yên đuổi đi. Nhưng những người này cũng không oán giận gì mà càng tỏ ra cẩn thận hơn.

Khi mọi người chìm trong giấc ngủ say thì bỗng nhiên nàng mở mắt ra, hai đóa tử liên thoảng hiện qua mắt nàng rồi biến mất. nàng nhanh chóng gọi mọi người trong xe dậy. các bé còn ngơ nác chưa tỉnh ngủ. Thiên Quân thì nhanh trí hơn hỏi nàng:

-Có chuyện gì vậy chị?

-Có thứ gì đó đang bò đến đây.

-Cái gì?

-Một số lượng lớn, rất nhiều.

-Ôi.....

Một giọng điệu than thở kéo dài. Các bé ngay lập tức tỉnh ngủ, vội vàng trèo lên nóc xe. Hai bạn Lang và Bento chịu trách nhiệm kêu người thức dậy ngay lập tức gài lên kéo những kẻ từ trong mộng tỉnh lại. có vài người tuy lúc đầu khó chịu nhưng không dám bắt nạt ra mắt, sau khi thấy thế trận của các nàng cũng bắt đầu hoảng sợ mà vội vã treo lên nóc xe.

-Mọi người nghe rõ đây, sắp có một đàn tang thi với số lượng lớn sắp đến. ai muốn sống thì không được lên xôn, im lặng chờ đợi đi.

Mọi người đều im lặng chờ đợi thứ khủng bố đang tiến đến. không khí căng thẳng đến tột độ.

Một giờ sau, thứ mọi người chờ đợi cũng hiện ra trước mắt tất cả mọi người. đó là một đàn kiến khổng lồ. mỗi con kiến đều to như con mèo có màu đỏ, đôi mắt của bọn chúng màu đỏ chiếu sáng một khoảng không bọn chúng đang đi một vùng sáng màu đỏ. Đàn kiến này nhiều đến mức không nhìn thấy điểm cuối.

Mọi người đều bị cảnh tượng trước mắt này làm cho hoảng sợ, có vài người chịu không nổi bắt đầu thút thít khóc. Bọn họ khóc vì không cam lòng, vì người thân của mình, vì cả tính mạng của mình.

-Mẹ! thứ này thật ghê tởm.

-thật không đáng yêu chút nào.

Nhìn các bảo bối nói chuyện mà khoe miệng của Trình Hải và Vân Yên đồng thời co giật, trong lòng gào thét không ngừng: lũ kiến ghê tởm như vậy làm sao có thể đáng yêu được chứ, nếu có đáng yêu thì ai có can đảm nhưng mẹ con nhà này thu phục làm thú cưng chứ.

Nhìn xung quanh một lượt, nàng cảm nhận thực lực của những người quanh đây. Có một vài người bình thường và trẻ em chắc chắn không thể chiến đấu. số người còn lại cũng khá nhiều nhưng mới chỉ là dị năng gia cấp 2 sơ cấp mà thôi. Dùng mấy lá bùa tạo thành một trận phủ bên dưới, bảo Vân Yên thông báo những người không có sức chiến đấu và trẻ em vào bên trong còn lại chuẩn bị chiến đấu.

Khi mọi người chuẩn bị sẵn sàng, trong vòng bảo vệ chỉ có 5 người phụ nữ đang ôm con nhỏ cùng với vài đứa nhỏ 4,5 tuổi không có sức chiến đấu. còn những người khác đều cầm đao, gậy làm vũ khí. Đàn kiến thấy con mồi ngay trước mặt thì càng hung hăng, chúng tăng tốc độ một cách nhanh chóng, chỉ hai ba phút thời gian mà nó đã đến ngay trong địa bàn các nàng.

Thiên Di cũng không kinh dị mà triệu hồi ra Viêm hỏa, nàng quyết định đánh nhanh thắng nhanh, mau cho bắt lấy kiến vương để nhanh chóng kết thúc chân chiến. các bé cũng không hề thua kém mà triệu hồi ra vũ khí của mình.

Những mảng lửa đen được Thiên Di phóng đi thiêu cháy một mảng kiến rộng lớn. Thanh Hóa của Thiên Quân tuy kém hơn nhưng cũng tạo thành một vùng lửa không nhỏ. Ngọc Thân và Ngọc Âu cũng không kém mẹ và cậu mình, nhanh chóng rat ay tạo thành những mũi tên lửa lao vào lũ kiến. Ngọc Hân và Ngọc Ân đồng thời phóng xuất dây leo ở cổ tay mình ra, cộng thêm những cây kim châm không ngừng phóng xuất nên tốc độ giết kiến cũng ngang với lửa của Ngọc Thân và Ngọc Âu tạo ra. Ngọc Triệt tạo ra anhuwngx mũi tên bằng bắn liên tiếp không ngừng, Ngọc Diên thì sử dụng roi nước được kết hợp với bé của nên uy lực roi nước rất kinh khủng, có tính ăn mòn mạnh, lũ kiến bị nước của bé ăn mòn rất nhanh dù chúng có là mình đồng da sắt đi chăng nữa. Ngọc Chi tạo những vòng lôi có sức tàn phá cực mạnh so với thân hình bé nhỏ đáng yêu của bé. Còn Tiểu Nghị vẫn đứng ở trên nóc xe, sử dụng tinh thần lực dò xét vị trí kiến vương. Vân Yên và Trình Hải cũng dựa vào sức mình chiến đấu. hai người tuy yếu nhưng cũng mạnh hơn những người khác trong đoàn xe. Những người khác của đàn xe đều sử dụng dị năng và vũ khí của mình để chiến đấu, nếu kiệt sức thì sẽ lui về phía sau mà không có chiến đấu để rồi kéo chân những người khác đang chiến đấu.

Còn về hai con vật Bento và Lang thì khỏi cần phải nói chúng chỉ dùng chân đập vài cái là cũng có vài con kiến chết rồi.

Sau một thời gian chiến đấu nhỏ, Tiểu Nghị không phụ sự mong đợi của mọi người mà tìm ra được vị trí kiến vương. Thiên Di theo như lời nói Tiểu Nghị tìm con Kiến Vương thì thấy nó là một kiến con nhỏ màu đen có những vân hoa nhỏ màu tím. Nó thực lực chỉ cấp 2 nhưng vì nó có tinh thần lực nên có thể điều khiển một đàn kiến lớn như vậy. nó dường như cũng cảm nhận sự nguy hiểm đang đến gần nên ẩn thân vào nhưng con kiến khác nhưng cũng không thể tránh khỏi đôi mắt của nàng. Tạo ra một mũi tên bằng lửa bắn vào vị trí nó đang đứng nhưng lại bị những con kiến khác che chắn khiến nó có thể chạy thoát, lần này nàng sử dụng 5 mũi tên có một tia linh hồn nàng bám theo khiến mũi tên như có linh tính mà bám theo nó khiến nó không thể chạy thoát. Mũi tên đầu tiên bắn trúng khiến nó bị rơi ha cái chân, mũi tên thứ hai thứ ba cùng nhau chạm vào thân thể nó khiến nó chẳng mấy chốc mà nổ tan xác. Hai mũi tên còn lại tập trung vào vị trí kiến đông nhất mà bùng nổ khiến lũ kiến chết rất nhiều. lũ kiến không còn có sự chỉ huy nên bắt đầu chạy tán tác, chẳng mấy chốc mà xung quanh đây chẳng có con nào. Tất cả mọi người đều ngồi xuống đất mà thở mệt mỏi, cười ngốc nghếch không quan tâm những cái xác kiến xung quanh. Bọn họ có người vì vui quá mà khóc, chứ có khi nào bọn họ lại vui như vậy như thể họ đã tìm được hy vọng sống trong kỳ tận thế này, tất cả mọi người đều nhìn nàng với ánh mắt sùng bái.

Tất cả mọi người sau khi nghỉ ngơi bắt đầu thu dọn xung quanh, tính hạch của lũ kiên không nhiều nhưng vì các nàng không dùng nên đều chia hết cho những người khác nên ai cũng có hơn 50 viên tính hạch. Tiểu Nghị được tặng riêng một viên tính hạch màu đỏ to như quả trứng chim bồ câu cả con Kiến Vương khiến bé rất vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chuẩn bị tinh thần gặp mặt

Sau một đêm nghỉ ngơi, tinh thần mọi người lại phấn chấn như thường, hôm nay mọi người quyết định chạy nhanh để bắt kịp đoàn xe lớn phía trước.

Hơn mười chiếc xe và trên 50 người tuy không phải là đông nhưng cũng là một đoàn đội không nhỏ. Sau những cuộc chiến trên đường, mọi người trở nên gắn kết với nhau hơn. Họ coi nhau như một gia đình không bao giờ vì một miếng ăn, nước uống và xe hết xăng mà bỏ rơi người khác. Họ sẵn sàng nhìn nhường nhau, thanh niên nhường người già, người già lại nhường trẻ em. Họ phải giành giật mạng sống từng giờ, từng ngày nhưng họ không bao giờ hết hy vọng bởi vì thủ lĩnh của bọn họ là anh hùng. Cô gái đó chứng tỏ sức mạnh cho mọi người thấy, không ai là vô dụng cả, ai cũng có ích của mình. Họ coi cô là một tồn tại phi thường trong đoàn đội này, có cô thì chắc chắn mọi người sẽ còn sống. Những người mẹ trong đoàn luôn nói với con của họ rằng: “thủ lĩnh của chúng ta là người mẹ, người đã cho các con một mạng sống mới mà các con không bao giờ được quên, được phản bội.”

Trên đường có một vài tang thi du dương nhưng được các dị năng giả nhanh chóng giả quyết, họ không có thời gian để luyện tập với những thứ này. Hôm nay hành trình của đoàn xe bắt buộc phải đuổi kịp đàn xe lớn, bữa trưa cũng phải giải quyết trên xe, ai nấy đều mệt mỏi nhưng không có nửa lời oán than.

Từ sáng nay, Ngọc Thần, Ngọc Diên, Ngọc Triệt, Ngọc Ân đã cười hai con thú chạy lên trước “gọi là thăm dò tình hình.” Thiên Di mới đầu cũng không đồng ý để 4 bé đi nhưng các bé dùng đủ mọi chiêu trò, cam kết đảm bảo an toàn, đánh không thắng thì chạy mới được cho đi. Còn Ngọc Âu và Ngọc Chi rất bất mãn vì không được đi với các anh chị nhưng không chiến thắng được uy quyền nên đành cam chịu. Ngọc Triệt tỏ ra rất ngoan ngoan nên được mẹ thưởng cho. Tiểu Nghị nhìn rất hâm mộ nhưng bé không ghen tỵ đâu nhé, chỉ cần bé ngoan ngoãn là mẹ và đều khen bé cả đó nha.

Trong xe mỗi người một tâm trạng khác nhau.

Trái ngược với sự hứng khởi của các bé thì đối với Thiên Di thì đó là sự hoang mang. Nàng kiếp trước là người cô đơn, không có thất tình lục dục, đối với mọi sự vật xung quanh chỉ là lạnh nhạt mà thôi. Nàng sống chỉ biết tu luyện và tu luyện mà thôi. Nhưng ở kiếp nay nàng đã có những bảo bối của riêng mình, các con ngoan ngoãn, em trai đáng yêu nên nàng sẽ cố gắng giữ gìn những thứ mà mình đang có. Đối với những người đàn ông được gọi là baba của các bé nàng đã từng gặp qua một lần khi các bảo bối được ba tuổi nhưng đó chỉ là sự lướt qua của những người đứng gặp nhau cũng không khiến nàng nhớ mãi không quên. Sau đó nàng vội vàng chuẩn bị mạt thế và chiến đấu giành giật trong mạt thế này nên không còn thời gian suy nghĩ đến bọn họ nữa. Nhưng đến bây giờ khi sắp gặp mặt bọn họ với tư cách là một người mẹ thì nàng cũng không biết tỏ thái độ như thế nào nữa. Thôi không suy nghĩ nữa, thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thắng.

Còn đối với Trần Vân Yên thì chẳng có gì để hai mẹ con cô quan tâm cả, đối với đoàn xe phía trước không có người thân của cô. Với cô chỉ có tiểu Nghị là bảo bối của cô, còn Thiên Di và các bé là ân nhân cứu mạng, là người cho cô và con một cuộc sống mới. Cô chưa bao giờ nghĩ mình sẽ rời khỏi đoàn đội này.

Còn đối với Trình Hải thì anh rất vui mừng vì sắp được gặp người thân nhất của mình. Anh hy vọng mẹ và em gái mình còn sống.

Buổi trưa ánh nắng gay gắt, không có một con tang thi nào có thể chịu được với cường độ ánh nắng mặt trời gay gắt này nên mọi người cũng đỡ mệt vì phải xuống xe xử lý tang thi.

Đây là một con đường quốc lộ để đi chắc chắn phải đi xuống phía nam. Đây chỉ là vùng giáp ranh của phía bắc và phía nam.

Hiện giờ tang thi cũng đã bắt đầu tiến hóa, chúng cũng đã có những dị năng như con người. So với động vật thì chúng yếu hơn nhưng lại khó giải quyết khi mà chúng đã tiến hóa. Sức bền của cơ thể chúng cao hơn, vận động cũng trở nên linh hoạt hơn. Quan trọng hơn cả là chúng đã bắt đầu tụ tập để tạo thành bầy đàn để tấn công con người. mạt thế càng ngày càng trở nên khốc liệt. Đây một cuộc đảo thái của thiên nhiên đối với những gì con người đã gây ra.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Gặp mặt BaBa

Bốn bé Ngọc Thần, Ngọc Diên, Ngọc Hàn, Ngọc Ân sau khi được mẹ cho phép thì vội vàng cấp tốc lên đường. Các bé đã bàn bạc trước cả rồi, baba không biết đến sự tồn tại của bé nên các bé cần phải thăm dò tình hình trước. Nhờ có tình huống bất ngờ thì phanh lại còn kịp.

Vì cười hai con thú và bảo chúng chạy với tốc độ cao nên đến buổi chiều các bé đã tiếp cận tới đoàn xe. Dù được Hi Tước nói trước nhưng các bé vẫn choáng ngợp trước quy mô của đoàn xe. Cả trăm chiếc xe nối đuôi nhau không ngừng công thêm mấy thiết bị quân đội mà các bé thấy lúc trước nhưng không có cơ hội được sờ, trong suy nghĩ của các bé đều hiện lên dòng chữ “tạm được.”

-Giờ chúng ta đi vào trong đoàn xe kiểu gì đây?

Ngọc Diên nhìn đoàn xe vừa quay qua hỏi anh trai, em trai. Các bé nhìn nhau, suy nghĩ rồi lại suy nghĩ, nhìn nhau rồi lại nhìn nhau.

-Chặn đầu đoàn xe.

Ngọc Ân không hổ là dòng dõi hắc đạo, làm việc lúc nào cũng trực tiếp.

-Không được, nhờ chưa gặp được cha mà đã toi mạng rồi.

Ngọc Hàn nói. Bé nhìn hai con vật to lớn mà mình đang cười rồi suy nghĩ.

-Chúng ta không thể cứ như vậy mà đi vào, phải giấu Bento và Lang trước đã rồi mới vào được.

-Được, theo ý em. Chúng ta trước dùng ả phù để vào trong đoàn xe. Còn Bento và Lang thì tạm thời đưa vào không gian trước, chúng ta đi vào giữa đoàn xe rồi tính tiếp.

-Yes.

Ngọc Thần làm anh cả nên rất có tố chất lãnh đạo.

Các bé nhanh chóng niệm một đạo phù ấn, còn hai con vật to lớn đã bị cưỡng ép vào không gian một cách không tình nguyện rồi.

Bốn đứa bé nhanh chóng biến mất, trong suốt giữa phong cảnh không ai có thể phát giác ra. Bốn đứa bé rất nhanh đã tiến vào bên trong đoàn xe, may mà đoàn xe hiện giờ đang dừng lại nếu không thể nào các bé cũng không bao giờ đi vào cái đám bụi mù mịt ấy đâu.

Bốn đứa bé nhìn thấy trong đoàn xe có một nhóm trẻ em ngồi tụ tập với nhau rất có ít người lớn trông coi, đó là nơi lý tưởng để có lần vào không khiến người khác để ý. Vào một góc khuất để hiện thân chắc chắn không ai có thể phát hiện các bé mới gỡ bỏ ả thân phù trên người ra. Bốn bé thay một bộ quần áo có vẻ cũ nhưng còn mới hơn so với những đứa trẻ khác nhiều. Bốn bé đi ra ngồi cạnh một bé gái khoảng 4 tuổi, nhìn cô bé lấm lem bẩn khắp người dường như không có ai chăm sóc cả. Ngọc Diên ngồi xuống cạnh bé gái vì bé thấy cô bé này rất sợ người khác thì phải. Ngọc Diên bắt đầu hỏi cô bé.

-Tại sao em không chơi với người khác.

.....

-Em tên gì?

- Em tên Yên Ly.

-Bố mẹ em đâu?

-Mẹ em không biết đi đâu rồi, baba nói mẹ đã đi tới thiên đường rồi.

-Baba Ly đâu?

-Baba phải đi làm việc.

-Chị là Ngọc Diên, còn đây là Ngọc Thần anh cả của chị, còn đây là Ngọc Triệt em ba của chị, Ngọc Ân em bảy của chị cũng là em út.

Ngọc Diên cũng bắt đầu giới thiệu với Yên Ly về anh, em của mình. Các bé nói chuyện rất vui vẻ, Ngọc Thần lấy ra vài chiếc kẹo để trong chiếc ba lô nhỏ mang theo ra chia cho Yên Ly cùng ăn. Mới bắt đầu bé còn rất nhút nhát nhưng bị sự nhiệt tình của bốn bạn nhỏ lôi kéo nên cũng vui vẻ nói chuyện hẳn lên.

Các bé cũng khéo léo hỏi thăm về tình hình của đoàn xe, đừng nhìn Yên Ly nỏ mà làm tưởng, bé biết rất nhiều chuyện của đoàn xe đấy. Baba bé mỗi lần về gặp bé đều kể cho bé nghe về chuyện đoàn xe nên bé rất ghi nhớ.

Từ đây bé biết được trong đoàn xe quản lý chính của đoàn xe chính là baba của các bé đó. Hôm nay đoàn xe phải dừng ở đây nên có khả năng buổi

chiều cao tăng quản lý sẽ đi kiểm tra xung quanh, đó cũng là thời cơ để các bé gặp baba.

Các bé nói chuyện rất vui vẻ nhưng không khí vui vẻ này rất nhanh bị phá vỡ bởi một giọng nói ngang ngược.

-Tụi mày giao nộp kẹo trong tay ra đây.

Nhìn theo nơi giọng nói “oai phong” phát ra thì thấy đó là một đứa nhóc mập mạp khoảng mười hai tuổi. Nó mặc một bộ quần áo quân nhân cỡ nhỏ sạch sẽ, dáng người mập mạp không giống đang chạy mệt thế gì cả. theo sau nó là bảy tám đứa trẻ khác tầm tuổi nó nhưng ăn mặc không được tốt như nó cho lắm nhưng cũng không gầy yếu, bần lâm lem như Yên Ly.

-Anh là ai mà bọn tôi phải đưa.

Năm đứa trẻ đứng dậy, Ngọc Diên nắm lấy tay Yên Ly khi phát hiện bé run lên khi nghe tiếng của tên to con kia.

-Haha, tao là có thể cho tụi mày nhịn đói nếu không nghe lời tao.

Các bé lúc đầu cũng không hiểu ý của tên kia là gì nhưng Yên Ly nhanh chóng giải thích thắc mắc của các bé. Hóa ra chị của tên kia là phó quản lý hậu cần của đoàn xe nên mới vênh vào thế.

-Không đưa.

-Nên cho tụi mày một bài học thì tụi mày mới biết điều thì phải.

Nó liếc mắt cho hai tên khác trong nhóm, hai tên kia hiểu ý nên đi ra. Hai đứa này muốn bắt lấy tay của Ngọc Thần và Ngọc Hân kéo ra nhưng vẫn chậm một nhịp. Hai bé bước lên trước bằng một động tác đá ngang đã đá bay hai tên kia xuống đất mà chẳng phí một chút sức lực nào. Hai tên kia ngã xuống đất ôm chân khóc om xòm cả lên. Tên to con thấy đồng bọn bị đánh ngã thì cả lũ đều cùng lao vào muốn đánh cho hai bé một trận vì đã chống đối làm giảm uy quyền của nó. Nhưng phần thắng hình đã định sẵn là nghiêng về phía các bé rồi, Ngọc Ân cũng tham gia đánh nhau cùng với hai anh. Bọn người này sao có thể so được với các bé luôn luôn luyện tập và trực tiếp đánh nhau với tang thì từ khi mặt thể tiến đến được chứ. Chỉ sau năm phút đồng hồ bọn to con kia đều ngã xuống đất, lúc tên thủ lĩnh định sử dụng di năng của nó nhưng chỉ là một quả cầu nước chưa kịp bắn ra đã bị Ngọc Diên phá vỡ không thể sử dụng được.

Nhìn một đồng lứa trẻ to con lớn xác đang lăn lộn dưới chân ba đứa trẻ chỉ có năm tuổi thì mấy người lớn đang trông coi nhóm trẻ con này cũng phải hoảng sợ. từ khi nào mà trẻ con lại có sức mạnh như thế này. Quan trọng hơn là đứa trẻ bị đánh nặng nhất kia có người chống lưng, nếu nó bị sao thì bọn họ không thiếu bị liên lụy. Chưa kịp suy nghĩ phải giải quyết làm sao thì một giọng nói “lãnh lót” vang lên:

-Các người làm gì vậy hả? Ai cho trong đoàn đội có thể đánh nhau.

Người quát lên chính là một cô gái mặc bộ quân phục giành cho nữ, cô ta chính là Ngọc Nhã, em họ tốt của Thiên Di, cũng chính là chị gái của tên thủ lĩnh trẻ con kia.

-Chị, em đau quá.

-Ngọc Ân! Em không sao chứ?

-Em đau.

-Ai đánh em thành như vậy hả?

-Là bọn nó.

Theo hướng chỉ của Ngọc Ân, cô ta nhìn thấy năm đứa trẻ đang đứng tách biệt kia. Cô ta liền cảm thấy có gì đó không đúng.

-Yên Ly!

Một người đàn ông kêu tên cô bé Yên Ly và đi về phía này. Đó là một người đàn ông cao lớn, cơ bắp vạm vỡ như muốn vỡ nứt thì biết chắc anh ta chính ta là di năng giả hệ lực lượng.

-Baba.

Cô bé Yên Ly nhanh chóng chạy ào vào trong lòng của người đàn ông đó. Cô bé nhìn thấy baba liền vui vẻ nên đã quên hết mọi thứ.

-Con không sao chứ?

-Không ạ, các anh chị đã cho con kẹo nè còn bảo vệ con nữa khi Ngọc Ân thủ lĩnh muốn lấy kẹo của con nữa.

-Thế sao.

Anh ta cũng lung túng khi nghe cô bé nói thế, Ngọc Ân là thủ lĩnh để quản lý đám trẻ con trong một đoàn trẻ con nhỏ khi người lớn bận việc nhưng

không ngờ sự việc lại diễn ra theo hướng khác mà chính con gái anh ta cũng bị bắt nạt.

-E hèm.

Người phát ra tiếng này chính là người đã đi chung với Ngọc Nhã tới đây. Đó là hai người đàn ông tuấn mĩ, đẹp trai theo chuẩn “soái ca.” cả hai người đều mặc quân phục nên càng tăng thêm sự nghiêm nghị trên mặt hai người nhưng cũng không che đi được sự tà mị trong mắt kia.

-Triệu Hàng, tôi phát hiện cậu và anh trai tôi dễ lạc giống ra ngoài thì phải.

-Cậu nghĩ thế sao.

Hai người đàn ông đi đến trước mắt bốn đứa trẻ. Trong bốn đứa trẻ này có một đứa nhìn là biết bản sao của Triệu Hàng, còn một đứa lại là bản sao của Đường Hiến, còn đứa khác là bản sao của Âu Dương Hạo. còn bé gái thì không thể nhìn ra nó giống ai nhưng cả hai anh đều thấy nó có chút giống bộ dáng của Ngô Lâm.

“Các cậu mau tới đây, tôi nhặt được con của các cậu này.” Đó là câu nói mà Âu Dương Minh đã nói khi bật bộ đàm lên.

-Chào các con!

-Chào chú.

-Chú nghĩ chúng ta cần phải nói chuyện.

-Được, trước khi nói chuyện cho cháu hỏi một điều các chú đã có vợ chưa?

-Chưa.

-Bọn cháu phải hỏi ý chút.

Đó là một đoạn đối thoại ngắn gọn nhưng khi hai anh nghe được thì cảm giác có chút sao sao. Triệu Hàng biết chắc đó là con mình nhưng anh không nhớ rõ mình đã gieo lúc nào nữa, mỗi lần quan hệ anh đều sử dụng biện pháp an toàn cả nhưng nếu có người phụ nữ đã có con của anh thì chắc chắn sẽ mang đến Triệu gia đề mong được làm thiếu phu nhân. Ai da thật là hoang mang.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Cha con đàm phán lần 1

Sau khi nhìn thấy baba, điều đầu tiên mà các bé phải chắc chắn rằng baba chưa có vợ nếu không thì không thể nói chuyện gì nữa. Cậu Thiên Quân đã dặn là không thể để mẹ vĩ đại là người thứ ba được, mà cả gia đình bé hiện giờ có tới tận chín người cơ nếu xen vào thì không biết là thành người thứ mấy nữa. thật là rắc rối nha.

-Ba chưa có vợ!

Hìhì. Ngọc Hàn không thể kìm lại niềm vui nho nhỏ nhưng lại bị chị gái dội cho một gáo nước lạnh để tỉnh ngủ.

-Có thể có hôn thê.

-Chuyện đó tính sau. Liệu chúng ta có nên nói ra chúng ta là con của baba không?

Ngọc Ân bộ dáng ngốc manh hỏi.

-Theo em, thì nhìn mặt chúng ta mà không biết chúng ta là con của họ sao?

Ngọc Thần đưa mắt lườm đứa em út, lúc nào nó cũng đưa ra những câu hỏi ngốc manh kiểu này để lấy lòng mẹ không à.

-Bây giờ chúng ta nên thảo luận là có nên nhận lại baba không kia.

-Vâng.

Bốn cái đầu nhỏ chụm lại với nhau nói chuyện là Triệu Hàng cảm thấy thật đáng yêu. Tuy anh không biết mẹ đứa trẻ là ai nhưng anh cũng sẽ cảm ơn cô vì cô đã sinh ra một bảo bối đáng yêu. Thấy bốn đứa trẻ đi về phía mình, anh mỉm cười ôn hòa nhìn bọn chúng, về mặt mà những người ngoài không bao giờ có thể thấy.

-Chúng ta có thể nói chuyện riêng không ạ?

-Được, các con đi theo chúng ta.

Triệu Hàng cùng với Âu Dương Minh đi phía trước dẫn các bé đến xe của các anh. Khi đến xe rồi mới phát hiện Ngọc Nhã cũng đi theo sau các anh này giờ. Nhìn ánh mắt “biết ngay mà” của bọn trẻ khiến hai anh hơi có chút lung túng nhưng nhanh được thay thế bằng vẻ mặt lạnh nhạt.

-Ngọc Nhã! Cô đi làm việc của mình đi.

-Anh Hàng, em có thể giúp đỡ...

-Không cần.

Hai anh dẫn bé lên xe rồi đóng cửa lại. Ngọc Nhã với khuôn mặt ảm ức ở ngoài.

Trong xe có 3 người đàn ông lạ mặt nhưng với các bé nhìn qua là biết ai ngay. Người đàn ông đang cầm tách trà kia nhìn qua một chút liền biết baba của Ngọc Diên, Ngô Lâm. Còn người đàn ông có đôi mắt đen lạnh lùng kia nhìn chẳng khác đôi mắt Ngọc Thần một chút nào là Âu Dương Hạo. Còn tăng bằng không ngừng tỏa khí lạnh như Ngọc Triệt là An Thế Kiệt.

-Nhiên và Hiên đâu?

-Hai cậu ấy đang đi kiểm tra lại vũ khí rồi.

Giọng nói ảm áp của Ngô Lâm vang lên. Anh cảm nhận có một ánh mắt chăm chú nhìn anh, quay lại nhìn hóa ra đó là một cô nhóc khoảng năm tuổi. Mắt to, tóc nâu, khuôn mặt tròn trĩnh. Nhìn đứa bé anh cảm thấy lòng mình có chút nhu hòa chảy qua như thể bé có liên hệ gì đó với anh. Hai người kia cũng không kém, đứng hình nhìn mấy đứa trẻ đứng bên cạnh Triệu Hàng.

-Chào baba, con là Ngọc Diên.

Nhìn tách trà bị sánh ra ngoài kia, Ngô Lâm cảm thấy không biết chuyện gì đang xảy ra. Dương như anh đang mơ thì phải, từ khi nào anh lại có con gái lớn thế này.

Anh chỉ có thể cứng ngắt nói được hai từ.

-Chào con.

Âu Dương Hạo nhìn về phía Ngọc Thần thì thấy ánh mắt treu tức của đứa em trai bắn tới. Anh cũng không rõ khi nào mình có con trai nhi. Còn đứa bé cứ đưa mắt nhìn khắp phòng kia nữa chứ, nó chính là con của Đường Hiên đó. Từ khi nào cậu ta có bệnh sạch sẽ quá mức lại để một người phụ nữ mang thai con của cậu ta chứ.

-Chúng ta nói chuyện nhé.

-Vâng.

Vậy là trên bàn diễn ra cảnh tượng rất chi buồn cười. Bốn đứa trẻ ngồi một bên, năm người lớn ngồi một bên. Giật giụa khoe miệng, Triệu Hàng mở miệng trước.

-Các con biết cha mình là ai chưa?

-Biết ạ, từ khi có ý thức đã biết ạ.

-Sao bây giờ các con mới xuất hiện?

Đây chính là lý do mà anh cùng mấy người kia nghĩ mãi không ra, hay những người phụ nữ đó cần chỗ dựa nhi.

-Bây giờ thấy thích hợp ạ.

-Nghĩa là?

-hì hì, thì như là thế ạ.

-các baba có vị hôn thê chưa ạ?

-Ta và Hạo chưa có nhưng Ngô Lâm đã có rồi, sau khi ổn định tình hình sẽ tổ chức lễ cưới.

-Ồ.

-Chị hai, hôn thê chưa phải là vợ, chị đừng lo.

Ngọc Hàn cho ba mình một ánh mắt tán thưởng rồi quay sang an ủi chị gái mình.

-Con là anh cả?

Âu Dương Hạo hỏi Ngọc Thần.

-Vâng, con là cả, Diên Nhi là thứ hai, Tiểu Hàn là thứ tư, Tiểu Ân là thứ bảy cũng là út.

-Còn có thứ ba, thứ năm và thứ sáu nữa sao?

-Vâng ạ.

-Vậy các mẹ của các con đâu?

-Mẹ con đang đi phía sau, chắc một lát nữa sẽ tới đây ạ.

-Mẹ các con muốn gì?

-Mẹ không muốn gì cả.

-Vậy.

-Bọn con muốn baba phải tôn trọng mẹ, nếu baba có vợ rồi thì đây là lần ập mặt cuối cùng của chúng ta. Nếu chưa có vợ thì baba còn có cơ hội. Bọn con không muốn mẹ gặp phiền phức.

-Nếu.

-Dạ không có nếu ạ.

-Đội chúng ta gặp mẹ các con thì hãy tính tiếp được không? Bây giờ các con cứ ngồi nghỉ ở đây trước.

-Vâng.

Cả xe lại rơi vào trầm tư suy nghĩ, nhưng sự trầm lặng này không kéo dài được lâu.

-Đội trưởng, có biến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mặt Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23-1: Biến cố

Ai cũng không thể ngờ được giữa ban ngày mà cũng có tang thi tấn công. Thương thì tang thi chỉ lựa chọn tấn công ban đêm mà thôi. Đoàn xe dừng chân ở đây cũng vì sợ đi tiếp sẽ tiến vào trong khe núi có thể sẽ bị động vạ và thực vật biến dị tấn công vào ban đêm.

Triệu Hàng, Âu Dương Hạo, Âu Dương Minh, Ngô Lâm, An Thế Kiệt nhanh chóng chạy ra ngoài. Khi đến nơi mới thấy các bé cũng đang ở theo sau nhưng khuyên các bé thế nào thì các bé cũng không chịu quay lại xe. Các anh cũng muốn phát hỏa nhưng mà không có tác dụng. Các anh đành phải để các bé ngay bên cạnh mình để tiện bảo vệ. mới gặp đã thế này rồi, không biết về sau thế nào đây.

Trước mặt mọi người nhìn thấy được là một đàn rắn biến dị, con nào con nấy to như trăn vậy á. Các dị năng giả của đoàn đội tập trung dùng di năng tấn công vào nhưng con rắn này nhưng có vẻ lực tấn công này không tạo thành tổn thương gì cho lũ rắn cả. Đường Nhiên và Đường Hiên cũng ở đây. Hai anh sử dụng dị năng không ngừng tấn công vào lũ rắn. Nhưng hỏa hệ của Đường Nhiên tấn công vào lũ rắn chỉ có sức giết chết nhưng con rắn cấp thấp và tạo tổn thương cho lũ rắn cấp cao. Còn với Đường Hiên, những lưỡi phong đao anh ném ra cũng giết được lũ rắn nhưng không tạo thành tổn thất gì so với lũ rắn khổng lồ này. Cuộc chiến đang nghiêng phần thắng về phía lũ rắn. Có vài di năng giả bị rắn cắn rồi, chắc chắn không tránh khỏi cái chết. Nọc độc lũ rắn phun ra có khả năng ăn mòn mọi thứ mà nó chạm vào.

Bọn người Triệu Hàng cũng lao vào chiến đấu nhưng lũ rắn quá nhiều khiến bọn họ chống đỡ cũng phải cố hết sức. Nhìn thấy chiếc đuôi của một con rắn lớn sắp đập vào lưng thì những người nhìn thấy đều hét lớn lên.

“Đường Hiên! Cẩn thận”

“Đội trưởng! Cẩn thận”

Đường Hiền nhìn thấy cái đuôi rắn đang lao nhanh tới chỗ mình, nếu tránh cũng không kịp anh chuẩn bị tinh thần cho một cú đập đau điếng nhưng điều đó lại không hề xảy ra. Trước mặt anh là một cành cây to lớn đã kéo anh khỏi cú đập của co rắn. Cành cây này màu huyết đỏ, nó đưa anh ra một khu vực anh toàn rồi lấy một tốc độ chóng mặt mà lớn lên. Những cành cây này tạo ra những cái lưới siết chặt lại những con rắn mà nó bắt được rồi hút khô máu cho đến khi những con rắn chết mới thôi. Anh nhớ là những hạt mầm của anh chẳng thể có sức mạnh to lớn được như thế đâu. Nhìn theo đám dây leo này anh thấy, có một nhánh dây leo tạo bệ đứng cho một đứa trẻ đứng trên cao, đứa trẻ ấy không ngừng tạo những mũi tên bằng kim loại bắn vào lũ rắn. Nhưng điều đặc biệt là đứa trẻ đó rất giống anh a. Đứa trẻ đó bỗng quay lại cười với anh khiến anh cảm giác mình thấy phiên bản hồi nhỏ của mình thì phải. Anh nghĩ sau khi tiêu diệt lũ rắn xong anh có việc phải làm rồi.

Bên Triệu Hàng cũng vậy, anh thật sự bất ngờ với sức chiến đấu kinh khủng của con mình. Những sợi dây leo màu xanh như lụa mây không ngừng, chúng luôn cứu giúp anh khi anh sắp bị nguy hiểm. Ngọc Hàn cũng giống Ngọc Ân đứng trên một cành dây cố định mà phóng tên về mấy con rắn. Hai cha con anh phối hợp rất ăn ý khiến xác rắn dưới chân hai người càng ngày càng nhiều.

-Diễn Nhi, mau thả Bento và Lang ra.

-Đạ.

Hai con thú được thả ra, hai bé nhanh chóng nhảy lên cười trên lưng hai con thú. Hai người hai thú kết hợp rất ăn ý nên lũ rắn cũng không mạnh mẽ tấn công nhóm tổ hợp này.

Ngô Lâm thấy con gái thi triển kỹ năng hệ thủy nhuần nhuyễn không kém gì anh thì rất tự hào, anh sử dụng dị năng của mình làm vùng đất ở trung tâm lũ rắn bị sa hóa. Âu Dương Minh và những người khác thấy động tác của Ngô Lâm thì cũng hiểu ý đồ của anh. Bọn họ tấn công lũ đòn lũ rắn vào vùng đất đã bị Ngô Lâm sa hóa. Những con rắn cấp thấp đã bị tiêu diệt rất nhiều nhưng lũ rắn cao cấp lại còn rất nhiều.

Những dị năng giả trong đoàn xe thấy các bé chiến đấu còn mạnh hơn mình thì cảm thấy xấu hổ nên càng ra sức hơn. Nhờ những nhánh cây của Ngọc Hàn và Ngọc Ân bảo vệ nên tổn thất của đoàn xe giảm xuống đáng kể.

Ngọc Nhã cũng tham gia vào trận chiến này. Lúc nghe tin này thì cô ta đang ở cùng với mẹ mình, hai mẹ con cô ta đang bàn cách xử lý việc những đứa trẻ ở đâu ra. Cô ta cho rằng mình đã bỏ ra rất nhiều công sức thì ít nhất cũng phải là thiếu phụ nhân của một gia tộc nào đó. Mà người cô ta nhắm đến là Triệu Hàng vì anh là người có tiếng nói nhất trong đoàn xe. Nhưng những đứa trẻ xuất hiện khiến cô ta hoang mang. Lúc chiến đấu cô ta như cố ý hay vô tình lại gần Triệu Hàng để diễn màn “anh hùng cứu mỹ nhân” là “anh hùng sánh vai cùng mỹ nhân” nhưng kế hoạch của cô ta chẳng thể thực hiện được vì Triệu Hàng chẳng để ý gì đến cô ta cả.

Cuộc chiến giờ đã đảo ngược được tình thế. Những con rắn đã bị đẩy lùi về phía vùng cát nhưng bất thành linh một con rắn màu đỏ to nhất trong lũ bật lên ha cái miệng to đùng về phía Ngọc Diễn, tuy bé tránh được đòn công kích của nó một hai lần nhưng nó lợi dụng thân hình của mình mà cầm chân được Bento nên chỉ có bé có thể tạo những đòn công kích đến nó. Nhưng dường như nó có ý định liều chết, sau một loạt tấn công nhắm vào nó khiến bé không để ý rằng có một con rắn đang lao nhanh như chớp về phía bé. Nhưng chỉ có Ngọc Hàn là nhìn thấy mà thôi, khi bé kêu lên “Diễn tỷ, cẩn thận” và đưa một nhánh dây leo về phía Ngọc Diễn nhưng tốc độ không thể nhanh bằng con rắn kia được. Ngọc Diễn cũng đã nhìn thấy nhưng bé không kịp rat ay chặn lại được. Ai nhìn cũng đều hết sức lo lắng, đặc biệt là Ngô Lâm, anh không dám tương tượng chuyện gì sẽ xảy ra sau đó nữa. Đúng là ngàn cân treo sợi tóc mà.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23-2: Cả gia đình cùng nhau chiến đấu

Mọi người không dám nhìn kết cục sẽ xảy ra cho bé gái xinh xắn ấy. không gian như đọng lại ngay giây phút ấy nhưng không.

“Rống”

Tiết thét gào đau đớn của con rắn đã đánh thức mọi người khỏi sự bi thương. Con rắn đang lao nhanh về phía Ngọc Diễn, nhưng khi nó sắp nuốt được con mồi thì điều kỳ lạ đã xảy ra. Một con chim khổng lồ bảy sắc cầu vồng đã chặn trước người cô bé, con chim ấy há mỏ bắn ra một ngọn lửa vào con rắn kia khiến nó không thể sông sót nổi.

Sự xuất hiện của con chim kỳ lạ đã khiến tình hình trở nên đổi khác. Các bé đang chiến đấu thấy con chim xuất hiện cứu kịp Ngọc Diễn lúc nguy cấp liền biết là mẹ đã đến.

“Mẹ”

Nhìn cô gái cầm một thanh kiếm đứng trên lưng của con chim khổng lồ các bé vui vẻ hét lớn. nhưng cô gái quay lại nhìn các bé với một ánh mắt “xong việc sẽ xử lý các con” khiến các bé phải rụt đầu lại.

Mọi người ngơ ngác nhìn cô gái đứng trên lưng con chim khổng lồ mà cứ ngỡ như được thấy trên phim. Thậm chí có nhiều người còn lấy tay dụi mắt nhưng khi mở mắt ra vẫn thấy hình ảnh đó. “Thật là huyền ảo” mọi người cứ như mơ vậy nhìn theo từng động tác vùng kiếm chiến đấu kia mà tưởng là được xem phim kiếm hiệp trực tiếp vậy.

Nhưng bao nhiêu đó chưa dừng lại ở đây, từ đâu bỗng nhiên xuất hiện thêm ba bé con nữa cùng lao vào vòng chiến. Nhìn các bé chiến đấu không kém hơn bốn bé kia chút nào. Từng đạo băng tiễn phóng ra không có một chút kém cạnh nào so với vị đội trưởng An Thế Kiệt tạo ra băng tiễn chút nào.

Âu Dương Minh phát hiện ra một điều thú vị nhỏ, đó là có một cô bé trong nhóm bảo bảo đang chiến đấu cũng sử dụng lối dị năng có chút giống anh. Khả năng sử dụng của cô bé rất nhuần nhuyễn, nhiều kỹ thuật tạo lối mà anh còn không thể tạo ra được. những vòng lối của cô bé tạo ra kết hợp với lưới nước của Ngọc Diên phóng trước có sức mạnh ghê gớm. Không có một con vật nào có thể sống sót được trước đòn công kích của hai bé.

Nếu Âu Dương Minh đang kinh ngạc về cô bé sử dụng lối dị năng thì phía Đường Nhiên cũng ngạc nhiên không kém khi thấy một cậu bé có khả năng không hòa giống bé Ngọc Thần. Hai đứa bé bằng tuổi nhau, kỹ thuật sử dụng và khả năng công kích giống nhau đến bất ngờ. Đường Nhiên cũng phát hiện ra trong mắt của Âu Dương Hạo cũng có sự ngạc nhiên không kém chút nào. Nếu nói hai đứa bé này không có quan hệ gì với nhau hay liên hệ gì với hai anh là điều không có khả năng.

Đó là một mối liên hệ gì đó thật thần kỳ như là huyết thống vậy.

Nhưng có một điều càng khiến đoàn dị năng của đoàn xe phải trợn mắt há miệng là có những con rắn tự nhiên nổ đầu mà chết, tất nhiên là bọn họ không thể biết được điều đó là do Tiểu Nghị bé nhỏ làm nếu không họ sẽ càng tức giận vì mức độ biến thái của mấy đứa trẻ mất.

Thiên Quân mới đầu mang cho người ta cảm giác đó không phải là một đứa trẻ mười tuổi, bởi vì chiều cao của cậu cùng với sức chiến đấu của cậu nữa. những ngọn lửa màu xanh bay ra từ những ngón tay của cậu giống như có linh hồn vậy, những ngọn lửa bay thẳng vào những con rắn mà không chệch ra ngoài một cái nào khiến người xem phải ô lên thần phục.

Còn với Trần Văn Yên và Trình Hải thì không thể khiến người khác để ý đến nhưng với họ đó là một điều bình thường. họ đi theo Thiên Di một thời gian nên cũng biết mức độ biến thái và khả năng tạo oanh động của “Gia đình kỳ lạ” này rồi. Hai người cảm thấy mình vẫn là người bình thường là đủ rồi, cũng không cần để ý đến những tên biến thái này nếu không họ sẽ chết vì tự ti mất.

Cuộc chiến đã chuẩn bị đi đến hồi kết rồi, số rắn còn lại chỉ còn khoảng chục con mà thôi. Chỉ sau một vài phút thì những con rắn cuối cùng cũng bị giết chết hết.

Ngay khi mà Ngô Lâm định dùng đất chôn hết lũ rắn đi thì tiếng nói nhẹ nhàng vang lên làm anh phải dừng tay lại.

-Đừng chôn chúng, có vài thứ có ích.

Ai cũng ngơ ngác không biết cô gái đó có ý gì, cái lũ rắn gớm ghiếc toàn thân toàn chất độc ấy thì có gì có ích chứ. Nhưng Văn Yên thì lại hiểu ngay, cô và Trình Hải ngay lập tức bảo người cũ trong đoàn đội của họ ra. Những người đàn ông nhanh chóng đeo vào tay một lớp bao tay mà khi động vào da rắn không bị ăn mòn. Họ chia thành những tổ đội riêng biệt, mỗi tổ chỉ có 5 người mà thôi. Một tổ nhanh chóng rạch da của lũ rắn ra, một đội gom lấy thịt rắn, một đội thì xử da rắn, còn Văn Yên và Trình Hải chỉ việc đi theo giám sát công việc và lấy những túi độc rắn màu đen trong cơ thể con rắn vào những chiếc bình đặc biệt đưa cho Thiên Di.

Nhìn họ xử lý công việc thuần thục đều biệt là những việc này họ làm thường xuyên.

Chẳng mấy chốc mà xác lũ rắn được xử lý sạch sẽ. mọi người thu được cả tấn da và cả tấn thịt ấy chứ nhưng nọc độc của rắn chỉ mới thu được hai bình mà thôi.

Mọi người đều nhìn cô gái một cách kỳ lạ. Tám đứa bé đứng cùng một cô gái tạo thành một tổ hợp kỳ lạ nếu không tính đến cậu bé chưa được coi là thiếu niên kia nữa. ai cũng thắc mắc cô gái đó là ai kể cả các anh bởi vì trong đoàn xe không có người như vậy, chỉ có thể giải thích được rằng cô gái này và những người khác lúc này vừa mới đến đây.

Nhưng một tiếng hét đã đủ biết mọi người biết cô gái này là ai(tên thật)

-Ngọc Thiên Di!

Ngọc Nhã khi nhìn thấy khuôn mặt của cô gái kia thì hét lên, nhìn cô gái đó quay lại cô ta dám khẳng định đó là Ngọc Thiên Di.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Người thân không thừa nhận

Ngọc Nhã cảm giác chính mình đang mơ nếu không thì người chị họ “đáng thương” của cô tại sao lại ở đây sau năm năm mất tích chứ. Cô ta nghĩ nếu

nàng đã chết khi mặt thể đến rồi, cả nhà cô ta còn đang vui mừng vì khối tài sản mà họ chiếm được năm năm trước đã về tay họ và khi mặt thể đến nhờ vào khối tài sản cả nhà cô ta có chỗ đứng vững chắc trong đoàn xe khiến nhiều người mơ ước. Nhưng cô gái xuất hiện với khả năng xuất sắc này đã đánh sập gần như tất cả ảo tưởng của cô ta, rồi đây mọi người sẽ nghĩ gì về cô ta và gia đình cô ta đây. Không, cô ta không thể để mọi chuyện xảy ra như thế được. Cô ta đã cố gắng rất nhiều mới có được ngày hôm nay nên không ai có thể xen vào cuộc sống mà cô ta đang có được.

Nàng quay lại nhìn người đã gọi tên nàng nhưng rõ ràng là nàng không quên cô ta mà. Ánh mắt lạnh nhạt của nàng không một chút cảm xúc nhìn cô ta khiến cô ta như phát điên lên được.

-Chị họ, em là Ngọc Nhã.

Cô ta phải cố gắng lắm mới nặn ra được một nụ cười được cho là thân thiện đó nhưng nụ cười đó nhanh chóng trở nên cứng ngắt.

-Tôi không quen cô.

Nàng không biết nhưng Thiên Quân lại nhớ rất rõ cô ta chính là chị họ Ngọc Nhã đáng yêu đáng mến của cậu, người đã bỏ thuốc chị cậu mấy năm trước. Nhưng cậu cũng phải cảm ơn cô ta nếu không có cô ta thì sao cậu có thể có mấy đứa cháu đáng yêu thế này được chứ. Cậu cũng hiểu rất rõ chị mình đối với người không liên quan thì chị cậu cũng chẳng thể nhớ nổi người đó là ai đâu nên cậu cũng phải nhắc nhở chị mình một chút a nếu không lại có phiền toái không đáng có.

-Bố mẹ em vẫn thường nhắc đến chị thường xuyên, còn rất lo lắng cho chị nữa. sao chị đi đâu mà không để lại một lời nhắn mà cùng Tiểu Quân mất tích mấy năm nay.

Sau khi được em trai nhắc nhở thì nàng cũng biết được cô gái hô to gọi chị trước mặt mình là ai nhưng mà hình như mối quan hệ của nàng và gia đình cô ta không được tốt lắm mà.

-Vậy sao?

-Vâng, bố mẹ em rất chị, đây có phải là tiểu Quân không? Trông lớn hẳn nên em nhận không ra. Chúng ta về gặp bố mẹ em đi, chắc bố mẹ sẽ rất vui ă.

Cô ta giờ đây chỉ mong muốn kéo nàng ra khỏi chỗ này thôi, ra khỏi tầm mắt của các anh hùng của cô ta. Đến lúc đó cô ta sẽ có cách khiến cho nàng biến mất. ánh mắt lóe lên một tia độc ác và đặc ý nhanh chóng biến mất, không ai có thể nhìn thấy ngoài nàng.

-Ngọc Nhã tiểu thư! Hình như giữa hai gia đình chúng ta đã đoạt tuyệt quan hệ rồi thì phải. Vì nể mặt cha cô mang họ Ngọc nên chỉ em chúng tôi mới để lại chút tài sản cho nhà cô. Quan tâm thì chúng tôi không dám nhận.

-Tiểu Quân, em ...

-Làm phiền Ngọc Nhã tiểu thư không nên nhắc đến quan hệ gì với chúng tôi cả, chúng ta không có quan hệ huyết thống với lại chị em chúng tôi không thừa nhận người khác tự nhận là người thân đâu. Mong cô tự giải quyết cho tốt.

Không ai có thể nghĩ ra được những lời nói như thế lại xuất phát từ đứa trẻ mười tuổi cả. Nhưng năm năm đi cùng với chị, được chị tôi luyện nên giờ đây cậu không còn là cậu bé chỉ biết dựa vào chị mà khóc ngày nào. Giờ đây cậu đã lớn lên, cậu mong mình có đủ sức mạnh để bảo vệ chị gái cũng như là chỗ dựa cho chị mình và các cháu.

Mọi người ở đây bỗng cảm thấy cô nàng thiên sứ Ngọc gia chẳng phải tốt như mọi người vẫn tưởng, nếu chị họ mất tích thì phải tìm kiếm chứ. Và lại bình thường đâu có nghe thấy Ngọc gia còn có người thất lạc đâu. Nhưng thủ đoạn của danh gia vọng tộc đúng là không ít. Bây giờ thấy người ta có khả năng liên lôi kéo, nếu không có gì thì bị vứt bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mặt Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chính thức nhận baba

Ngọc Nhã cảm thấy đây là lần nhục nhã nhất từ trước tới nay của cô ta, trước kia cô ta là công chúa trong bất bố mẹ, luôn luôn được cưng chiều. Đến khi mặt thể tới nhờ vào khối vật tư mà gia đình cô ta có cùng với dị năng của mình mà cô ta cũng có chỗ đứng nhất định trong đoàn xe, chỉ có người ta lấy lòng cô thôi chứ không có ai dám buông lời trách móc cô ta cả.

Thiên Di nàng từ nãy tới giờ chưa từng giành cho cô ta một ánh mắt hay câu nói nào cả vậy mà cô ta lại nhìn nàng bằng ánh mắt vô cùng ủy khuất kia là sao chứ.

Tuy rằng ở đây có rất nhiều nam nhân đây nhưng cô ta cũng đừng hòng kéo họ vào cuộc làm nàng khuất phục nhé. Quăng cho cô ta một ánh mắt lạnh lùng, nàng cũng chẳng thêm để ý đến cô ta nữa.

-Ngọc Nhã cô về xe hậu cần để chuẩn bị bữa tối.

Triệu Hằng thấy tình thế này có chút đau đầu chỉ đành bảo cô ta tránh đi mà thôi

-Vâng.

Ngọc Nhã không thể làm gì hơn là phải quay về đoàn xe. Cô ta cũng biết rằng mình không có biện pháp kéo được Thiên Di về phía mình cần phải về đoàn xe thương lượng với bố mẹ mình để tìm ra một đối sách vẹn toàn.

Nhìn thấy tám đứa trẻ vây quanh nàng không ngừng gọi mẹ làm những người chứng kiến không quen có chút há hốc miệng. Những người theo đoàn xe cũ của nàng thì quăng cho bọn họ một ánh mắt đồng cảm, trước kia bọn họ cũng vậy thôi khi chứng kiến một cô gái trẻ mới hơn hai mươi tuổi có tám đứa con. Tiểu Nghị được sự cho phép của nàng nên càng thân thiết với nàng hơn, gọi “mẹ” càng thuận miệng.

Bọn người Triệu Hằng thấy các bé gọi Thiên Di là mẹ thì có chút không tin nổi, các anh cứ nghĩ rằng Thiên Di chỉ là mẹ nuôi của mấy bé mà thôi. Làm sao lại có một người có thể sinh tám đứa trẻ luôn được cơ chứ.

-Chúng ta nói chuyện được chứ, Ngọc tiểu thư.

-Được.

Hai cũng muốn nói chuyện này cho xong chứ cứ để luôn luôn nhắc nhở “baba” bên cạnh khiến nàng cũng thấy phiền lòng. Đi theo mấy anh chàng đến một chiếc xe quân dụng cỡ lớn, bên trong như một căn phòng vậy, có đầy đủ bàn ghế với giường ngủ luôn.

-Ngọc tiểu thư..

Ngô Lâm có chút ngập ngừng gọi tên nàng, không biết nên xưng hô thế nào với nàng.

- Anh có thể gọi ta là Thiên Di.

-Ừm, Thiên Di em có thể nói cho anh chuyện mấy đứa trẻ được không?

-Thì như anh thấy, mấy đứa trẻ là con con của các anh.

Mấy anh chàng nghe xong lời nàng nói thì cảm thấy như mắc nghẹn vậy, các anh cũng biết mấy đứa trẻ là con anh mà nhưng mà mấy đứa trẻ này cùng tuổi chẳng nhẽ là cùng mẹ hả.

-Em sinh?

Anh Thế Kiệt nhìn lũ trẻ nhỏ trước mặt, rồi quay ra nhìn chằm chằm vào cái eo nhỏ nhắn được vây bởi chiếc áo da không thể tin nổi hỏi.

-Chẳng nhẽ anh sinh.

-Ý anh không phải thế, em đừng hiểu nhầm.

Bị nói như thế, chàng trai vàng Anh Thế Kiệt có chút lung túng, lại nhìn thấy mấy ánh mắt ngây thơ nai tơ của các bé nhìn anh cảm thấy có chút xấu hổ a.

Nàng chẳng thèm nhìn mấy tên đàn ông vẫn còn đang trong trạng thái suy nghĩ đó, nàng nhìn Ngọc Thần, Ngọc Diên, Ngọc Hàn, Ngọc Ân rồi nói.

-Biết lỗi chưa?

Bốn đứa trẻ cúi đầu xuống nhận lỗi, biểu tình rất chi là đáng thương khiến người khác phải mềm lòng.

-Là...

Ngô Lâm định lên tiếng bênh vực mấy đứa trẻ nhưng chưa kịp nói gì đã bị tiếng “hử” của nàng cắt đứt cùng với tiếng nhận lỗi của mấy đứa trẻ.

-Con xin lỗi mẹ.

-Lý do?

-Không bảo vệ tốt các em. Đây là của Ngọc Thần nè.

-Không biết tự bảo vệ mình khiến bản thân gặp nguy hiểm. Bé Ngọc Diên rất thành khẩn nhận lỗi để mong được hưởng sự khoan hồng nhé.

-Hiếu thắng.

-Không phối hợp chiến đấu.

Thiên Quân thấy các bé đứng trước mặt mẹ mình nhận lỗi, muốn khóc mà không dám khóc trông thật tội nghiệp thì muốn lên tiếng an ủi nhưng cậu không dám. Uy nghiêm của chi mình không phải các bé mới sợ đâu mà cả cậu cũng sợ nữa là.

-Lần sau còn như thế nữa không?

-Dạ, không ạ.

-Ngoan.

Thấy mẹ mỉm cười mà các bé đều òa lên khóc, các bé rất sợ mẹ không muốn bé nữa vì bé không ngoan. Nàng ôm các con vào lòng an ủi, thời điểm lúc ấy (Diên nhi tỷ bị rắn cắn ấy) nàng cũng rất sợ hãi. Nếu như nàng không đến kịp lúc thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra đây. Lau đi nước mắt trên mặt tám đứa trẻ, nàng nhẹ nhàng hôn lên mặt chúng một cách yêu thương nhất.

Mấy anh thấy vậy rung động không thôi. Một người luôn luôn lạnh nhạt vậy mà lại mỉm cười dịu dàng như thế. Tình mẫu tử thật là thiêng liêng.

-Thiên Di, em thấy các con. . .

-Giới thiệu với baba đi.

-Dạ.

Các bé vui vẻ đi đến trước mặt baba của mình, còn bé tiểu Nghị rất nhanh đã chiếm chỗ trong lòng mẹ nuôi thân yêu.

-Chào baba, xin tự giới thiệu con là Ngọc Thần, con trai của baba, con cả của mẹ.

Ngọc Thần nhìn Âu Dương Hạo nói. Âu Dương Hạo lúc này thấy tình cảnh con trai chiến đấu, bây giờ thì biết bé là con mình thì rất tự hào. Âu Dương Hạo ôm bé ngồi trong lòng mình.

-Chào con, ba tên Âu Dương Hạo.

Ngô Lâm ôm bé gái xinh xắn lên, anh đã biết trước cô bé là con gái mình rồi nên không cần tự giới thiệu. Tiểu Diên nhi của anh lại là cô con gái thứ hai của nàng chỉ làm anh có chút lung tung mà thôi.

-Ngọc Triệt thứ ba, con trai baba.

Anh Thế Kiệt nhìn khối băng nhỏ trước mặt mình có chút nhức đầu. Anh đâu có lạnh lùng thế đâu, chẳng nhẽ đứa bé này di truyền phần mẹ nhiều hơn chắc. Anh bế đứa bé lên nhưng nó lại dây dụa rất mạnh, mặt đứa bé hồng lên, anh biết ngay mà, mới tý tuổi mà bày đặt xấu hổ nữa sao lúc này khóc thì chẳng sao.

-Anh Thế Kiệt, tên ba con.

Còn với cặp cha con Ngọc Hàn – Triệu Hằng thì chẳng có mũi mũi gì cả rất có tác phong của quân nhân.

-Con đứng thứ tư, Ngọc Hàn.

-Ba trông thật đẹp trai nên con miễn cưỡng qua cửa, con là Ngọc Chi, con gái xinh đẹp thứ hai của mẹ, đứng hàng thứ năm a. Con biết ba là em trai của ba anh Ngọc Thần nha, là Âu Dương Minh nè.

Âu Dương Minh cảm thấy hối hận vì đã cười nhạo anh mình và những người bạn khác nếu không tại sao con gái anh xinh xắn, còn nhỏ nhưng lại giả hoạt vậy a.

Đứng trên người thế này mà bé bảo anh chỉ miễn cưỡng qua cửa là thế nào. Ôm đứa bé lên anh mới nhìn kỹ đứa bé này chỉ có sáu phần giống anh thôi, cái miệng nhỏ nhắn giống y hệt mẹ nè.

-Thứ sáu, Ngọc Âu. Con trai của ba.

Ngọc Âu đứng trước ba mình tuyên bố. đúng là nhà nói hắc đạo có khác di truyền cả cho con cái luôn.

-Đương Nhiên, ba con.

Chuẩn hắc đạo ghê chưa.

-Hi hi, con là Ngọc Ân, thứ bảy, út. May mà lúc này con cứu baba đó, nếu không baba không thể thấy con rồi. .

Nhìn đứa trẻ này nói không ngừng thì Đường Hiến chắc chắn con trai mình đột biến gen rồi bởi vì anh và mẹ của bé có nói nhiều thế đâu.

Các anh nói chuyện với các con quên cả thời gian, lâu lâu mới nàng mới nói một câu nhưng không gian này thật sự là hạnh phúc.

Chương 26: Đi ăn

Mọi người đang nói chuyện vui vẻ, bỗng có tiếng “ọt ọt” vang lên. Ai cũng quay qua nhìn người gây nên tiếng động.

-Hi hi, trưa con ăn không no lắm.

Ngọc Ân gãi gãi đầu cười nói. Ai da, bé xấu hổ quá cơ.

Đường Hiền cảm thấy khác tinh của mình là đây rồi. Sao con trai anh lại có thể mất mặt thế được cơ chứ, nó xuất hiện là đầy ải anh phải không? Ôi trời ơi.

-Tiểu Ân, chị nhớ trưa nay em ăn tới năm cái bánh bao cơ mà.

Ngọc Diên không bỏ sót cơ hội mà trêu chọc em trai. Đáp lại là một cái trợn mắt của Ngọc Ân.

-Mẹ Di ơi, Nghị Nghị cũng đói bụng.

Tiểu Nghị làm một biểu tình rất ư là đáng thương làm nũng với nàng. Nếu Vân Yên ở đây thế nào cũng thương tâm cho coi, huhu con trai cô rất ít khi làm nũng với cô a. Nhưng chỉ cần rảnh một chút là dính lấy Thiên Di, đúng là phân biệt thân sơ mà.

-Cũng sáu giờ tối rồi, có cơm tối rồi đó. Chúng ta đi ăn thôi.

Triệu Hàng nhìn ra ngoài thấy trời đã tối rồi. Không ngờ các anh lại nói chuyện với các bé lâu như vậy, chắc các con cũng đã đói bụng rồi nhưng không dám nói.

-yeahhh.

Mấy đứa trẻ vui vẻ kêu lên. Nàng cũng chẳng có gì để ý, bình thường nàng cũng không câu nệ việc ăn uống cho lắm. Máy anh mỗi người dắt một đứa đi về phía trước. Nàng dắt tiểu Nghị cùng Thiên Quân đi phía sau. Ngô Lâm dắt Diên Nhi đi tụt lại phía sau đi ngang bằng với nàng. Anh nhìn nàng bình tĩnh thong dong có chút khó mở miệng hỏi.

-Con chim lớn của em đi đâu rồi?

-Baba đang nói Hi Tước ạ?

-Nó gọi là Hi Tước sao?

-Dạ. Hi Tước đã đi phía trước dò đường rồi, một chút nữa mới quay lại.

-Thế sao.

.....

-Thiên Di, mấy con rắn ấy em nói có ích là như thế nào?

-Da rắn tốt có thể làm đồ bảo hộ, thịt rắn ăn. Độc rắn làm thuốc.

-Sao em lại biết mấy thứ này?

-Đọc sách, thử nghiệm.

-Thịt rắn này có thể ăn được sao?

-Chúng con vẫn ăn thịt động vật dọc đường tới đây mà?

-Con ăn gì nào?

-Cua nè, cá nè. Có cả thịt chuột nữa cơ, nhiều lắm ạ.

-Anh Ngô Lâm, thịt của tang thi động vật vẫn ăn được mà, chẳng qua khi xử lý có chút rườm rà mà thôi. Tối nay chắc có thịt rắn đó, anh ăn thử xem. Nếu thấy được có thể sẵn bắt để tặng khâu phần cho đoàn xe.

-Uhm, cảm ơn em Thiên Quân.

Mấy anh chàng đi phía trước nghe đoạn đối thoại của Ngô Lâm và nàng thì cảm thấy ngạc nhiên. Các anh chỉ biết trước kia nàng cũng là người thông minh, thủ đoạn trên thương trường không kém các anh nhưng khi đó cô cũng chỉ mười tám tuổi mà thôi. Nhưng sau năm năm này nàng lại càng thêm thâm sâu khó lường. Hiểu biết của cô còn rất uyên bác nữa.

Rất nhanh đã đi đến khu vực ăn uống của nhà xe. Đây là một túp lều được dựng tạm nhưng bên trong được bố trí vô cùng ngay ngắn. Chỗ ăn được tách riêng ra chỗ nấu, bên trong chỗ nấu có hơn mười người phụ nữ trung niên đang bận nấu ăn. Thức ăn được phân chia rất rõ ràng. Di năng giả được cung cấp thực phẩm đầy đủ hai bữa sáng và tối. bữa trưa thì ăn bánh bao cùng với súp. Còn người thường chỉ được ăn hai bữa sáng tối nhưng cũng chỉ được một chén cơm hoặc 1 chén cháo cùng với cái bánh bao. Người già và trẻ em sẽ được ưu tiên hơn một chút là buổi trưa có phân phối thêm bánh quy hoặc bánh mì nhỏ. Đoàn xe quá đông mà thực phẩm được phân phối như vậy là quá tốt đối với một đoàn xe.

Cả nhà ăn khi thấy các đội trưởng dắt theo mấy đứa trẻ theo thì rất kinh ngạc, phải biết bình thường các đội trưởng rất ít đi cùng với người khác, cũng rất ít khi ngồi ăn cùng với thành viên gia tộc. nhiều di năng giả tham gia vào cuộc chiến hồi chiều nhận ra đây là mấy đứa trẻ cùng chiến đấu với mấy đội trưởng nên khi thấy họ đi cùng nhau đều phán đoán mấy bé là con của các đội trưởng. Đúng là cha nào con nấy.

Mấy anh dẫn mấy bé đi đến một cái bàn dài trong một góc có đầy đủ ánh sáng và sạch sẽ nhất. Vừa nhìn là biết đây là chỗ dành riêng cho mấy anh. Cái bàn này dài rộng đủ chỗ cho cả hai mươi người ngồi nên các bé cũng không làm nũng ngồi trên đùi baba mà tự ngồi ghế riêng nhưng phải ngồi ngay cạnh baba. Thiên Di thì ngồi giữa Ngô Lâm và Tiểu Nghị. Vân Yên còn bận việc nên Tiểu Nghị ở cùng nàng.

Các nàng vừa mới ngồi xuống đã có người mang thức ăn lên. Thức ăn gồm có cơm trắng, thịt xào đậu, cá hộp. Thức ăn như vậy là rất đầy đủ rồi.

Nàng cảm nhận có một ánh mắt luôn nhìn về phía này, nhìn lại đó là một bé gái bằng tuổi Tiểu Nghị. Cô bé nhìn các bảo bảo của cô bằng một ánh mắt ước ao, cô bé luôn chăm chú nhìn Ngọc Diên đang được Ngô Lâm gấp thức ăn cho. Nàng vẫy tay với đứa bé thì bé ngay lập tức nở nụ cười vui vẻ và chạy lại đây. Ngọc Hàn trông thấy bé thì vẫy tay kêu “Yên Ly” thật lớn. Các bé khác thấy thế cũng vẫy tay với cô bé và kêu tên cô bé.

-Yên Ly!

Ngọc Diên nhảy xuống khỏi ghế, chạy đến nắm tay cô bé dắt cô bé tới bàn ăn nhà mình. Bé giới thiệu với mọi người về cô bé, rồi cũng giới thiệu mọi người trong gia đình mình bao gồm mấy baba nữa cho bé Yên Ly nữa cơ. Còn bé Yên Ly thì cứ phải choáng ngợp vì độ đông đúc của gia đình mấy anh chị mà cô bé mới quen.

-Đây là mẹ của bọn chị.

Tiểu Diên Nhi dắt bé đến trước mặt mẹ mình giới thiệu. Yên Ly ngưỡng mộ không thôi, hóa ra di xinh đẹp gọi mình qua đây là mẹ của anh chị thật xinh đẹp, như tiên nữ trên trời vậy đó.

-Mẹ ruột ạ?

-Chứ sao.

Nàng bảo Yên Ly cũng ở lại ăn cùng mọi người, nàng thấy cô bé nhỏ vậy mà ngồi chỗ kia cũng không ai chăm sóc.

-Sao không có thịt rắn ?

Thiên Quân sau khi gấp một vài miếng thức ăn ăn thử rồi nói.

-Con cũng muốn ăn thịt rắn cơ!

Các bảo bảo đều ồ ồ muốn ăn thịt rắn.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Sóng gió nhà ăn

Nhà ăn vì mấy tiếng náo động của mấy đứa trẻ mà trở nên ồn ào. Mọi người ở đây đều dùng ánh mắt như nhìn sinh vật lạ nhìn mấy đứa trẻ. Ở đây đoàn xe chưa bao giờ dùng thịt động vật biến dị để làm thức ăn nên họ cảm thấy kỳ lạ cũng phải.

Mấy anh bị mấy đứa nhỏ làm ầm ĩ thì cảm thấy nhức đầu, dĩ nhiên là các bé cũng không im lặng nên đành dùng ánh mắt cầu xin về phía nàng. Nàng cũng cảm thấy đau đầu đây, bình thường mấy đứa trẻ đều ngoan, hôm nay không biết là phát cái gì điên mà phải đòi ăn thịt rắn cho bằng được chẳng nhẽ lần trước ăn chưa ngán à.

Nàng đứng là nghĩ oan cho mấy đứa trẻ, các bé mới gặp baba nên muốn làm nũng một chút đồng thời coi như là hiến vật quý nha, các bé biết baba con chưa được ăn thịt rắn biển dị nha.

-Im lặng.

Nàng gõ gõ ngón tay xuống bàn ăn. Ngay lập tức tiếng khóc, ồn ào đều không còn nữa. các anh đều cảm thấy thật sự tổn thương nha, rõ ràng là bọn anh nhẹ nhàng dụ dỗ thêm không nín chỉ cần một tiếng nói của mẹ các bé là im ngay, đây mới là uy quyền nè.

-Hỏi.

Mới đầu các anh còn ngỡ ngác không hiểu nàng nói nghĩa là gì nhưng Ngô Lâm không hổ là bác sĩ chỉ nghĩ một chút là hiểu nàng nói gì. Anh gọi nhà bếp tới hỏi một chút thì mới biết buổi chiều tối có mấy người đem một lượng thịt tới nói là thêm vào bữa tối, hỏi ra mới biết là thịt rắn chiều nay đánh được mà bộ phận quản lý hậu cần nói là thịt rắn tang thì không ăn được nên nhà bếp không nhận. Những người đó nói là mượn nhà bếp dùng một chút nhưng mấy người quản lý không cho nên bọn họ đành đem số thịt đó ra ngoài rồi.

Nhìn thấy nàng sắc mặt không có thay đổi anh mới yên tâm chút, mấy người đem thịt đến là người của nàng nếu như làm quá căng thì không tốt.

-Gọi Vân Yên!

-Dạ.

Thiên Di kêu Thiên Quân gọi Vân Yên tới. Không phải đi gọi mà là dùng thiết bị liên lạc được Thiên Quân được cải tạo qua nên chỉ sau vài phút là Vân Yên tới đây. Đi cùng cô còn có hai con thú sủng nữa. May mà cái lều đủ lớn cộng thêm mọi người đã biết qua hai con thú sủng này rồi nếu không lại to chuyện.

Các anh cảm thấy hôm nay mọi chuyện trải qua cứ như là mơ vậy. Cái con sói màu trắng to con cọ chân nàng làm nũng này không phải là con sói bọn anh từng đánh một trận ở Bình Lang cao nguyên hay sao. Từ khi nào mấy con động vật này lại trở nên hiền thế. Đã thế vòng tay mà Ngọc Hàn, Ngọc Ân đeo cũng chẳng phải thứ tầm thường, là thực vật biển dị đó, cái sau còn khủng bố hơn cái trước nữa. may mà Ngọc Diên còn chưa tiết lộ trên tóc bé còn có một con cua biển dị nữa đó. Không thì mấy anh phải đi khám tìm rồi.

Vân Yên tới hỏi han tiểu Nghị một chút rồi mới hỏi Thiên Di.

-Thiên Di, em gọi chị có gì không?

-Số thịt rắn đã xử lý chưa?

-Em đừng nhắc tới nữa, nhắc tới là chị bức mình đây nè.

-Chị Vân Yên, ai mà có thể làm chị bức mình được chứ?

-Thiên Quân, em không biết đó thôi. Chị chưa từng thấy ai lại cố chấp như thế, chị đã nói là thịt rắn này bọn chị đã xử lý qua, rất sạch sẽ, ăn ngon, bổ thêm không chịu nhận đã thế lại còn không cho chị nấu nữa....

Vân Yên thao thao bất tuyệt, bắn phá hết khả năng ăn nói của mình, không thô tục nhưng mà hơi bị chói tai.

-Chị không thể nói thế được, thịt này chưa qua kiểm tra thử nghiệm ai biết có đảm bảo hay không?

Ngay khi Vân Yên nói xong thì một tiếng nói khác cũng vang lên. Không ai khác chính là Ngọc Nhã, đi cùng cô ta là một phụ nữ trung niên ăn mặc cực kỳ thời thượng như một quý phu nhân vậy nếu không thấy mười ngón tay sáng chói của bà ta. Bà ta chính là mẹ của Ngọc Nhã, thím họ hàng xa và xa của chị em Thiên Di.

-Chúng tôi đã nói là trước kia chúng tôi thường xuyên sử dụng thịt động vật tang thì sao cô nói là chưa kiểm nghiệm hả?

-Này cô kia, con gái tôi là người phụ trách ở đây, nói chưa kiểm nghiệm thì chưa kiểm nghiệm. Ai biết ăn vào có bị sao không?

-Tại sao chúng tôi mượn dụng cụ nhà bếp cũng không cho?

-Đồ này có biết là ăn được hay không? Không ăn được thì sử dụng dầu muối chỉ lãng phí mà thôi. Cô có biết những thứ đó bây giờ quý thế nào không hả?

-Tôi chỉ biết mấy cái đó quý hơn đồng vàng bạc kim cương bà đeo trên tay mà thôi.

-Con tiện nhân này.

Bà ta định lao vào cho Vân Yên một cái tát nhưng bị Ngọc Nhã kéo lại. thấy cô gái ngồi cùng với mấy anh, lại nghe con gái nói đó là Ngọc Thiên Di, biết mấy người này là cùng một nhóm thì lại mắng hang hơn.

-hừ, tôi tưởng là ai, hóa ra cũng chỉ là bọn nhãi nhép đi theo con tiện nhân Thiên Di này, đồ không cha không mẹ, không có ai dạy nên không biết kính

trên nhường dưới gì cả. mới tý tuổi đầu mà đã biết đi dụ dỗ đàn ông rồi.

-Bà không được nói mẹ tôi như thế.

Mấy bảo bảo thấy bà ta nói như vậy thì tức điên lên được. muốn xông lên cho bà ta một trận mà thôi.

-Đúng là tiện nhân chỉ sinh ra toàn tiện chủng.

Các anh nghe đến đây thì đen hết cả mặt. các anh còn ở đây mà cũng có người gan to dám mắng các anh như thế đó.

Ngọc Nhã thấy không khí trầm xuống thì vội vàng kéo mẹ mình lại. cô ta cũng không chắc chắn mấy bé là con của mấy anh. Thấy mấy anh sắc mặt càng ngày càng khó xem thì rất lo lắng.

AAAAAAAAAAAA

Tiếng hét khủng khiếp vang lên, người đàn bà lúc này hùng hổ mắng chửi bây giờ phải ôm hai bên má không ngừng gào thét. Từ giữa những ngón tay máu đỏ không ngừng chảy ra. Ai cũng không nhìn thấy người nào ra tay nhưng nhìn về phía nàng thì thấy trước mặt nàng có một con chim bảy màu, trong móng vuốt nó còn có ít da người cùng tí máu.

-Không ai có quyền sỉ nhục con ta.

Nàng lạnh nhạt vang lên, giọng nói nhẹ nhàng nhưng làm người nghe lạnh lẽo.

-Tiện nhân, mày dám.

Gừ gừ.

Lang nhảy chồm đến trước mặt bà ta, bà ta không dám nói lời nào nữa. bà ta run rẩy ôm chặt lấy con gái. Bình thường bà ta luôn ở trong xe được bảo vệ nên không biết bên ngoài nguy hiểm thế nào nên mới dám oai phong ở đây như thế.

-Chị.. chị..họ..em..xin lỗi..

Ngọc Nhã nhìn con sói to lớn trước mặt mẹ con cô ta mà hoảng sợ. vội vàng run rẩy xin lỗi. nhìn con sói dùng móng vuốt chà cào mắt đất thành từng hố sâu mà cô ta càng run rẩy. mọi người thấy một dòng nước chảy ra từ chỗ hai mẹ con cô ta đứng thì biết quý phu nhân hung ác hồi nãy đã tè ra quần rồi.

Nàng ghét bỏ nhìn hai người này.

-Cút.

Nàng cũng chẳng muốn giết hai người này làm gì cho bẩn tay.

Những người ở trong nhà ăn thấy cô gái mảnh mai xinh đẹp thực lực đã đủ khủng bố mà bên mình còn có những thứ cũng khủng bố nữa thì nhìn cô bằng ánh mắt kính nể và kính sợ.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Lần đầu anh được ăn ngon như vậy!

Sau khi hai mẹ con Ngọc Nhã rời đi, nhà ăn lại trở nên yên tĩnh, ai nên ăn thì ăn, ai nên uống thì uống, ăn uống xong thì đi.

Mấy anh nhìn mẹ con các nàng có chút xấu hổ, con các anh bị sỉ nhục, mẹ của con anh cũng bị sỉ nhục vậy mà các anh lại đứng yên không làm gì.

-Thiên Di, bọn anh xin lỗi.

-Không liên quan đến các anh.

-Bảo bối, baba xin lỗi các con nhé.

Các bé thấy baba xin lỗi các bé thì vui đầu vào lòng baba oa oa khóc. Các bé cứ tưởng baba nghe lời bà thím kia sẽ không thích mẹ các bé, rồi cũng không thích các bé nữa, thế thì các bé sẽ trở thành những đứa trẻ không có cha.

Yên Ly và tiểu Nghị thấy anh chị khóc thì cũng òa khóc,thế là một lũ trẻ con òa khóc thành một đoàn. Vân Yên vội vàng đỡ tiểu Nghị, còn cô bé Yên Ly được nâng ôm vào lòng vỗ về. không cần một từ ngữ, chỉ cần những cử chỉ nhẹ nhàng của nàng mà cô bé đã nín khóc.

Cô bé biết anh tiểu Nghị là con của dì Vân Yên nhưng cũng gọi dì xinh đẹp là mẹ. bé cũng muốn được gọi bé là mẹ nhưng lại không dám. Như nhìn thấy suy nghĩ trong đôi mắt ngập đầy nước của cô bé ấy, nàng nhẹ nhàng vuốt mái tóc của cô bé và nói:

-Con cũng có thể gọi ta là mẹ.

-Thật ạ?

Nàng gật đầu xác nhận. cô bé dùng đôi tay bé nhỏ của mình ôm lấy cô nàng kêu nức nở:

“mẹ” “mẹ”

Các anh nhìn thấy cử động của nàng thì có một chút gì đó đánh vào trái tim. Hóa ra trong con người lạnh nhạt và tàn nhẫn ấy lại có một trái tim lương thiện như thế. Các anh thật may mắn khi con của mình được cô sinh ra.

Các bé khóc một lát thì mới chịu dừng lại, bé nào bé nấy đều khóc đến đỏ cả đôi mắt. Các bé đều nhìn về phía mẹ, thấy mẹ đang ôm Yên Ly nhưng không ghen tỵ đâu, các bé lại có thêm một người em gái nữa rồi. Ngọc Thần bỗng dung nói:

-Mẹ ơi! Sau này con sẽ bảo vệ mẹ và các em

-Con nữa! con nữa.

Nàng gật đầu với các bé, nàng không cần các bé làm gì cho nàng cả. cuộc đời này có các bé, có những nụ cười, lời nói vô tư, quan tâm nàng của các bé đã đủ khiến lòng nàng ấm áp và hạnh phúc lắm rồi.

-Vân Yên, chị đi lấy chút thịt đến đây đi.

-Em định nấu sao?

-Ừm, chào mừng cô con gái mới và thưởng cho các con.

-Yeahhh, mẹ là tuyệt nhất.

Các bé thật sự rất vui, bởi vì từ khi có dì Vân Yên gia nhập đoàn xe thì mẹ rất ít khi đụng tay vào nấu nướng. không phải các bé chê dì Vân Yên nấu không ngon đâu mà là do mẹ các bé nấu quá ngon đi.

Hiệu suất làm việc của Vân Yên cực nhanh, cô đem về mấy tảng thịt ngon nhất cùng với mấy người phụ nữ cũng có tay nghề nấu nướng không kém.

Nàng cùng với mấy người họ cùng đi vào nhà bếp, những người trong nhà bếp thấy nàng vào thì nhanh nhẹn nhường chỗ cho nàng.

Nàng bảo những người đó xử lý thịt, băm nhỏ, thái lát, cắt khối đều đủ cả. nàng nhanh tay xào thịt, kho đủ cả. dùng ga mà Vân Yên lấy tới hầm một nồi cháo lòn kèm với thịt. sau nửa tiếng các món ăn lần lượt được bung ra, mùi thơm bay ra làm mọi người không tự chủ được nuốt một ngụm nước miếng.

Các bé vừa thấy các món ăn được mang lên thì nhanh tay gấp một miếng bỏ vào miệng mình, không ngừng nói “ngon quá”. Ngay cả Yên Ly mới đầu có ngại ngần nhưng khi ăn được miếng đầu tiên cũng không ngừng lại được. nàng thấy mấy đứa trẻ ăn như hổ đói không nhịn được nói:

-Ăn từ từ, không hết đâu.

-Các anh cũng ăn đi.

Các anh cũng không cưỡng lại được mùi thơm của thức ăn, tương thịt rất ngon rưới lên cơm thì càng ngon hơn. Thịt kho khoai tây rất mềm và ngon, thịt xào ớt xanh thơm ngon. Đường như thịt này con ngon hơn thịt trước kia bọn anh từng ăn.

Những người khác ngồi trong nhà ăn đều thêm chày cả nước miếng miếng, đã lâu lắm rồi họ chưa được ăn thịt. Đồ ăn này thật là thơm. Những người trong nhà bếp nhanh tay phân phát cho mọi người chút thịt kèm theo bánh bao, ai nấy đều ăn đến vui vẻ. chưa kể đến canh thịt rần ngọt ngọt béo béo uống vào ấm bụng biết bao. Những đứa nhỏ trong nhà ăn được phát cho thêm một chén cháo thịt.

Trong nhà ăn mọi người đều không còn sợ hãi thứ thịt rần này nữa mà cảm thấy nó là mỹ vị. thịt này ngon hơn thịt trước kia họ vẫn ăn nhiều lắm.

Các bé ăn no đến bụng căng tròn, ngay cả các anh cũng không ngoại lệ. Nếu nói ai ăn đến bình bình thần thần thì đó là Thiên Di và Thiên Quân. Đừng nhìn Vân Yên là phụ nữ nhưng sức ăn của cô không nhỏ đâu, chẳng qua kém mấy anh một chút mà thôi.

-No quá.

Chín đứa trẻ xoa bụng kêu lên. Cô bé Yên Ly trong lúc đang ăn baba cô bé có đến tìm, thấy cô bé ngồi cùng bàn ăn với mấy vị đội trưởng thì hoảng sợ nhưng được Ngô Lâm trấn an cùng với cô bé khoe mình có mẹ nuôi rồi nên anh ta cũng an tâm.

Anh ta sau khi ăn no thì phải đi gác đêm nên muốn đón bé đi luôn nhưng nàng nói nàng sẽ chiều cố đứa nhỏ nên anh ta vui mừng rồi rít cảm ơn nàng.

-Cảm ơn em, Thiên Di. Triệu Hàng nhìn nàng nói.

-Không có gì.

-Bữa ăn rất ngon. Đường Hiến về mặt không thay đổi nói, nhưng với người thân quen thì là lần đầu tiên thấy anh ta khen ai đó đây.

-Đây là bữa ăn ngon nhất mà anh ăn từ trước tới giờ. AnThếKiệt nói.

Đúng vậy, đây là suy nghĩ trong lòng các anh, đây là bữa tối ngon nhất, thật ấm áp mang hương vị của gia đình mà các anh ăn từ trước tới nay.

Ăn xong, thấy các bé cứ phải xoa bụng nên nàng đành ké các bé đi tản bộ cho tiêu thực, các anh cũng muốn đi theo. Thế là cái màn baba dất bảo bố lại diễn ra.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Ngủ chỗ nào đây!

Buổi đi dạo này cũng chẳng kéo dài được lâu, các bé chiều nay đã chiến đấu mệt rồi nhưng do hưng phấn quá nên bây giờ mới buồn ngủ là chuyện thường. Các anh thấy các bé ngáp ngáp dài nên bế các bé lên. Nhìn động tác vỗ về của nàng với Yên Ly các anh cũng làm theo, các bé vui đầu vào lòng baba nhanh chóng đi ngủ thiếp đi.

Tiểu Nghị buổi chiều sử dụng tinh thần lực có chút quá sức nên đã ngủ trước rồi, bé đã được Vân Yên đưa về xe trước. Thiên Quân dẫn hai con thú sủng đi tuần tra xung quanh một vòng để đảm bảo an toàn rồi.

Bây giờ các anh cảm thấy có chút lung tung không biết nói chuyện gì với nàng, AnThếKiệt không chịu nổi bầu không khí này nên nói:

-Thiên Di, đề Tiểu Triệt đêm nay ngủ chỗ anh được không?

-Kiệt nói đúng đó, đêm nay để các bé ngủ ở chỗ anh được không?

Triệu Hàng nói thêm, các anh hôm nay mới nhận con nên cũng muốn ngủ cùng để tăng thêm tình cảm. Đừng nhìn các anh khác lạnh lùng nhưng trong lòng các anh cũng nghĩ vậy đó.

-Ban đêm để bé ngủ chỗ em, ban ngày các anh có thể dẫn bé theo.

-Như vậy có vất vả cho em lắm không?

Đương Nhiên thấy hai người bạn của anh đều nói chuyện với nàng nên cũng không chịu thua kém.

-Không sao, các con quen.

Bầu không khí lại rơi vào im lặng, các anh cùng nàng đi đến một chiếc xe hummer cải tạo cỡ lớn, các anh cũng biết đây là xe của các nàng đi. Xe được bọc bởi một lớp kim loại vô cùng chắc chắn, bên trong xe có những chiếc ghế cải tiến có thể vừa làm ghế vừa làm giường ngủ, các ghế đã được ngả xuống để ngủ, các anh lần lượt bế từng bé vào ghế của mình theo hướng dẫn của nàng. Tiểu Nghị và Vân Yên đã sang xe bên cạnh ngủ rồi nên chỗ ngủ vẫn còn dư ba chỗ ngủ, để Yên Ly ngủ cạnh Diên Nhi, cô bé lúc đầu chưa quây một chút nhưng nàng vỗ nhẹ vài cái bé lại ngủ thiếp đi tiếp.

Xong việc các anh đều đứng ngoài cửa xe cả, nàng bảo bọn họ đi về nghỉ ngơi. Âu Dương Minh thấy nàng đuổi các anh đi thì trong lòng có chút khó chịu. Anh để ý thấy bên trong vẫn còn chỗ ngủ nên nói.

-Anh ngủ lại đây giúp em trông chừng các con.

-Anh cũng vậy.

Mấy anh đều chung một ý kiến khiến nàng có chút nhức đầu. Sao nàng nghe mọi người nói mấy vị đội trưởng này đều là người lạnh lùng, ít nói mà bây giờ những người đứng trước mặt nàng là ai a.

-Không cần đâu, các con ngủ rất ngoan.

-Nhưng anh rất lo cho các con, em cũng biết cha con anh mới gặp nhau mà mà. Anh cũng không nỡ rời xa con.

- Thiên Di, em mệt mỏi cả ngày rồi. Anh ở lại chăm sóc các con để em nghỉ ngơi được nhiều hơn.

-.....

Mỗi anh một lý do mà lý do nào cũng rất ư là chính đáng. Nàng không thể từ chối được.

-Chỉ một người.

-Em... .

-Em nói là bọn anh được ngủ lại.

-Không phải bọn anh mà chỉ một người thôi.

-Anh ở lại!

-Cậu mai còn phải sắp xếp nhiều việc về đi nghỉ đi để tôi ở đây.

Ngô Lâm rất nhanh đã bác bỏ lời nói của Triệu Hằng nhưng anh cũng rất nhanh bị mấy người khác gạt đi. Thế là một cuộc chiến nảy lửa nổ ra, ai cũng muốn ở lại, nàng nhìn bọn họ cãi nhau mà ngán ngẫm, giống y hệt các bé, đúng là cha nào con nấy. Nàng cũng chẳng thèm nhìn bọn họ cãi nhau nữa mà quay người vào xe nghỉ ngơi.

Các anh thấy nàng đi vào xe rồi thì nhìn nhau bằng ánh mắt “hình viên đạn”. Sau khi thảo luận, tranh cãi cuối cùng người được ở lại là Âu Dương Hạo với lý do rất chính đáng “con trai anh là con cả nên anh sẽ là người ngủ lại”.

Những người còn lại không được ở lại thì để lại vài câu đe dọa mới bằng lòng rời đi.

Âu Dương Hạo đi vào xe thấy nàng đang kiểm tra chăn cho các bé. Anh không biết phải làm gì nên có chút luống cuống tay chân, khi nàng đã kiểm tra xong cho các bé thấy anh còn đứng ngồi không yên ở đó thì có chút buồn cười.

-Anh ngủ cạnh ghế cạnh cửa đi.

-Ừm, em ngủ chỗ nào?

-Gần Yên Ly.

Anh đi xuống chỗ nàng chỉ nằm xuống thấy nàng cũng đã nằm xuống.

-Thiên Di, ngủ ngon.

-Ngủ ngon.

Trong xe lại chìm trong im lặng, nhìn qua đã thấy nàng nhắm mắt đi ngủ. Anh không thể làm gì hơn là cũng nhắm mắt ngủ. Mùi thơm thoang thoảng trong xe, tiếng thở nhẹ đều đều chìm trong màn đêm.

Đêm nay là một đêm ngủ ngon nhất của anh từ khi mới đến đây.

Nàng vốn ngủ không sâu, trong xe mọi cử động của Âu Dương Hạo nàng đều biết cả nhưng thấy anh ta mới chỉ vài phút mà đã ngủ rồi nên nàng cũng an tâm. Nàng không biết là do món thịt rắn của nàng khiến cho những người ăn thịt rắn đều đang chìm vào ngủ say để tiêu hóa năng lượng dồi dào có trong thịt rắn.

Sáng sớm các bé thức dậy thấy có Hạobaba ngủ ở đây thì rất vui, Tiểu Thần rất vui vẻ đưa cho ba mình dụng cụ vệ sinh rửa mặt, còn cô bé Yên Ly đã được chị Tiểu Diên của bé chăm sóc vệ sinh rồi. Âu Dương Hạo thì ngạc nhiên nhận ra đêm qua mình ngủ rất say không một lần thức giấc. Anh còn ngạc nhiên hơn khi thấy các bé tự mình thức dậy đúng giờ không cần phải gọi gì cả, hơn nữa các bé cũng tự mình vệ sinh không cần người giúp đỡ. Trên xe có một bình đựng nước cỡ lớn luôn tràn đầy hơi ra mới biết là Ngọc Diên tạo ra nước để mọi người thuận tiện sử dụng. Khi vệ sinh buổi sáng xong xuôi, anh đề nghị với nàng dẫn các bé đi nhà ăn ăn sáng luôn. Nàng cũng đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Bảo bảo gặp mặt ông bà

Nhà ăn buổi sáng chính là lúc đông đúc nhất, mọi người ra ra vào vào không ngừng, cũng phải thôi, nhà ăn phải phục vụ cho hai nghìn người cơ mà.

Khi các Âu Dương Hạo và nang đưa các bảo bảo đến nhà ăn thì bắt gặp Đường Nhiên và Đường Hiên đang đứng ở trước cửa. Tiểu Âu và Tiểu Ân vui vẻ chạy lên trước ôm đầu baba. Hai anh ôm con trai bảo bối của mình lên hỏi hai bé vài câu hỏi, khi thấy Âu Dương Hạo và nang cùng các bé đến rồi thì cùng nhau bước vào nhà ăn.

Mọi người lại đi vào chỗ ngồi tối hôm qua. Ở đó đã có Triệu Hàng, An Thế Kiệt, Ngô Lâm và Âu Dương Minh chờ sẵn. các anh thấy Âu Dương Hạo vui vẻ dắt tay con trai bảo bối chẳng có gì là một nhọc đã thế còn tinh thần sáng khoái thì biết ngay tên kia hôm qua ngủ ngon như thế nào. Đường Nhiên và Đường Hiên được con trai bảo bối động viên tinh thần rồi nên rất vui vẻ chứ không như bốn người đang ngồi đây.

Các bé thấy baba thì vui vẻ chạy lại cho mỗi anh một cái hôn chào buổi sáng thì mặt mày mới giãn ra được một chút.

Mọi người cùng chao nhau một vài câu thì đồ ăn được mang lên. Thức ăn là cháo các loại củ nhìn rất dinh dưỡng và bánh bao.

Các anh rất nhanh đã giải quyết xong bữa sáng của mình, thấy các bé vẫn còn đang chậm chạp dùng muỗng múc từng muỗng nhỏ cho vào miệng thì giành lấy muỗng dứt cho các bé. Các bé thấy baba như thế thì rất hưởng thụ.

Đến khi giải quyết xong bữa sáng thì Vân Yên mang tiểu Nghị lại đây cùng với một chai sữa nóng. Cô rất nhanh rót cho mỗi bé một ly, các bé đều nhanh chóng uống hết. Cô mang chai ra ngoài rồi sắp xếp một vài thứ để chuẩn bị lên đường để tiểu Nghị lại và dặn bé phải ngoan.

Triệu Hàng cũng nói trước là hành trình hôm nay là đến tỉnh N nên không thể trì hoãn nữa mà phải lên đường sớm.

Trong vong một tiếng đồng hồ các lều trại đã được dỡ bỏ, đồ đạc được xếp lên xe. Các xe lại tiếp tục lên đường.

Hôm nay các bé đi theo baba về xe của baba mình. Các anh cũng nghĩ ý muốn mời nang nữa nhưng nang từ chối. Nên giờ trong chiếc xe Hummer của nang rất rộng rãi, chỉ có nang, Tiểu Quân, Vân Yên và hai đứa trẻ tiểu Nghị và Yên Ly. Trình Hải đi gặp mẹ và em gái trong đoàn xe vẫn chưa thấy quay trở lại. Thiên Quân đảm nhiệm chức vụ lái xe.

Ở trong xe của Triệu Hàng, ngay khi thấy Triệu Hàng dẫn một đứa trẻ đi vào xe ai nấy đều kinh ngạc. Trong xe hiện giờ chỉ có một người đàn ông khoảng năm mươi

tuổi cùng một cô gái trẻ hai lăm tuổi mà thôi. Hai người cứ miêng chữ A mồm chữ

O nhìn một già một trẻ vừa bước vào. Người đàn ông ấy run run mở miệng,

-Triệu Hàng, đây là...

-Con của con.

-Tốt, cuối cùng cũng ta cũng có cháu, mấy ông gia kia tha hồ mà ghen tỵ với ta đi.

-Chào ông nội, chào bà trẻ.

-Con... con..

Cô gái trẻ không thốt nên lời nói. Triệu Hàng miêng run run muốn cười mà không dám cười. tư duy logic con trai anh quá siêu đẳng rồi, tuy trong xe chỉ có ba anh và em gái anh nhưng cũng chưa chắc cô gái trẻ là vợ của ông nội đầu con trai.

-Đây là cô cô con, em gái ba.

-Ồ.

-Chào ông nội, chào cô cô, con là Ngọc Hàn, năm nay năm tuổi con trai ruột của ba Hàng.

-Lại đây với ông nội nào?

Ngọc Hàn đi tới trước mặt ông nội nhìn ông nội nhìn ông nội cứ nhìn bé lại hết sờ chỗ này tới chỗ kia. Cô cô bé cũng gia nhập nữa nè, ôi hai người này lớn rồi mà không biết ngượng cứ nói bé giống họ từ chỗ này đến chỗ kia. Ôi hai người này, bé rõ ràng giống baba mà.

.....

Ở chỗ An gia cũng tạo nên oanh động không hề nhỏ, tuy không chào nhằm như Ngọc Hàn nhưng ở chỗ này Ngọc Triệt lại có một bà nội rất dễ thương. Ông bà nội tranh nhau ôm bé không ngừng. Tảng băng nhỏ của bé cũng chẳng che lấp hết lòng nhiệt tình của hai người họ. An Thế Kiệt nhìn con trai mình bị ba mẹ dày vò thì hơi bị đau lòng mà cứu giúp bé ra khỏi móng vuốt sói để bé ngồi trong lòng mình mà nói chuyện. hai ông bà cứ nhìn bản sao nhỏ trong lòng con trai mà đắc ý không thôi. Ông bà cuối cùng cũng có cháu bé rồi.

.....

Tại Ngô gia không khí có chút ngưng trọng. Ngô ba rất vui khi thấy mình có cháu gái còn Ngô mẹ lại không vui một chút nào. Ngọc Diên cũng rất biết nhìn sắc mặt người khác đấy nhé, bé biết mình không được bà nội thích đâu.

-Chào ông nội, bà nội.

Ngô ba luôn nói tốt, tốt nhưng Ngô mẹ thì khác.

-Tiểu Lâm con có chắc nó là con gái con không?

-Bà/mẹ nói gì vậy.

Diên nhi rất rất buồn, bé rất vui khi gặp lại ba nhưng bé không thích người khác nghi ngờ bé không phải là con của baba như thế chẳng khác nào nghi ngờ mẹ bé không tốt cả.

-Tôi chỉ hỏi thế thôi mà.

Ngô Lâm nhìn đôi mắt ầng ậc nước của con gái mà tâm đau xót, Ngô ba cũng lại an ủi bé nhưng bé chẳng thể cười nổi.

-Dù thế nào đi nữa đây cũng là con gái con mong mẹ chấp nhận.

-Mẹ sẽ không chấp nhận một đứa trẻ không rõ nguồn gốc, với lại còn tính sao với

An Trinh, con bé là hôn thê của con mà.

-Chuyện đó tính sau.

Diên nhi khóc đòi về xe, không chịu ở đây nữa cho dù Ngô Lâm với Ngô ba có dỗ dành bé như thế nào đi nữa. Ngô Lâm đành bảo lái xe dừng lại rồi đưa bé về xe của nàng. Bé mới về đến xe đã lao vào lòng nàng khóc không ngừng làm ai cũng lo lắng, hỏi ra mới biết mọi chuyện, bảo Ngô Lâm đi trước để bé lại đây có nàng lo rồi.

Ngô Lâm đánh ừ rừ về xe của mình.

.....

Ở Đường gia và Âu Dương gia cũng như Triệu gia, sự xuất hiện của các bé được mọi người chào đón nhiệt tình. Ông cụ Đường gia hết sức khen ngợi hai cháu nói đều giống ông, nhìn là biết “hắc”. Đường Nhiên và Đường Hiên khinh bỉ nhìn ông cụ nhà mình, ghen tị là bọn anh đi truyền có giống thì cũng giống bọn anh chứ tại sao lại giống ông cụ được chứ. Tiểu Âu im lặng nghe ông nội nói chuyện nhưng tiểu Ân thì lại khác, cái miệng nói không ngừng nghỉ, một già một trẻ thôi mà cũng còn hơn ba người Đường Nhiên, Đường Hiên và Tiểu Âu nói.

Âu Dương gia vì sự xuất hiện của Ngọc Thần và Ngọc Chi mà sùng sốt, nhưng nghe hai người Âu Dương Hạo và Âu Dương Minh rất vui mừng. Cả gia đình Âu Dương vì có thêm thành viên mà hai cụ già trong nhà không còn lẻ nhái hai anh phải mau cưới vợ sinh con nữa. thấy hai cháu mà quên luôn con.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Rắc rối của ngô lâm

Buổi trưa các bé cùng nhau dùng bữa trong xe cùng với gia đình của baba, các bé muốn ăn cơm cùng mẹ cơ nhưng mà baba nói mẹ đã dùng bữa rồi nên không tới.

Các bé vẫn còn chưa biết Diên Nhi bị ức hiếp đâu nếu không lại quậy một trận cho coi.

Trong xe của nàng, Tiểu Diên vui vào lòng nàng khóc một trận, dù cho mọi người trên chộ thế nào bé cũng không cười chút nào làm cho Vân Yên và Thiên Quân nhìn thấy liền hoảng. sau khi dỗ dành tiểu Diên Nhi ăn trưa rồi ép bé phải ngủ trưa nàng mới yên tâm một chút. Từ khi con ra đời đến nay nàng chưa bao giờ để con chịu một chút đau nào, con đau thì mẹ cũng đau người mẹ nào cũng vậy thôi.

Nàng chưa biết phải giải quyết chuyện này như thế nào đây? Không thể vì ích kỷ mà không cho con nhận cha nhưng chính anh ta cũng đâu có lỗi làm gì. Thôi thì thời gian này cứ để bé ở lại đây không cho bé qua xe Ngô gia là được.

Tại xe của Ngô gia, bầu không khí trở nên trầm lắng không ai nói một câu nào.

-Tiểu Lâm, con bé không sao chứ?

Ngô ba không thể chịu nổi bầu không khí này nên hỏi Ngô Lâm, với lại ông cũng rất lo cho cháu nội của mình. Khi con bé rời khỏi trông rất đáng thương, chắc con bé thương tâm lắm.

-Bé rất buồn, ba đừng lo mẹ bé sẽ chăm lo tốt cho bé mà.

Ngô Lâm cứ nghĩ đến con gái chịu đựng cho đến khi về đến xe nàng mới khóc khiến anh nhớ lại liền đau lòng. Chắc con bé buồn và thất vọng lắm, cứ nhìn hôm qua bé gặp anh mà vui tới cỡ nào thì biết.

-Mẹ con bé cũng ở trong đoàn xe.

-Dạ, hôm qua cô ấy và các bé mới tới.

-Hừ, chắc muốn dựa vào con gái để leo càn cao chứ gì, đừng hòng ta cho một đứa con gái không rõ lai lịch vào cái nhà này.

-Mẹ nghĩ thế? Chắc gì cô ấy đã thích con mà muốn vào hay không vào nhà mình. Con Diên nhi, con bé là con gái con cũng là cháu mẹ nên xin mẹ đừng ghét bỏ con bé.

-Tiểu Lâm con đừng mù quáng như thế? Con bé đã năm tuổi rồi nếu cô ta muốn con của con có cha đã sớm để con nhận lại con mình rồi mà không phải chờ đến tận bây giờ, hừ, chắc cô ta có mục đích nào đó.

-Cô ấy không muốn mấy đứa bé nhận lại cha đâu, là mấy đứa trẻ muốn nên cô ấy chiều thôi.

-Con nói thật chứ Tiểu Lâm?

-Dạ, ba không biết chứ hôm qua cô ấy đã cứu cả đoàn xe.

-Hừ, tiểu Lâm con đừng mong thôi phỏng cô ta lên mà mẹ chấp nhận cho mẹ con cô ta vào nhà này đâu. Một người phụ nữ mang theo đứa con làm sao có thể giúp đỡ đoàn xe chứ. Nếu nói con và sáu đứa khác thì mẹ còn tin được.

-Mẹ.

-Thôi không nói chuyện này nữa, dù gì mẹ cũng không chấp nhận một đứa cháu không rõ nguồn gốc như thế đâu. Mẹ sẽ liên hệ với An gia để tổ chức hôn lễ sớm cho con và An Trinh đến lúc đó con muốn bao nhiêu đứa con mà không được.

-Tiểu Lâm con đừng lo, ba sẽ thuyết phục mẹ con. Còn nữa ba muốn gặp mẹ đứa trẻ.

-Dạ, cảm ơn ba. Còn chuyện gặp cô ấy thì con sẽ cố thuyết phục nhưng chưa chắc cô ấy đã chịu gặp ba đâu.

-Ông đừng làm những chuyện vô ích tôi không đồng ý đâu.

Bà Ngô "hừ" không thèm nghe ông Ngô nói chuyện.

Ngô Lâm thấy mẹ mình cố chấp như thế thì không còn cách nào cả. Mẹ muốn anh kết hôn với An Trinh nhưng anh không hề có tình cảm gì với cô ta chút nào cả, đến mặt mũi cô ta như thế nào anh còn chẳng nhớ, đính hôn với cô ta chẳng qua là do mẹ anh ép buộc mà thôi.

An Trinh là em gái dòng nhánh ngoài của An gia. Theo An Thế Kiệt nói cô ta cũng là một kẻ có thủ đoạn có thể bám vào dòng chính nhà anh để leo lên.

Chiều tối anh qua đón Tiểu Diên đi dùng cơm nhưng cô bé không còn vui vẻ lao vào lòng anh muốn anh ôm nữa mà chỉ lễ phép từ chối anh, cô bé nói cô bé muốn ăn cùng với mẹ. Anh dỗ dành nhưng không thể được cô bé chỉ nói vài câu vô nghĩa rồi quay vào xe.

Thiên Di đi qua nói với anh:

-Tiểu Diên không muốn thì đừng ép buộc.

-Anh chỉ muốn...

-Con bé đang bị sốc, tạm thời vài ngày anh đừng gặp con bé.

-Thiên Di! Anh thay mẹ anh xin lỗi, là mẹ anh đã làm con bé tổn thương.

-Người lớn không nên vì cố chấp, ý muốn của mình mà làm tổn thương một đứa trẻ.

-Anh hiểu.

-Thôi, anh về đi.

-Ừm

Ngô Lâm buồn bã đi về, anh thật là một người cha thất bại. hôm qua vui vẻ gặp mặt bao nhiêu thì hôm nay buồn bã bấy nhiêu. Vết thương mà Tiểu Diên bé bỏng nhận phải là quá lớn với cô bé không biết cô bé có bị gì về tâm lý không. Anh là bác sĩ nhưng có những thứ gọi là tâm bệnh anh cũng không thể chữa khỏi

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Yếu sinh lý

Hôm nay đoàn xe quyết định dừng chân ở Dĩ Châu, ở đây chỉ cần đi nửa ngày đường nữa là vào được thành phố N. Đoàn xe quyết định dừng chân sớm, cao tầng dự định thương lượng cho một đội đi vào thành phố N để xem xét tình hình trước rồi mới để cả đoàn xe tiến vào.

Các bé vẫn ở cùng với ông, bà nội. bọn họ có ý định buổi tối muốn mời nàng ăn cơm. Bốn nhà không cần bàn bạc nhưng đều cùng một ý định. Tuy nhiên các anh vẫn chưa tiết lộ là mẹ của các bé con có thêm vài đứa con của nhà khác, chắc đây sẽ là một bữa tối thú vị lắm đây.

Hôm nay các đại gia tộc ra nấu ăn nên dung lên hai nhà ăn riêng biệt. các đại gia hôm nay cảm thấy công việc thật là nhẹ nhõm. Tuy hai con thú có chút to lớn nhìn rất là đáng sợ nhưng vẫn an toàn hơn là có người canh phòng. Đại gia giúp đỡ dựng lều vải xong, thấy Thiên Quân dẫn hai con thú đi vòng quanh thì càng cảm thấy hôm nay lại là một đêm yên bình.

Bữa tối của các đại gia đã sớm hoàn thành nhưng đối với các đại gia tộc bây giờ cũng chỉ là mới bắt đầu. các nhà đều đi đến tụ tập tại nhà ăn. Trong nhà ăn đã sớm phân thành năm bàn lớn, thức ăn đầy đủ mặn, ngọt y như một bữa tiệc ngày thường trước mặt thế vậy.

Triệu lão gia chủ là người đến đầu tiên, ông ngồi nhìn con trai lại nhìn cháu trai hết sức đắc ý. Triệu Mẫn nhìn bố mình cười thì thầm khinh bỉ, cô biết thừa bố cô muốn khoe cháu trai muốn hơn bạn gia một bậc.

An lão gia là người đến thứ hai, ông đắc ý dẫn cháu trai Ngọc Triệt đi vào. Vì Triệu lão ngồi chỗ có hơi khuất nên ông không thấy được đứa bé bên cạnh nên đắc ý nói to vài tiếng:

-Triệu lão ông cũng tới thật sớm, haha, ta dẫn cháu nội của ta tới cho ông nhìn nè.

-Haha, An lão ông cũng chẳng muộn đâu. Ông đừng có mà đắc ý thế chứ.

-Haha...

-ai da, hai ông gia các ông cũng đến thật sớm, ta và Đường gia tưởng mình đến sớm rồi chứ.

-haha, các ông cũng đến rồi sao.

-Đây là...

Các ông đều nhìn thấy bạn già đều dẫn theo đứa bé đều hết sức kinh ngạc, nhìn lũ trẻ đều bằng tuổi nhau lại nhìn kỹ một chút thì thấy có vài điểm giống các ông đều A lên.

-Chào An gia gia, An nãi nãi.

-Chào Triệu gia gia.

-chào Đường gia gia

-Chào Âu Dương gia gia, Âu Dương nãi nãi.

-Đây này là thế nào?

An lão lấp bắp quay sang hỏi An Thế Kiệt. nhưng chưa kịp đợi An Thế Kiệt trả lời thì mấy đứa trẻ đã kêu lên:

-Mẹ.

Mấy đứa trẻ chạy lại ôm chân nàng, vui vẻ kêu lên. Nàng cũng không định tới đây đâu nhưng vì các bảo bối nên nàng mới tới.

Sờ sờ đầu mấy đứa nhỏ nàng mỉm cười hỏi:

-hôm nay có ngoan không? Có nghe lời ông bà không? Ăn cơm có ngoan không?

-có ạ.

-Hôm nay gia gia cho con ăn tôm nè, mẹ ơi lần sau con cũng nấu tôm cho mẹ được chứ.

Ngọc Chi hớn hở kể.

-dạ, dạ. còn canh thịt dê nữa đó mẹ.

Ngọc Thần tiếp lời của Ngọc Chi.

-Con được ăn trứng trần nước sôi nè, bánh ngọt nữa đó đúng không Âu Âu.

Ngọc Ân chớp chớp đôi mắt kể ra.

-Tiểu Ân em gọi anh là gì?

-Lục ca ca, em lỡ lời lần sau không dám nữa.

-hôm nay con ăn miến vịt, con rất ngoan.

Ngọc Triệt nói.

-Con rất ngoan, rất nghe lời, ăn no nữa.

Nàng mỉm cười vuốt nhẹ đầu từng đứa một, Ngọc Diên nghe anh và các em của các bé rất được ông bà nội chào đón thì rất hân mộ.

Nàng dắt mấy đứa trẻ đến trước mặt mấy vị gia chủ còn đang ngỡ ngàng, nàng tự giới thiệu mình rồi lần lượt giới thiệu mấy đứa trẻ.

-Đều là con sinh.

Gật đầu.

-Thật quá siêu rồi.

-ai da.

Bỗng nhiên An lão gia chụp An Thế Kiệt một cái làm anh phải kê lên.

-Thằng nhóc con thật yếu sinh lý mới chỉ được một đứa. con mạnh hơn một tý có phải ta được thêm vài đứa cháu không?

-Đúng đấy Tiểu Hàng, con là quân nhân mà chẳng mạnh mẽ tý nào cả. ai da, ta mới chỉ có một đứa cháu. Cái Đường lão tử và Âu Dương lão tử kia con được hai đứa lận.

-Cha đang hoảng một chút đi.

-hừ, yếu kém.

-Haha, Triệu lão, An lão! Chúng ta có hai đứa cháu rồi, haha...

-Đúng đúng, ta còn có cả cháu gái nữa cơ các ông tha hồ mà thêm nhỏ dãi đi.

-Thiên Di phải không? Cháu nói xem Diên nhi là cháu nhà ai?

-An gia gia, Tiểu Diên không phải cháu ai cả.

Nhìn thần sắc cô bé thì mấy ông gia thành tình đều đoán được chuyện gì xảy ra.

Ông nào cũng lời kéo bé là cháu của mình. An lão và Triệu lão chiến đấu hăng nhất, lợi ích dụ dỗ đồ ăn ngon lời ra hết. Tiểu Diên thấy vậy thì cũng cười không nhịn được. bé biết các gia gia thương bé thật lòng nên bé sẽ xem các gia gia là gia gia của mình.

Chương 33: Bế đá đập chân mình

Các ông lão đối với mẹ đứa trẻ cảm thấy rất hứng thú, sinh được bảy đứa trẻ vừa ngoan lại thông minh. Một mình đảm đương chăm sóc không cần đến sự giúp đỡ của ai, cô cũng không có lợi dụng mấy đứa trẻ vào được một gia tộc nào đó trong bốn đại gia tộc lớn ở thành phố H làm phu nhân. Mà thế đến không cần ai giúp đỡ hộ tống mà còn đến được đây, nghe nói còn cứu giúp không ít người nữa các ông nghĩ là mình cũng chưa chắc làm được. Ngọc Thiên Di từng làm sống gió một thời tại thành phố H lúc ấy cũng chỉ là đứa trẻ, bây giờ đã lớn thành một người phụ nữ xuất sắc thì trời đất phải đảo lộn một phen.

Vấn đề là bây giờ nhà ăn chỉ có năm bàn giành cho năm đại gia tộc nhưng các bé đều muốn ngồi cùng mẹ, không bé nào nhường bé nào cả. Các ông, các bà, các anh lại được kiến thức một phen nhưng lý lẽ mới xuất hiện trên đời.

Cuộc chiến ngang tai ngang sức không ai chịu nhường ai nhưng nàng cũng chỉ mỉm cười thôi. Tranh cãi giữa các bé sẽ làm tăng thêm tình cảm của các bé thôi chứ không có gì nghiêm trọng nên nàng cứ yên tâm nhìn các con lộ rõ bản tính trẻ con của mình ra mà không phải là ông cụ non.

Yên Ly và Tiểu Nghị đã được bố mẹ đón đi rồi nên nàng rất rảnh rang. Thiên Di lâu lâu nói câu được câu không với nàng.

Hai con thú sủng đã được nàng cho ăn no và phải đi tuần xung quanh rồi.

-Thôi, để baba nói kê thêm một bàn ăn để các con ngồi cùng mẹ được không?

-Baba/Triệu baba tuyệt vời.

Người được khen (Triệu lão) vui mừng kẻ thì đen mặt. mấy ông lão còn lại đều ném cho mấy anh một cái lườm chấy khét luôn.

Bàn thức ăn mới nhanh chóng được xếp ra, mọi người đi vào bàn của mình mà ngồi. các ông lão luôn khích bác nhau chẳng lo mất mặt mũi trước mặt con cháu chút nào, các bà thì chia sẻ niềm vui khi cháu. Các anh chỉ lâu lâu thêm vào vài câu thôi.

Triệu Hàng đứng dậy khỏi chỗ ngồi đi tới chỗ nàng và các con.

-Thiên Di, anh muốn mời em cùng với bọn anh cùng đi tới thành phố N để khảo sát được không?

-Khi nào?

-Ngày mai khởi hành sớm.

-Được.

-Cảm ơn em.

Anh đứng đó nhìn nàng và các con mỉm cười một lúc thì mới trở về chỗ ngồi. các ông lão hơi thắc mắc lại tại sao các con mình muốn một cô gái đi cùng thì nghe các con nói chiến tích hôm qua thì gật đầu đồng ý. Các hứa với nàng là sẽ chăm sóc các bảo bối thật tốt.

-Mẹ ơi, Ân Ân đói bụng rồi.

-Con đói một chút, còn người khác chưa đến nên các con chịu khó đợi một chút.

-Mẹ ơi, Chi Nhi cũng đói lắm.

-Tiểu Triệt cũng đói bụng.

-Các con ăn chút táo trước đi nhưng không được ăn no.

Nàng cũng không có kỳ ở đây có nhưng người khác mà tự nhiên lấy từ không gian ra một giỏ táo đỏ đỏ hồng chín mọng nhìn là muốn ăn luôn cho các bé ăn trước. đối với táo trong không gian của nàng chứa đựng linh khí nên các bé ăn rất có lợi. nàng cũng đưa cho các bàn khác mỗi bàn một rổ.

Các bé vui vẻ kể chuyện hôm nay cho mẹ nghe.

Không khí nhà ăn đang vui vẻ thì có bốn người đi vào. Ngô Lâm đi vào cùng với bố mẹ của mình và vị hôn thê _An Trinh.

-Ngô lão gia hôm nay đến thật muộn nha.

-Thất lễ rồi.

Ngô lão haha xin lỗi.

Bốn người đi vào nhìn thấy có thêm một bàn có một người phụ nữ, thanh thiên trẻ và bảy đứa trẻ đang ngồi.

-Tại sao ở đây lại có người không phận sự vậy?

Bà Ngô nhìn thấy trong mấy đứa trẻ có Ngọc Diên thì nghĩ cô gái kia chắc là mẹ cô bé nên khinh thường nói.

-Bà nói gì thế hả? đó là các cháu nội của tôi.

Bà An cũng chẳng phải người dễ chọc, thấy bà Ngô nói thế thì đáp lại ngay.

-haha, An phu nhân chắc cũng không biết lai lịch của cháu mình đâu nhỉ?

-Lai lịch gì thì đó cũng là cháu chúng tôi không phiền Ngô phu nhân quan tâm.

Âu Dương phu nhân không thích nghe giọng điệu âm dương quái khí đó nên ngay lập tức đáp trả.

-Mẹ, mẹ nói gì đó. Dầu gì đó cũng là con gái con, cháu của mẹ sao mẹ có thể nói thế.

Ngô Lâm nhìn bà Ngô bằng ánh mắt đầy thất vọng.

-Tiểu Lâm! Mẹ đã nói rồi, mẹ không chấp nhận đứa cháu kia càng không chấp nhận mẹ của nó.

-Bà nên giữ chút mặt mũi lại cho mình đi, ở đây có bao nhiêu người.

Ông Ngô quát bà Ngô.

-Bác bình tĩnh ạ.

-Vẫn là An Trinh là hiếu lòng bác nhất.

-Mẹ chúng ta cũng ngồi xuống đi.

Cả Ngô gia ngồi xuống. Triệu lão lên tiếng khai tiệc, mọi người ăn trong không khí trầm lắng. Ngô Lâm muốn đi lại gần Diên Nhi nhưng lại không dám.

Bỗng Ngô Hàn lên tiếng:

-Mẹ ơi! Con muốn ăn đùi gà kia cơ.

-Không được tiểu Chi Chi cũng muốn ăn, mẹ cho con đi.

-Ân Ân cũng muốn.

-Mẹ.

Nàng nhìn bọn trẻ làm nũng mà muốn lắc đầu. mấy đứa trẻ thật biết thừa cơ làm nũng, bình thường muốn chúng ăn cũng không chịu ăn.

Các ông các bà thương cháu nên đều đưa hết đùi gà qua cho các cháu, bây giờ mặt bé nào bé nấy đầy đau khổ. Các bé làm sao mà ăn hết đùi gà được chứ, huhu đây gọi là tự lấy đá đập chân mình.

Thiên Quân thấy các cháu mình nhăn nhăn nhí nhí thì rất buồn cười nhưng cậu cũng không dám cười nhiều, các cháu của cậu quá đáng yêu đi.

Nàng thấy các con như thế cũng buồn cười nhưng nàng cũng không giúp được gì đâu. Múc cho mấy đứa một chén canh cá nhật rồi nàng cũng ăn không thêm để ý đến mấy ánh mắt tội nghiệp của các bé.

Các bé thấy mẹ không để ý mình thì không còn cách nào khác đành phải ăn hết cái đùi gà cầm trong tay, uống chén canh nữa là no rồi. huhu các bé chưa nếm thử hết món ăn trên bàn mà.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Miệng vàng nhả lời vàng ngọc

Cả nhà ăn tất cả có sáu bàn ăn, lúc đầu không khí có chút ngưng trọng nhưng chỉ trong chốc lát thì không khí trở nên sôi nổi lên. Các ông lão không ngừng khiêu khích châm chọc nhau. Các bà cũng thảo luận cơm áo gạo tiền, các cô gái trẻ thì kêu than quần áo không đẹp, da đen, mỹ phẩm linh tinh đủ thứ.

Nghe bọn họ nói chuyện như đây là thời buổi bình thường vậy, Thiên Quân không khỏi bĩu môi. Đây là một thêm các cô tiểu thư con quan tâm những thứ đó, có mạng có cơm ăn là tốt lắm rồi. Đúng là tiểu thư khuê các chính hiệu.

Triệu Mẫn ăn xong đi lại chỗ của nàng cùng mấy đứa trẻ ngồi xuống, nhìn mấy đứa trẻ xoa xoa cái bụng tròn của mình thì phì cười. thấy các bé ỉu khuất nhìn cô, cô không dám cười nói:

-Lại đây cô xoa xoa bụng cho dễ tiêu nào?

-Không đâu, tỳ nữa sẽ hết mà.

-Chị dâu, mấy đứa trẻ thật ngoan.

Nói xong cô mới biết mình nói hớ vội ngậm miệng lại, nhìn qua thấy nàng vẫn bộ dạng lạnh nhạt không chút đỏ mặt nào thì hơi thất vọng, chẳng nhẽ anh cô không có cơ hội sao.

-Em xin lỗi.

-Không sao!

-Chị Thiên Di! Ngày mai chị cùng đi vào thành phố N đều phải cẩn thận một chút

nha.

-Cảm ơn.

Hai người nói chuyện câu được câu mất, mấy đứa trẻ ôm bụng rên rĩ. Nàng cùng Thiên Quân và Triệu Mẫn cùng xoa bụng cho mấy bé thì mấy bé mới đỡ hơn một chút.

Triệu Mẫn nhìn gia đình này mà cảm giác thật hạnh phúc, cô rất hâm mộ nhìn nàng có thể sinh ra bảy đứa trẻ xinh xắn đáng yêu như thế này. Triệu Mẫn cô cũng thầm mến một người nhưng khi nàng xuất hiện thì ánh mắt của nàng chỉ nhìn về phía nàng mà thôi không còn nhìn những cô gái xung quanh nữa. cô cũng đã biết mình hết hy vọng rồi nhưng cô cũng thật lòng mong anh hạnh phúc.

An Trinh ngồi bên kia thấy Triệu Mẫn vui vẻ nói chuyện với nàng như vậy thì rất ghen tỵ, cô ta cũng từng muốn tiếp cận Triệu Mẫn nhưng luôn bị tránh né. Cô ta bước sang bên này che giấu đi sự ghen tỵ trong mắt mà nhẹ nhàng hỏi:

-Hai chị nói gì mà vui thế, cho em cho nghe với?

-À, cũng không có gì đâu, cô có chuyện gì không An Trinh?

-Dạ, Em nghe nói là Tiểu Diên Nhi là con gái của Lâm ca.

-Có chuyện gì không?

-Sau này em và Lâm ca sẽ đối xử với bé thật tốt, em sẽ coi bé như là con gái ruột của mình nên chị đừng lo lắng, em sẽ...

-Cô tránh ra, cô là người xấu, cô đã cướp mẹ của cháu, cháu không muốn cô là mẹ cháu, cô tránh ra..

Ngọc Diên chạy lại hét lên đẩy An Trinh. Sức lực của bé rất nhỏ bé nên không thể làm cô ta cả nhưng bà Ngô thấy thế đã tiến tới đẩy bé văng ra xa khiến bé ngã ra sàn.

-Diên Nhi

-Diên tỷ!

Mọi người nhìn thấy cảnh đó vội vàng hét lên muốn chạy lại đón lấy bé nhưng mọi chuyện diễn ra quá nhanh nên khi phản ứng lại thì bé đã ngã ra sàn. Nàng nhanh tay nâng bé lên thấy tay và chân bé đều những có vết xước dài chảy máu. Nàng lạnh mặt xuống, không khí ở đây bỗng nhiên lạnh xuống.

Ngô Lâm hét lên, anh không ngờ mẹ mình không nhận bé là cháu mình mà còn có thể xuống tay mạnh như thế được.

-Mẹ, mẹ làm gì thế hả?

-Con không thấy con bé nó làm gì sao?

-Diên Nhi cũng chỉ là một đứa trẻ thôi sao mẹ có thể làm thế được chứ. Dù sao bé cũng là cháu nội mẹ mà. Con thật sự rất thất vọng về mẹ.

-Tiểu Lâm, con vì tiện chùng đó mà nói thế với mẹ sao. Con...con...

-Bà xấu lắm, bà không phải là bà nội hiền lành mà mẹ thường nói, bà là phù thủy...

Ngọc Chi kêu lên chỉ vào bà Ngô nói.

-Bà là phù thủy...

Ân Ân cũng không kém cạnh, hai đứa trẻ hét ầm lên. Những đứa trẻ khác cũng ném cho bà ta những cái nhìn sắc bén mà lứa tuổi này các bé không nên có.

Diên Nhi được mẹ bế ngồi trên ghế. Bé thút thít không ngớt, Triệu Mẫn và Thiên Quân không ngừng lau nước mắt an ủi bé. Nàng dùng một vài lá cây có sắc màu vàng kim có trong gian linh khí bóp nát đắp trên những vết thương. Máu dưới mắt thường có thể thấy dừng lại, các vết thương đã bắt đầu khép lại. nàng ôm bé vào lòng dỗ dành, khóc một lúc lâu bé mệt rồi mới thiếp đi ngủ. Đưa bé cho Thiên Quân bế, nàng đi ra chỗ ôn ào của các bé và bà Ngô. Nàng còn nghe thấy tiếng của bà ta nói với mấy đứa trẻ:

-Bọn nhóc tại mày cũng như đứa tiện chùng kia đều là tiện chùng, con của tiện nhân. Đồ không có lại lịch, có mẹ sinh không có cha dạy, lũ nhóc đáng chết.

Bà ta như một người đàn bà chanh chua chửi đổng giữa chợ. Những ông lão bà lão của gia tộc khác nghe thấy lời nói đáng ghét này đều đen mặt. Triệu phu nhân lao ra tát cho bà ta một cái này lửa. bà ta biết mình đã chọc nhầm chỗ nên cũng không dám kêu la bậy bạ nữa.

Nàng đi ra, nhìn mấy đứa trẻ tức giận đến mặt đỏ hồng thì lòng đau thắt lại. nàng lạnh mặt quay qua nhìn bà ta.

-Xin lỗi.

-Tôi không...

Nhìn ánh mắt không con độ ẩm của nàng bà ta không dám nói tiếp.

-Xin lỗi.

Bà ta thấy ánh mắt của tất cả mọi người ở đây mới lý nhí xin lỗi, nhưng trong ánh mắt của bà ta có thể thấy sự không cam lòng cùng với sự khinh thường.

Ngô Lâm nhìn nàng nói:

-Thiên Di, anh xin lỗi.

-Anh không có lỗi nhưng lần sau mẹ anh sẽ không nhẹ nhàng được như thế. Lần này coi như là xem vào quan hệ của anh và Diên Nhi.

-Anh biết.

-Chúng ta về thôi.

Nàng nói với mấy đứa trẻ rồi dắt bọn chúng qua chào ông bà về. mọi người cũng giải tán trong không vui. Trong nhà ăn chỉ còn lại Ngô gia. Ngô Lâm không nói gì mà bước ra bỏ mặc tiếng gọi của bà Ngô và An Trinh. Ông Ngô chỉ nhìn bà Ngô bằng ánh mắt thất vọng rồi đi về. hai người kia cũng leo đèo theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Thành phố n

Sáng sớm, nàng và năm anh chàng đội trưởng đã cùng lên đường cùng với một tổ đội dị năng bắt đầu nhiệm vụ khảo sát thành phố N.

Trước khi đi nàng đã dặn dò các bé cẩn thận, nghe lời cậu và ba Lâm với ba Minh. Nàng cũng đặc biệt dặn dò các bé là phải chăm sóc và chơi cùng với Diên Nhi. Các bé cũng biết bé lo lắng nên đã vỗ ngực đảm bảo sẽ chăm sóc cho chị, sẽ dẫn em và chị gái đi tới chỗ ông nội chơi, không cho bà phù thủy

khi dễ nữa. Đặc biệt là tự bảo vệ bản thân.

Chiếc xe đi đầu tiên bao gồm: Trình Hải, baba của bé Yên Ly và 5 người đàn ông nữa.

Chiếc xe thứ hai có An Hân, An Hàm em họ của AnThếKiệt, Triệu Sinh gia tộc Triệu gia, Ngô BảoKiết của Ngô gia, và có hai người là cánh tay đắc lực của Âu Dương gia tộc là Âu Dương Thịnh, Âu Dương Nan.

Chiếc thứ ba chính là xe của các nàng, Triệu Hàng đảm nhiệm nhiệm vụ lái xe, AnThếKiệt và Âu Dương Hạo làm nhiệm vụ cảnh giới. Đường Nhiên, Đường Hiên và nàng được nghỉ ngơi dưỡng sức.

Trên đường gặp vài tang thi du đảng nhưng các dị năng giả đã giải quyết nhanh chóng không cần nàng và các anh phải giải quyết.

Sau vài tiếng đồng hồ mọi người đã tiếp cận được cổng chào của thành phố. Tầm nhìn đón chào vẫn đứng sừng sững tựa như không có vết tích gì của ma thú cả. Chiếc xe thăm dò đi vào đầu tiên không có gì xảy ra cả, các xe còn lại lần lượt theo sau.

Thành phố N trước kia tuy không phát triển được lớn mạnh như thành phố H nhưng ở đây lại nổi tiếng với nhiều kiến trúc tuyệt đẹp.

Ba chiếc lần lượt lần ánh vào bên trong thành phố mà không gặp bất cứ trở ngại nào cả. Thành phố vẫn yên bình như một khung cảnh sớm mờ sương yên bình.

Bên trong thành phố không có bất cứ một tang thi du đảng nào cũng như động vật biến dị hay thực vật biến dị nào, nơi này sạch sẽ đến mức đáng kinh ngạc. Tựa như mọi thứ biến mất không có một dấu vết nào.

Mọi người thống nhất chia tổ ra để do thám tình hình xem sao?

Triệu Hàng, Đường Nhiên dẫn tổ đầu tiên đi theo hướng Nam. AnThếKiệt và

Đường Hiên dẫn một tổ khác đi theo hướng Tây. Nàng và Âu Dương Hạo dẫn nhưng người còn lại đi theo hướng Đông. Ba đội đi theo đường vòng về theo hướng Bắc rồi tập trung ở đó.

Các đội nhanh chóng lái xe theo hướng nhiệm vụ được phân công. Nàng cùng với Âu Dương Hạo cùng với ba người khác đi về hướng Bắc.

- Chào chị! Em là An Hân.

- Chào em.

- Chào cô, tôi là Uất Kim.

Nhìn anh ta là biết anh ta kim hệ dị năng rồi vì trên cánh tay anh ta có những lớp vàng kim lấp lánh.

- Tôi là Biên Tu. Thổ dị năng.

- Tôi là Ngọc Thiên Di.

- Chị Thiên Di, em rất ngưỡng mộ chị, trận chiến hôm nọ chị đánh hay lắm. Mà chị năng của chị là gì thế ạ. Dị năng của em cũng là băng giống anh Kiệt nhưng em lại không thể sử dụng nhuần nhuyễn được nhỉ.

- Chiến đấu nhiều.

- Em cũng biết là vậy nhưng trong nhiều tình huống nguy cấp em lại không bình tĩnh được, dị năng của em tự nhiên lại trở nên khó khống chế.

- Sử dụng tinh thạch hệ tinh thần làm tăng tinh thần lực của bản thân lên.

- Thật à.

- Ừm, đây là 2 viên tinh thạch tinh thần dùng trước đi.

- Chị không dùng?

- Không cần.

- Vậy chị thu thập nhiều thế để làm gì?

- Thấy đẹp.

Mọi người hết nói nổi rồi, tang thi nhìn rất đẹp nhưng đâu phải ai cũng dễ thu thập đâu. Mà thu thập vì đẹp mà không cần dùng nữa. Ồi nhưng người biến thái luôn có suy nghĩ và hành động biến thái. Những người khác trong xe mặc niệm trong lòng.

-Dừng xe.

-Có chuyện gì thế Thiên Di.

Nàng nhắm mắt cảm nhận xung quanh. Những người khác không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng có chút lo lắng trong lòng.

-Nơi này có chút gì đó không đúng?

-Không đúng.

-Nhìn xung quanh đi.

Mọi người mới chú ý tới phía bên ngoài, nơi này không có cảnh tượng đồ nát hay xập xệ như những thành phố khác khi mà mặt trời lặn tới. nhưng điều lạ duy nhất là không có bất cứ một sinh vật nào ở đây cả.

-Hai đội khác cũng như thế.

-Mau lái xe đến nơi tập trung nơi này không an toàn.

Âu Dương Hạo nhanh chóng liên lạc với các tổ đội còn lại và gặp nhau ở phố Bắc. mọi người hoang mang nhìn hai bên đường.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mặt Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Huyền hoặc đáng gờm

Hai đội khác nhận được thông tin từ đội của nàng đưa tới có chút không tin nhưng vì bốn vị đội trưởng lại rất tin tưởng vào lời nói của nàng nên mọi người nhanh chóng lái xe đến nơi tập trung.

Nơi tập trung này là vị trí được Triệu Hằng chọn, đây là giao lộ ngã tư đường có một công viên nhỏ ở gần đây, xung quanh có vài cửa hàng bách hóa và chung cư.

Điều đặc biệt là công viên nhỏ chỗ này hoàn mỹ quá mức. Cỏ cây nơi này không phát triển thành hoang dại hay khô cằn gì cả mà nó vẫn như thường. Cầu trượt hay các dụng cụ tập thể dục vẫn còn nguyên vẹn.

Hai đội đến nơi tập trung sớm hơn đội của nàng. Đến khi những thành viên khác bắt đầu nổi cáu thì chiếc xe thứ ba mới xuất hiện. Nàng cùng với những người khác ở trên xe quan sát tình hình một lúc lâu mới xuống xe. Những người khác thấy như vậy có chút khó chịu trong lòng, cảm thấy mình bị khinh thường nhưng họ vẫn không lên tiếng.

-Mọi người đã phát hiện điều gì?

-Chị Thiên Di đã phát hiện...

-Thiên Di em đã nhìn thấy gì?

-Nơi này thật lạ mọi người không thấy sao?

Đúng vậy, thật lạ nhưng so sánh với sự giết chóc, mùi thối rửa và những cái xác không hồn thì họ lại tin vào khung cảnh yên bình quá mức này.

-Chỉ hơi yên bình quá đáng và vắng vẻ thôi mà.

-Mọi người có thấy mọi thứ gì đó còn sống ở thành phố này không?

-Không.

-Thiên Di em định nói gì?

-Nơi này là một mê trận ảo giác.

-Cô định nói gì vậy, đừng nói lung tung chứ.

-Em nói rõ đi, anh không hiểu gì cả.

-Nơi này là một mê trận, từ khi chúng ta gặp được gốc cây khô phía trước cổng chàothành phố phát ra mùi lạ là chúng ta bắt đầu bị vây tại mê ảotrận này rồi.

-Vậy đây không phải là thành phố N.

-Nếu tôi không đoán sai thì đó đúng là vậy?

-Vậy phải làm sao bây giờ?

-Phá trận.

Mọi người hoang mang nhìn xung quanh, nơi này trong thật bình yên vậy mà cũng chỉ là một mê ảotrận thôi. Nhưng mọi người nhanh chóng thức tỉnh lại, không có nơi nào là bình yên khimặtthếđến cả.

Những người khác tản ra tìm kiếm xung quanh có gì đặc biệt không nhưng phạm vi bán kính không quá 50m. Hai người một nhóm, khoảng cách giữa các nhóm không quá xa nhau.

Nàng cùng với Âu Dương Hạođi cùng một nhóm, nàng đi lâu lâu ngồi xuống xem xét. Nàng nắm một nắm đất lên xem, rồi đưa cho Âu Dương Hạocùng nhìn. Âu Dương Hạokhông nén nổi tò mò hỏi nàng:

-Em thấy đất này có quan hệ gì với trận này không?

-Rất quan trọng.

-Anh nói mọi người tập trung tìm một cây đặc biệt có thể tỏa ra mùi hương. Tốt nhất nếu ngửi thấy có mùi lạ thì không nên hít nhiều, có thể sẽ chết.

Mọi người nghe thấythếthì các hoảng sợ hơn, các cô gái đi cùng thì run sợ nắm lấy vạt áo của người bên cạnh.

Mọi người chia nhau ra tìm nhưng dường như là vô ích bởi vì những cây cối mà họ bắt gặp phải đều tan biến khi đụng phải nhưng nó lại dễ dàng trở lại như thường khi mà họ không đụng chạm nữa.

Mọi người thật sự rất hoang mang nhưng nhìn khuôn mặt bình tĩnh của nàng và các vị đội trưởng khác thì tự an ủi trong lòng không phải sợ gì cả.

Bỗng nghe tiếng An Hân hét lên. . .AAAAAAAAAAAAA

Mọi người chạy lại tới chỗ cô thì thấy trước mặt của cô là những chùm dây leo khô bò ngay sát mặt đất. chúng đang run rẩy do cú va chạm của An Hân gây ra. An Hâm chạy lại nắm lấy tay An Hâm kéocô ra khỏi nơi này, hai cô chạy ra đứng sau những người khác.

Mọi người đều nhìn nàng xem nàng phản ứng ra sao nhưng họ cũng chỉ thấy nàng cầm nhánh cây này lên quan sát, ngửi. cành cây co rút lại dường như nó đang bỏ chạy.

-Đi theo nó.

Mọi người đi theo nhánh cây, đi từ đoạn này đến đoạn khác, mùi hương của nhánh cây phát ra không đủ làm mọi người hôn mê nhưng mọi người cũng biết nó là mùi thơm nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Mắt trận kỳ lạ

Mọi người theo dõi những thứ dây leo kỳ lạ nhiều màu tỏa hương thơm thì thấy chúng đều dẫn tới một thứ có màu đen sẫm tỏa ra từng làn khói tanh rất hôi thối trong khi những dây leo của nó tỏa ra mùi thơm tho dẫn dụ động vật kể cả mê hoặc những con người đói khát.

Nàng nhìn thứ cây kỳ lạ mà đen sẫm này làm nàng nhớ lại quãng thời gian kiếp trước. kiếp trước nàng từng chiến đấu với một thứ cũng gần giống nhưthênày nhưng thứ này có hơi khác một chút, nó không mạnh bằng thứ trước kia nàng giao đấu được. trước kia nếu nàng không có ý chí mạnh và kiên cường một chút thì cũng không thể chiến thắng.

-Em có biết thứ này là gì không?

-Mất trận.

-Thứ này phải làm sao mới phá được?

-Phá mất trận này thì chúng ta mới thoát được sao?

-Đúng.

Những người khác nhìn thấy thứ gọi là mất trận này thì rất kinh ngạc. không ngờ thứ ghê tởm này lại là mất trận. Ai cũng đừng nghĩ thứ này rất dễ đối phó.

-Chúng không được tiếp xúc với đất và nước.

-Bằng thì sao?

AnThếKiệt hỏi nàng.

-Cũng không được. mất trận này có khả năng lợi dụng bằng để cho chính nó sử dụng để tăng cường sức mạnh.

-Kiệt, An Hân, An Hàm, Biên Tu bốn người không được rat ay đâu đấy.

Triệu Hằng nói.

-Mọi người tránh bị thương, thứ này có độc.

-OK, chúng ta bắt đầu.

Mọi người khởi động dị năng của mình còn nàng rút một cây kiếm nhỏ mềm mại từ trong không gian của mình ra. Trên thân kiếm có gắn bảy viên đá có các màu: đen, đỏ, trắng, xanh lam, xanh lá, nâu và vàng tạo ra ánh sáng sáng nhàn nhạt tỏa ra xung quanh thân kiếm nhìn cực kỳ xinh đẹp.

Trừ bốn người không được tham gia chiến đấu còn lại tất cả mọi người đều lao vào chiến đấu. Triệu Hằng không phụ lòng là một đội trưởng, anh là người tấn công mạnh mẽ nhất. Anh sử dụng dị năng hệ kim của mình tạo thành cây đao to lớn gắn liền với cánh tay phải của chính mình tạo ra nhưng đòn tấn công mạnh mẽ vào vách thân cây màu đen kia.

Những hạt giống mà anh cùng với Đường Hiên gieo xuống tạo thành những cánh cây chắc chắn và mềm mại đâm sâu xuống lòng đất hút chất dinh dưỡng xung quanh thứ đó. Đường Hiên cũng sử dụng hệ kim của mình tạo thành một chiếc roi kim loại sắc bén, mềm dẻo quét vào thứ kia tạo ra các vết sáng vàng kim liên tục.

Đường Nhiên và Âu Dương Hạo cũng không kém hơn hai người kia là bao, hai anh tạo ra những quả cầu lửa không ngừng bắn vào thứ đó.

Những người khác cũng tiếp tục tấn công, chỉ có nàng nhàn nhã nhất, lâu lâu mới vung một hai lần kiếm bảo vệ những người khác khỏi nguy hiểm.

Rống.....Rống...

Cái cây đen sẫm này bị tấn công này giờ bị đau nên rống lên. Những người khác thấy nó có thể phát ra tiếng kêu thì run sợ trong lòng, thầm nghĩ khi nào thì thực vật cũng có thể phát ra tiếng kêu, thật phi khoa học mà.

Nàng nhều mày nhìn thứ kỳ lạ này, sau một lúc lâu nàng mới nói ra phán đoán của mình:

-Thứ này không thể tấn công nhưng chúng có thể mê hoặc và lực phòng ngự rất mạnh, mọi người hãy cẩn thận.

-Được rồi, tiếp tục thôi.

Nghe được lời nói mọi người đều lấy lại tinh thần, họ ra tay càng lúc càng mạnh hơn nhưng thứ này chẳng có dấu hiệu sút mẻ là bao.

Có vài người dị năng chỉ có cấp hai đã bắt đầu thấm mệt, đánh tiếp nữa thì bị lâm vào ảo giác bị sự mê hoặc của hương thơm liền không còn có khả năng chiến đấu. bây giờ những người có thể chiến đấu chỉ còn lại nàng, Triệu Hằng, Đường Hiên,

Đường Nhiên và Âu Dương Hạo. Họ đều là tinh anh, này giờ họ vẫn chưa thể hiện hết khả năng của mình.

-Tập trung công kích vào hố sâu trung tâm của nó, đó là điểm yếu.

-Dùng gì công kích là tốt nhất?

-Lửa và kim loại.

-Được.

Nàng cũng không hơi hợt tham gia chiến đấu nữa mà dùng kiếm của mình tạo ra những vết chém sắc bén vào thân nó làm cho nó kêu rống không ngừng. Bốn người kia cũng sử dụng những đòn sắc bén của mình tấn công liên tiếp vào vết thương mà nàng đã tạo ra trên thân nó.

Mùi tanh hôi thối bốc lên càng mãnh liệt, An Hân và An Hàm hai cô gái chịu không nổi mà nôn không ngừng hết cả thức ăn ban sáng mà họ đã ăn. Những người lúc này bị mê hoặc đã tỉnh lại.

Rống.....Rống.....Rống.....

Tiếng kêu rống yếu dần, những quả cầu lửa không ngừng oanh tạc cộng thêm những cây thiết côn cắm sâu vào thân mình nó khiến chất dịch đen sẫm chảy ra càng nhiều.

Chỉ một lúc sau nó đã không thể cử động hay kêu gào được nữa thì mọi người đều không chú ý hình tượng của chính mình mà ngồi phịch xuống đất.

Nàng lấy từ không gian ra một bình ngọc để đựng đầy chất dịch nhầy nhụa đen tanh hôi đó rồi cất kỹ nó vào không gian. Nàng dùng kiếm chọc vào trung tâm nó lôi từ trong đó ra một viên tinh thạch trong suốt. Tất cả mọi người nhìn thấy nàng cất vào túi của mình nhưng cũng không tỏ vẻ bất mãn nào, họ biết chính mình giúp được những gì.

Mọi người rời khỏi nơi này kiếm một chỗ dùng chân nghỉ ngơi trong đêm nay.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Thành phố n đích thực

Án sáng xom mọi người lên xe tiếp tục lên đường.

Thành phố N yên bình lúc trước đã biến mất, trước mắt mọi người là thành phố N thực sự, ai nấy đều hít một hơi trong lòng. Quả thật thứ kia quá kỳ diệu, nó mô phỏng thành phố N y như thật vậy đó.

Thành phố N trước mắt mọi người đã sụp đổ mang đầy vết tích đổ nát của mạt thế. Cánh cổng chào đã bị sụp đổ một bên, tám biển thành phố N đã biến mất không thấy dấu vết.

Mọi người bỗng nhiên đều thở phào nhẹ nhõm trong lòng, bọn họ thà thấy đồng đổ nát trước mặt này còn hơn là cái thành phố xinh đẹp đến quá mức bình yên mà họ đã từng thấy kia.

Xe chậm chậm tiến vào thành phố, mặt đường cũng như những nơi khác bị hư hỏng nặng nề nếu cả đoàn xe muốn đi qua cần phải có dị năng giả gia cố lại một chút thì mới đi được. Bây giờ thì mọi người quyết định xuống đi bộ thì hơn.

An Hân và An Hàm luôn dính lấy nàng không rời, nếu nàng đi một bước họ cũng đi một bước, nàng đi hai bước nàng cũng đi hai bước. Mấy anh chàng có hơi chút khó chịu trong lòng nhưng cũng không nói gì, ai bảo các anh chẳng là gì của nàng chứ. Những ánh mắt lạnh như băng luôn bắn về phía hai cô gái nhưng nó không thể so được với nỗi lo sợ trong lòng các cô, hai cô tự biết nơi đâu mới là an toàn với mình. Với lại các cô cũng muốn nàng là chị dâu của mình, cũng biết ánh mắt anh họ biểu đạt điều gì nên quyết tâm giúp anh họ theo đuổi vợ.

Bọn họ bây giờ đang đứng trước cửa một siêu thị, siêu thị này có vẻ rất lớn của thành phố này. Cửa kính đã bị phá vỡ, mảnh vụn thủy tinh rơi đầy đất và nó cũng không được thu dọn sạch sẽ như trước kia. Bên ngoài có vài tang thi người lượn lờ nhưng chúng hầu hết đều là tang thi chưa tiến hóa nên mọi người đều không cần sử dụng dị năng của mình mà vẫn tiêu diệt được nhanh gọn.

Cả nhóm người cùng vào siêu thị dò xét, bên trong cực kỳ lộn xộn cũng có vài cái xác tang thi đã chết bốc mùi thối hoắc. Tiến vào khu vực thực phẩm, các mặt hàng có thể ăn được đã không còn nữa. Thực phẩm tươi sống bên ngoài đã bị hư thối hết, tủ đông vì không có nguồn điện cung cấp nên các thứ bên trong cũng tình trạng tương tự. Mọi người tiếp tục sang khu khác hầu như nhưng thực phẩm ăn sẵn được thì những thứ khác vẫn còn nguyên vẹn, những người khác có chút tiếc nuối khi không thể mang đi được những thứ ngũ cốc có thể nấu ăn được như chỉ có một cái giỏ tay của nàng đã làm những thứ bày trên kệ hay mặt đất biến mất không còn dấu vết. ai cũng nghĩ ra nàng có không gian nhưng không biết nó rộng bao nhiêu.

Mọi người tiếp tục sang các khu khác, những thứ hữu ích cho cuộc sống tương lai đều được nàng thu vào không gian hết như quần áo, dụng cụ nấu nướng, chăn mền đủ cả, các vật dụng thiết yếu cũng không bị nàng bỏ qua. Ngay cả kho hàng chật đầy cũng bị một cái giỏ tay của nàng thu sạch.

Ra khỏi siêu thị đã là một giờ sau, mọi người tiếp tục càn quét qua các nơi khác.

Họ ưu tiên chọn các nhà bán lương thực. ở một nhà bán lương thực, họ gặp phải hai con tang thi đã tiến hóa dị năng. Bọn người An Hân, An Hàm chặt vật chiến đấu, nàng cùng những người khác đều không nhúng tay vào. Sau hơn nửa tiếng chiến đấu thì bọn họ mới giải quyết được con tang thi. Không gian của nàng lại chất đầy lương thực.

Đi ra khỏi tiệm lương thực, họ lại tiến vào một tiệm thuốc tây lớn. ở đây họ cũng đụng độ với vài con tang thính hung rất nhanh đã bị mấy người dị năng yếu luyện tập theo cách nói của nàng để tăng sức chiến đấu. Kho thuốc đã từng bị lục lọi qua nên mọi thứ đều rất gọn gàng, nàng cũng lười thu dọn nên chỉ cho vào không gian những hộp thuốc được đóng sẵn vào thùng. ở đây không thu được nhiều lắm nên họ quyết định đến bệnh viện dạo một vòng.

Bệnh viện trung tâm thành phố N, nhìn qua là thấy đây là hang ổ của tang thi, tang khi có ở khắp mọi nơi: có con mặc đồ bảo vệ, y tá, bác sĩ và bệnh nhân. Họ ẩn nấp ở một chỗ rất an toàn tang thi không thể thấy được, hai người được giao nhiệm vụ đi xem xét hai công khác cũng thông báo tình hình chỗ khác cũng chẳng khả quan hơn là bao. Mọi người đều suy xét có nên xông vào hay không?

-Đi vào hoặc quay lại?

Đường Nhiên quay qua nói với nàng, anh nhìn ra được tâm ảnh hưởng của nàng trong đoàn đội cũng như sự tự tin của nàng.

-Đi vào.

-Cứ thế mà xông vào thì rất nguy hiểm chúng ta phải suy tính kỹ càng.

-Dùng lá bùa này dán vào người rồi xông vào.

Nàng đưa cho bọn họ mỗi người một lá bùa rồi hướng dẫn họ cách sử dụng. Mọi người thấy hiệu quả mà nàng đã sử dụng thì cũng làm theo. Cả nhóm người trở nên trong suốt, biến mất như chưa từng đứng ở chỗ này. Đi qua mấy con tang thi mà thấy chúng không có dấu hiệu gì phát hiện ra bọn họ thì họ mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm.

Trong này tang thi có ở khắp mọi nơi, họ nhanh chóng tìm ra được một tấm bản đồ của bệnh viện, xác định những thứ cần lấy thì bắt đầu hành vi cướp bóc hiên ngang. Trong không gian của nàng liên tiếp được chất đầy những thứ như là thuốc, thiết bị bệnh viện cần thiết. những dụng cụ nghiên cứu cũng được nàng thu thập sạch sẽ vì Âu Dương Hạo nói thứ này đối với Ngô Lâm rất hữu ích.

Cần quét hết ba tiếng đồng hồ trong bệnh viện mọi người bắt đầu đói bụng, tìm một chỗ sạch sẽ nghỉ ngơi. Buổi chiều sẽ tìm một chỗ ở đơn sạch tang thi để ngày mai đoàn xe tới.

Nàng đã kêu Hi Tước bay về nói với các bảo bảo thông báo với baba và ông bà nội ngày mai có thể tới đây.

Hai ngày đi cùng với nàng họ đều cảm thấy thu hoạch của họ càng thêm phong phú, khả năng chiến đấu cũng như kiến thức về mặt thể được nâng cao.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bào Bào Chơi Đùa Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Bảo bảo đáng thương

Trong hai ngày nàng và các anh đi ra ngoài làm nhiệm vụ, các bảo bảo đều rất ngoan ngoãn. Các bé đi qua cùng với các ông bà, Tiểu Nghị và Yên Ly cũng đi theo các anh chị, hai bé củ cải đều được bảy anh chị củ cải chăm sóc rất tốt, các ông bà cũng quan tâm hai bé.

Các bé luôn đi cùng nhau không tách rời, chín đứa bé đi qua ngồi xe của Triệu gia, Đường gia, An gia, Âu Dương gia nhưng tuyệt đối sẽ không đi qua xe Ngô gia ngồi dù chỉ một chút. Đêm đó đã để lại một bóng ma trong lòng các bé. Đối với Ngô Lâm các bé vẫn ngoan ngoãn, lễ phép nói chuyện cùng nhưng nếu gặp phải hai ông bà Ngô thì các bé đều xem như không thấy hai người.

Ngọc Diên trở lại hoạt bát, sáng sủa như trước. Bé là chị cả lớn nên rất quan tâm chăm sóc tới các em. Những bé khác cũng rất hiểu chuyện và quan tâm tới chị, em gái của mình.

Âu Dương Minh tuy bề bộn nhiều việc nhưng buổi tối anh sẽ ở cùng với các bé vì sợ các bé không có thói quen ngủ chỗ khác không quen cũng như lo lắng với sự an toàn của các bé. Ngô Lâm dù muốn ngủ cùng các bé nhưng anh cũng sợ mẹ mình sẽ gây ra phiền phức nên cũng phải dẫn lòng mình lại.

Hôm nay đã là ngày thứ hai các bé xa mẹ, các bé đang ở chỗ Âu Dương gia. Mấy hôm trước các bé cũng hơi sợ Âu Dương gia gia nhưng khi ở cùng nhau một thời gian thì các bé phát hiện ra Âu Dương rất trẻ con, chỉ thích giả bộ hung dữ mà thôi. Đặc biệt gia gia còn rất sợ nải nải nữa nha. Hai người đều rất thương các bé hận không thể đem hết tình yêu thương của mình cho các cháu để thể hiện ra.

Hai ông bà cũng muốn Thiên Di là con dâu của mình nhưng chuyện này không phải hai người cứ muốn là được, mọi chuyện nên cứ để lớp trẻ quyết định.

Mấy đứa trẻ hiện giờ đang ngồi trên xe, ông bà các bé đã đi ra ngoài giải quyết công việc. Trong xe chỉ có chín đứa trẻ, thức ăn vặt và nước uống được chuẩn bị đầy đủ không sợ các bé bị đói. Do ông bà không biết các bé có không gian nên mới chuẩn bị rất nhiều thứ thôi.

Ngọc Chi lần thứ n thờ dài cộng thêm các bé khác đều thờ dài theo.

-Ân Ân rất nhớ mẹ, nhớ chết đi được.

Ngọc Ân là bé út, rất được cưng chiều cùng với bé cũng là người dính mẹ nhất trong tất cả các bảobàonên chỉ cần xa mẹ một chút thì bé đã nhớ rồi. Đáng này lại cả hai ngày, từ khi sinh ra đến giờ đây là khoảng thời gian bé xa mẹ lâu nhất.

Bé nào cũng nhớ mẹ cả, kể cả tiểu Nghị và Yên Ly cũng vậy.

-Em tưởng mình em nhớ sao, anh/ chị cũng rất nhớ mẹ đó.

Các bé đồng thanh kêu lên.

-Sao mẹ vẫn chưa về nhi mai em sẽ đi tìm mẹ.

Ngọc Ân nói.

-Ừm, mai chị cũng sẽ đi.

Ngọc Diên nói.

-Em nữa, em nữa.

Tiểu Nghị và Yên Ly cùng nói.

-Chúng ta cùng đi.

Ngọc Thần nói.

Các bé nằm ngả trái ngả phải xuống sàn xechoidừa, đến trưa thấy ông bà vẫn chưa về thì các bé tự động xuống xe đi tới nhà ăn để ăn trưa.

Nhà ăn vào giờ ăn trưa không còn đông đúc vào buổi sáng và tối, các bé vốn không muốn tới nhà ăn để ăn đâu nhưng vì Vân Yên đang rất bận không thể nấu bữa trưa cho các bé. Người phụ bếp thấy các bé đi vào thì vội vàng lấy khẩu phần ăn hôm nay của các bé lên bàn. Các bé đều là hoàng thái tử, công chúa nên không ai ở đây dám chậm trễ đâu.

Nhìn thức ăn trên bàn các bé chậm chạp ăn, đừng nhìn các bé thể hiện lịch sự mà lầm tưởng đó là do thức ăn không hợp khẩu vị các bé đó.

-Các con có muốn ăn thêm gì không để đi làm thêm cho.

Một giọng nói ngọt ngào vang lên cạnh các bé, nhìn lên hóa ra là người gì không nhận Ngọc Nhã và “mẹ kế” An Trinh của bé Ngọc Diên. Haixx, có chuyện gì nữa đây, hai người này không định tới lấy lòng chứ.

-Cảm ơn, chúng tôi đã có đủ đồ ăn rồi.

Ngọc Thần lạnh lùng nói.

-Đừng khách sáo, chúng ta sớm muộn cũng sẽ là người một nhà phải không Diên Nhi?

An Trinh nở một nụ cười tự cho là hiền lành nhất nhưng các bảobàocũng chẳng phải dạng vừa đâu sao mà dễ dợt thế được.

-Di à! Di đừng nói trước thế chứ, có phải là người một nhà hay không thì cháu không biết nhưng nhà của di thì chúng cháu sẽ không bao giờ bước vào.

-Ngọc Diên! Sao cháu có thể nói thế với di An Trinh thế chứ, sau này di ấy cũng sẽ là mẹ cháu đấy đừng có mà không biết điều.

-Ngọc Nhã, di nên biết chúng tôi gọi di là di là do chúng tôi tôn trọng di lớn tuổi thôi. Chúng tôi cũng chẳng có người di nào cả nên di hãy biết điều một chút, mẹ tôi cũng còn sống nên di cũng đừng tự nhận mình có quyền mà bảobọn tôi nhận mẹ lung tung. Di không đủ tư cách.

-Ngọc Diên! Mày...mày...

-Diên Nhi, con nói gì đi chẳng nữa thì sau này di với ba con cũng sẽ đối xử với con như là con ruột mà.

-Hóa ra là các người đều cho rằng tôi không phải là con của ba.

-Ý di không phải như vậy, di...di muốn nói...

-Thôi hai người đi đi, nếu còn đứng trước mặt chúng tôi thì đừng trách chúng tôi đấy.

-Được, được đi đi nếu các con có muốn gì thì cứ nói với di.

Hai người thấy mình không được chào đón cũng không dám làm căng lên nên xám xịt rồi đi. Các bé cũng cảm thấy không còn khẩu vị chút nào nữa, ăn một chút rồi thôi.

Ngọc Thần từ không gian lấy táora đưa cho mỗi bé một quả. Các bé vừa ăn táovừa nói chuyện vui vẻ thì thấy Hi Tước trở lại. Các bé nghe Hi Tước thông báo có thể đến thành phố N rồi thì vui mừng lắm luôn.

Thiên Quân đã bận việc xong, tới nhà ăn thì thấy các cháu mình vui vẻ lại thấy Hi Tước đậu bên cạnh thì cũng đoán được phần nào.

- Các con có gì mà vui vè thế?

- Cậu!

- Hi hi, mẹ đã cho phép chúng ta đi rồi đó.

- Thật sao, vậy ngày mai chúng ta sẽ lên đường, các con đã thông báo cho baba và gia gia nãi nãi chưa?

- Chưa ạ, bọn con vui quá nên quên mất.

- Giờ chúng con sẽ đi.

Các bé kéonhau ra khỏi nhà ăn đi thông báo ngay tin mừng cho baba và gia gia nãi nãi, Thiên Quân cũng đi theo, cậu cũng rất nhớ chị mình đó.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Dừng chân một tháng

Đoàn xe chỉ mất ba tiếng đồng hồ đã tiến vào thành phố N.

Sáng nay đoàn xe khởi hành từ rất sớm, các bảo bảo tuy còn nhỏ nhưng rất có ý thức, các tự sửa soạn đồ rồi ăn sáng chứ không làm phiền đến người khác. Các bé đã dậy từ rất sớm, tự vệ sinh cá nhân sạch sẽ rồi ăn bữa sáng do Thiên Quân nấu mà không đi đến xe của gia gia nãi nãi.

Từ tối hôm qua các bé đã nói với gia gia, nãi nãi là hôm nay các bé sẽ tự ngồi trên xe của mình mà không qua với gia gia, nãi nãi.

Ngồi trên xe, các bé nhìn khung cảnh bên ngoài mà bàn tán chỗ này không có tang thi, chỗ kia cây không đẹp bằng hai cây thực vật biến dị của Ngọc Hân và Ngọc Ân. Chỗ này cũng chẳng có động vật biến dị giống như Lang và Bento làm Thiên Quân và Vân Yên ngồi ở phía đầu xe lắc đầu, khỏe môi co giật không ngừng, trong lòng hai người đều chung một cảm nghĩ “bảo bảo đều biến thái như mẹ chúng”.

Người ta thì mong sao không gặp phải tang thi nào con các bé cứ mong gặp được là sao? Mà đã gặp rồi lại còn chê chúng yếu, ngay cả tang thi cũng cảm thấy nực cười tự ti. Đây là theo người ta thường nói không sợ thiên hạ loạn mà chỉ muốn thiên hạ càng loạn phải không?

Lang và Bento được bố trí đi đầu đoàn xe để đảm bảo an toàn và nhiệm vụ thể hiện oai phong ngăn chặn nguy hiểm. Thiên Quân cũng không nói rõ với Âu

Dương Minh và Ngô Lâm là hai con thú sủng này còn có khả năng dò tìm được năng nữa bởi vì Lang có kết nối linh hồn với năng mà.

Ngô Lâm hôm nay chẳng được nhần nhả chút nào, trước kia đoàn xe có bảy người tọa trấn thì các anh phân chia công việc nên nhẹ nhàng hơn, bây giờ chỉ còn hai người nên hai anh cực kỳ bận rộn. từ sáng sớm hai người ở trên xe chỉ huy, chỉ huy các tổ đội sắp xếp công việc và kiểm soát đoàn xe.

Đoàn xe đi vào đến thành phố N là khi mặt trời vừa nhô lên, dường như nhăm thời gian này đã là chín giờ sáng rồi đó. Thời gian này khác xa so với trước kia, khi thì mặt trời tắt nắng muộn, lúc thì lên muộn.

Tiến vào bên trong thành phố N, đoàn xe lâu lâu sẽ gặp phải một vài con tang thi du đãng. Nhưng chúng chẳng là gì so với đoàn xe khổng lồ này, tang thi vừa mới xuất hiện đã nhanh chóng bị dị năng giả thanh lý trong chớp mắt. Đoàn xe đi tới một khu chung cư lớn gồm năm tòa nhà lớn, nơi đây chắc hẳn là khu chung cư trung tâm thành phố. Đây là địa điểm mà nhóm đoàn đội hôm qua các năng tìm được hôm qua có thể nghỉ ngơi được một thời gian.

Đến nơi, các bảo bảo vội vã nhảy xuống xe thấy mẹ đã đứng sẵn ở đây đợi các bé thì vui mừng không thôi. Các bé lao đến ôm mẹ.

- Mẹ! Mẹ!

- Con nhớ mẹ quá đi mất.

- Mẹ cũng nhớ các con.

- Thật ạ, lần sau mẹ đi đâu thì dẫn bọn con theo thế là chúng ta không phải xa nhau cũng không còn phải nhớ nhau nữa rồi.

Ngọc Ân nói.

-Quý linh tinh.

-Con chỉ nhớ mẹ thôi sao? Baba đau lòng quá đi thôi.

-Con cũng nhớ baba nữa, cực kỳ nhớ nè.

Triệu Hằng ôm ngực, bộ dáng cực kỳ đau lòng nói.

-Đúng vậy, đi ăn con cũng nhớ, đi ngủ con cũng nhớ nữa.

Ngọc Hàn nói.

-Các con thường ngày được mẹ cho ăn mật đúng không? Miệng ngọt quá đi mất.

An Hân nói, các cháu của cô thật sự rất đáng yêu.

Bên phía cha con Yên Ly cũng diễn ra tình cảnh cha con thắm thiết này khiến người ta hâm mộ không thôi. Cha của cô bé Yên Ly cũng cảm thấy con mình ở cùng với các con của các đội trưởng các trở nên hoạt bát đáng yêu hơn, miệng cũng rất ngọt chọc cho người khác thương yêu.

-Thiên Di, em có bị thươngkhông?

Ngô Lâm ngập ngừng nói.

-Vâng, em không sao. Cảm ơn anh đã chăm sóc các bé trong hai ngày này.

-không, không.. các bé cũng là con của anh mà..

-Ôi, công lao lớn nhất thuộc về anh mới phải, sao em lại không quan tâm gì tới anh hết vậy, trái tim anh bị tổn thương quá lớn.

Âu Dương Minh ngả gối giả bộ ôm ngực, kêu gào thảm thiết trong cực kỳ khô hạn.

-Baba bị đau tim a, Chi Nhi xoa xoa cho sẽ hết đau.

Ngọc Chi dùng đôi mắt long lanh ngược nhìn Âu Dương Minh.

-Chi Nhi đúng là bảo bối của baba.

Mọi người thấy cặp đôi cha con này nói chuyện thì cười ầm lên.

Đoàn xe lục đục chuyển đồ đi vào, các anh cũng đã bàn bạc quyết định ở đây một tháng để gom vật tư, vật tư của đoàn xe cũng chẳng còn bao nhiêu.

Năm tòa nhà lớn cần phải thanh lý tang thi một phen thì mới ở được, các tổ đội dị năng giả nhanh chóng sắp xếp đi giết tang thi. May mà hôm qua các nàng đã giết những con tang thi biến dị nên công việc thanh lý tang thi chỉ mất hai giờ đã xong.

Những người khác cũng đi theo sau dọn dẹp, các anh nhanh chóng sắp xếp phòng ở cho đoàn người trong đoàn xe.

Năm tòa nhà được đánh dấu theo ký hiệu A, B, C, D, E. Tòa nhà A thuộc về năm đại gia tộc, tòa nhà B thuộc khu vực của quân đội và các thân nhân của họ, tòa nhà C thuộc của dị năng giả và thân nhân của họ, còn hai tòa nhà D, E thuộc về khu vực người thường.

Mỗi tòa nhà được phân phát một số lượng vật tư nhất định, có vài người muốn ồn ào không muốn dọn dẹp chỉ muốn được ở bị vài câu nói của Đường Nhiên thì chỉ còn biết cụp đuôi làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mật Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Phòng ở sạch sẽ

Sau một ngày vất vả dọn dẹp thì mọi người cũng được vào ở trong căn hộ của mình, tuy phòng ở không được tốt như trước kia nhưng được ở một nơi

như thế này mọi người đã rất miễn nguyện rồi. Sau ba tháng long đong trên đường, ngồi trên xe, mọi thứ đều phải vội vã cẩn thận thì cuối cùng họ cũng được nghỉ ngơi một thời gian.

Mỗi gia đình được ở trong một căn hộ và được phân phát với một số lượng vật tư nhất định trong một tháng này.

Nàng, Thiên Quân, Vân Yên và các con được phân công ở trong một căn hộ rộng lớn ở tòa nhà A. Căn phòng mà các nàng ở nằm ở tầng lầu thứ 5, tầng lầu này gồm có bốn căn phòng nên phòng ở đây rất rộng rãi. Một phòng để các nàng sử dụng, một phòng được đặt làm phòng họp của năm đại gia tộc, còn một phòng khác được hai chị em An Hân, An Hàm và Triệu Mẫn cùng An Trinh chiếm dụng, phòng còn lại được sử dụng làm phòng nghỉ cho các anh nếu thời gian họp quá lâu.

Nhìn phòng ở bừa bộn, bốc mùi khó chịu nàng không một chút nhăn mày. Các bé trợ giúp nhặt rác, Thiên Quân và Vân Yên phụ trách lau dọn sạch sẽ. nước mà Cua con của Ngọc Diên có tác dụng tẩy rửa rất là mạnh nên hai người chỉ cần lau dọn một lần thì đã sạch sẽ. còn nàng thì lấy từ trong không gian ra các vật dụng trang trí cho căn phòng như một ngôi nhà trước khi đặt đến. ngay cả dụng cụ nhà bếp cũng có đủ cả làm những người đi qua có ý định giúp các nàng dọn dẹp rất hăm mộ.

Nhìn đồng chân ấm nệm êm của các nàng mà An Trinh thật muốn cướp bóc nhưng cô ta lại không dám. Đồ mà cô ta sử dụng tuy cũng sạch sẽ nhưng nó đã được sử dụng qua rồi.

Nàng cũng không keo kiệt mà phân phát cho các gia gia, nãi nãi, baba các con những vật dụng cần thiết khiến các cụ cười không ngậm miệng lại được. các anh lại càng thêm tự hào về mẹ của các con mình. Tuy đó đều là trừ hai người nhà Ngô gia ra.

Hai con thú sủng Lang và Bento được nàng cho vào phòng họp ở nhưng đó là chỉ có ban đêm thôi, ban ngày chúng chẳng bao giờ tách rời nàng và các bé cả. còn Hi

Tước trong hình dạng bé xíu nên được tự do, muốn ở đâu cũng được.

Các bé rất vui vẻ nhìn phòng ngủ của các bé được mẹ trang trí y hệt trước kia, bốn chiếc giường tầng cỡ lớn đủ để chín bé củ cải ngủ, từng giường được bố trí theo sở thích của các bé. Cửa sổ có rèm màu xanh che nắng kết hợp với tường màu trắng nhìn căn phòng rất rộng rãi, sạch sẽ. Tiểu Nghị và Yên Ly biết mình được ngủ cùng anh chị trong phòng này thì cực kỳ vui vẻ.

Ngọc gia tuy cũng đóng góp vật tư nhưng cũng không được ở tòa nhà A nhưng ở trong tòa nhà C họ được lựa chọn hai căn hộ sạch sẽ nhất. Khi có người giúp dọn dẹp căn phòng và đưa vật tư vào thì Ngọc Nhã rất lễ phép cảm ơn, vui vẻ giúp đỡ họ dọn dẹp nhưng ngay khi cánh cửa được đóng lại thì sắc mặt cô ta trở nên u ám hẳn đi. Khuôn mặt vui vẻ hiền lành khi nãy đã trở nên vắng vẻ dửng dưng trông thật đáng sợ.

-Hừ, bọn cũng thật quá đáng.

-Tiểu Nhã con nên cẩn thận một chút, tai vách mạch rừng.

Cha cô ta hiền hòa nói, nếu không nhìn vào đôi mắt tinh ranh, giả hoạt ẩn sâu thì người ta sẽ lầm tưởng ông ta là một người đàn ông nhát gan, sợ vợ, và sợ cả phiền phức.

-Tôi không chịu nổi nỗi ám ức này, tại sao bọn họ có thể ở trong một khu cao cấp mà chúng ta lại phải ở một nơi rách nát tồi tàn với bọn người thấp kém kia chứ.

Mẹ của Ngọc Nhã lên tiếng nói.

-Con không muốn ở đây! Con muốn ở chỗ mấy đứa con hoang kia?

Ngọc Bản khóc nháo lên, nó cảm thấy mình thật sự rất ám ức. từ khi bọn người

Thiên Quân và mấy đứa nhỏ kia xuất hiện thì nó cảm thấy oai phong của mình càng ngày càng giảm sút, không còn có nhiều người sợ nó nữa.

-Mẹ! cẩn thận một chút.

-Chúng ta ở trong nhà chúng ta thì cần gì phải sợ chứ, mẹ cứ nói...

Bà ta định tuôn ra một tràng những lời nói thô tục cùng thể hiện ủy khuất của mình cho chồng và con gái mình biết nhưng nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của chồng bắn tới thì ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

-Con không muốn ở đây, chị e không muốn ở đây đâu.

-Tiểu Bản, em im lặng một chút đi.

-Em không biết, em sẽ đi đánh cho thẳng con hoang kia một trận. đều là tại nó cả.

hừ hừ..

Ngọc Bản thấy không ai quan tâm nó thì nháo càng lớn, muốn dẫn người của nó đi đánh người.

- Im miệng.

Chỉ một cụm từ nhẹ nhàng đơn giản thốt ra từ miệng người đàn ông ấy thì căn phòng trở nên im lặng hẳn đi. Ngọc Bản không dám náo loạn nữa bởi vì nó cũng biết bố nó trong hiện tại thế thôi nhưng một khi giận dữ lên thì cực kỳ đáng sợ. Nó đã từng được chứng kiến một lần khi mà bố nó bị thua lỗ trong một vụ làm ăn, người trợ lý của bố nó đã bị đánh cực kỳ thê thảm ở trong thư phòng khi mà nó được bảy tuổi.

- Bà dẫn nó qua phòng bên cạnh đi.

- Vâng.

Hai mẹ con ngoan ngoãn rời khỏi phòng, hai cha con lại im lặng không nói gì.

- Bố, con sẽ cố quyến rũ Triệu Hằng.

- Không cần, ta đã liên lạc với bên chính phủ rồi.

- Bố định làm gì?

- Ta không muốn chỉ là một kẻ không có gì, mặt thế là thời cơ tốt, ta muốn có một vùng trời riêng cho mình...

Ánh mắt mưu mô xảo quyệt ánh lên vẻ tham lam cuồng vọng, dã tâm của ông ta thật sự rất lớn.

- Chính phủ sẽ cho phép sao?

- Nếu ta giữ trong tay được một nơi tốt đẹp thì cần gì phải lo lắng nữa.

- Yêu cầu của bọn họ là gì?

- Vật tư.

- Nhưng vật tư của chúng ta trong tay còn không nhiều lắm, nếu lấy ra nữa thì sẽ bị nghi ngờ.

- Vậy nên trong khoảng thời gian này con cần phải cố gắng đi theo đoàn đi năng giả cố gắng gom lấy vật tư, bất cứ cách nào kia phải nhà trả chúng ta đồng vật tư kia.

- Kia có thể không?

- Tất nhiên, trong tay chúng ta cũng có không ít người, không cần lo lắng.

- Vâng.

- Nhưng con lo lắng Ngọc Thiên Di sẽ nhúng tay vào chuyện này, chị ta cũng chẳng phải đèn cạn dầu đâu.

Lời này vừa nói ra khiến người đàn ông kia phải trầm ngâm suy nghĩ, năm năm trước nước cờ ông ta đưa ra giành được thắng lợi nhưng đó là thắng hiếm. Đứa cháu gái mà ông ta luôn luôn khinh thường trước kia thủ đoạn tàn nhẫn cũng chẳng kém gì cha nó mà giờ đây nó lại càng khiến ông kiêng kị chứ chẳng thể khinh thường được nữa. Ông nghĩ rằng mình càng phải cẩn thận hơn.

- Con cứ lo liệu việc của con đi, nếu nó không biết điều thì ta sẽ cho nó hối hận.

Ông ta sẽ không bao giờ để một tảng đá nào chặn đường ông ta cả, không phải những đứa bé đó là con của nó sao, nếu nó không biết điều thì những đứa bé ấy cũng là một mũi tên không tòi để sử dụng.

Hai người lại tiếp tục thương lượng công việc trong thời gian này, một âm mưu lớn cứ thế mà bắt đầu lớn dần.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Anh thích em

Đoàn xe đã ổn định ở thành phố N được một tháng rồi, công việc thường ngày là đi ra ngoài giết tang thi, tìm kiếm vật tư.

Dị năng giả được chia thành hai nhóm và nhiều tổ đội khác nhau. Hai nhóm sẽ thay phiên đi ra ngoài, các tổ đội sẽ được phân công công việc cụ thể

nhưng luôn duy trì hai tổ đôi khoảng năm mươi người cảnh giới và bảo vệ khu chung cư này.

Công việc của nàng rất rất nhẹ nhàng chỉ việc bồi các con cho một tiếng đồng hồ, đi dạo xung quanh khởi động tay chân một chút còn lại thời gian là dùng để tu luyện.

Hôm nay nàng không dự định đi ra ngoài, Tử Liên công pháp của nàng đang sắp tới giai đoạn đột phá đến tầng thứ năm nên nàng đã dặn dò các con đi ra ngoài cho và tìm gia gia, nãi nãi tán gẫu. Nhưng Ngọc Thần và Ngọc Triệt kiên quyết không chịu đi mà cảnh giới giúp mẹ.

Đến buổi chiều sau khi tu luyện xong thì nàng mới bước ra khỏi phòng, nhìn hai con trai đang ngồi phai ngoài phòng luôn nhìn chăm chăm vào phòng nàng thì nàng cảm thấy rất ấm áp, xoa xoa đầu con trai nàng khen ngợi hai bé. Ngọc Thần và Ngọc Triệt rất vui vẻ khi được mẹ khen, vẻ băng sương thường ngày cũng trở nên ửng hồng.

Dẫn hai bé đi ra ngoài dự định đi ra ngoài một chút thì thất Triệu Mẫn gấp gấp chạy vào tụt nữa là tông vào hai bé. Nếu không có nàng kéo hai bé lại thì chắc rằng sẽ có một tai nạn nhỏ mắt.

-Chị...Chị Di... mau..mau..

-Mẫn cô cô đừng thờ gấp, có gì từ từ nói.

-Thần Nhi, việc này không...không gấp không được...hờ..hờ..hờ.

Triệu Mẫn vừa thờ gấp vừa nói, đã vậy lại kéo tay áo nàng không buông. Nàng thấy vậy thì đành đưa một chai nước cho cô uống cho đỡ mệt rồi từ từ đợi cô nói.

Triệu Mẫn uống xong chai nước thì mới thấy đỡ mệt, cảm thấy mình đã được sống lại rồi. Chưa kịp cảm thán nước này uống thật ngon thì cô mới nhớ đến việc chính mà mình vội vàng tới đây.

-Anh trai em và anh Hạo, anh Nhiên bị thương...rồi, chị nhanh lên..

-Baba con có bị thương không?

Ngọc Triệt lo lắng hỏi.

-Baba con có bị thương nặng không? Mẹ chúng ta nhanh lên.

Nàng thấy hai bé lo lắng như vậy thì giục Triệu Mẫn nhanh chóng dẫn nàng tới chỗ các anh. Nhìn thấy đôi mắt lo lắng đong đầy nước mắt của hai con mà nàng cảm thấy rất đau lòng. Đây là quan hệ cha con thiêng liêng, dù các bé chỉ mới gặp cha thôi nhưng tình cảm này không nhỏ chút nào cả.

Vào tới phòng họp liền nhìn thấy Triệu Hằng, Âu Dương Hạo, Đường Nhiên cả người đầy máu nằm trên giường đang được Ngô Lâm cấp cứu. máu không ngừng chảy ra từ người họ, An Hân, An Hàm, Triệu Mẫn không ngừng rơi nước mắt. còn nước mắt của An Trinh thì ai cũng không chắc rằng nó là thật hay giả.

Đến gần Ngô Lâm nàng hỏi.

-Tình hình sao rồi?

-Đạn trong người họ đã được anh gấp ra nhưng vết thương do tang thi gây ra anh không biết nên xử lý như thế nào. Thuốc chống cảm nhiễm vi rút vẫn chưa nghiên cứu ra, tình hình của họ rất nguy cấp.

-Có người đánh lên.

-Đúng vậy, tôi mà biết kẻ nào để hèn như vậy thì tôi nhất định để kẻ đó sống không bằng chết.

-Tang thi cấp mấy?

-Tang thi bọn anh giải quyết là tang thi cấp ba hệ tinh thần nếu không kẻ bắn lên cũng không thành công được như thế.

Nàng xem xét vết thương trên người ba người bọn họ, thấy vết thương tang thi gây ra chủ yếu bị trên tay và lưng, vết thương tuy được rịt thuốc rồi mà máu vẫn không cầm được.

-Mẹ ơi! Huhu...

Những đứa trẻ khác nghe thấy tin cũng chạy tới, nhìn thấy các baba như vậy các bé thật sự rất lo sợ, sợ baba sẽ... mẹ sẽ không để baba có việc mà..

-Đừng khóc, baba sẽ không có việc gì, mẹ hứa đấy.

-Thật chứ ạ.

- Thật.

- Chuyện đó chỉ có lừa được mấy đứa con nít thôi, chị nghĩ bị tang thi cào bị thương sẽ không việc gì sao. Bọn họ sẽ trở thành tang thi đó.

An Trinh mở miệng nói, cô ta ghét cái bộ dạng cao cao tại thượng cùng với lạnh nhạt của nàng.

- An Trinh, cô rút ra ngoài cho tôi.

Triệu Mẫn hét lên.

- Hừ, tôi cũng chỉ nói sự thật mà thôi.

- Cút.

Đường Hiền mở miệng nói.

Những người khác ném cho An Trinh cái nhìn chết chóc khiến cô ta sợ hãi mà chạy rối rít ra ngoài. Nàng liếc nhìn phía góc cửa ngoài phòng một cái khiến người đó sợ hãi. Nàng an ủi các bé một chút đợi các bé nín khóc mới bắt đầu công việc của mình.

Nàng lấy từ không gian ra ba cái chén nhỏ, năm bình ngọc nhỏ. Nàng lần lượt trút trong bình ra vài giọt dung dịch ra ba cái chén. Sau khi pha chế xong thì nàng nâng ba người kia dậy dứt cho họ uống hết thuốc trong chén.

Nàng lại lấy từ không gian linh khí của mình ra một bó nhỏ lá cây thuốc “Tổ Diệp” nghiền nát ra đắp lên miệng các vết thương của ba người. đến khi xong việc thì đã là hai tiếng sau.

Mọi người nín thở nhìn từng động tác của nàng, không dám gây ra một tiếng động nào sợ ảnh hưởng đến trị liệu của nàng.

Máu từ các vết thương đã ngừng chảy và liền lại nhanh chóng nhưng các anh vẫn còn trong tình trạng mê man. Khi các gia chủ các gia tộc đến thì đã thấy nàng đã làm xong mọi việc, khi nghe kể thì cảm ơn nàng rối rít.

Ngô Lâm lên khám lại cho ba người một lần, thông báo cho những người khác có thể yên tâm thì mọi người mới giải tán. Ai cũng khâm phục sự lợi hại của nàng.

Thấy các con có vẻ mệt, nàng dẫn các bé về nghỉ ngơi. Sau khi cho các bé ăn no, tắm rửa, ngủ rồi thì nàng mới quay lại phòng họp.

Trong phòng họp hiện giờ không có người trông nom, có vẻ Ngô Lâm đã đi đâu đó. Ba người nằm trên giường vẫn chưa tỉnh, nàng dùng tay sờ trên trán họ thấy không sốt thì yên tâm.

Ngồi xuống giường, nàng định canh đến khi nào Ngô Lâm về thì mới đi. Cùng lúc đó Ba người trên giường đều tỉnh dậy. Nhìn thấy nàng đang ngồi ở đây thì ba anh rất xúc động. Hồi nãy họ đã tỉnh rồi, nghe Ngô Lâm kể hết mọi việc, biết được nàng đã cứu bọn họ.

- Cảm ơn em.

- Ừ.

Không khí lại rơi vào im lặng.

- Thiên Di... anh muốn nói... anh thích em...

Triệu Hàng phá vỡ bầu không khí ngập ngừng này, nhưng anh vừa nói ra đã bị hai ánh mắt bất mãn của hai người kia bắn tới.

- Thiên Di, anh cũng thích em.

Âu Dương Hạo cũng không chịu thua kém mà nói tiếp.

Không khí trở nên lạ lùng, Triệu Hàng không thể ngờ được thằng bạn thân của mình cũng thích mà người mà mình thích.

- Tôi thích em.

Ngắn gọn, xúc tích là cá tính của Đường Nhiên.

Ba anh chàng cùng đồng loạt nhìn về phía nàng, mong chờ câu trả lời của nàng. Họ đã cảm nhận được sự rung động trong hai mươi mấy năm cuộc đời của mình. Chỉ mới vài ngày ngắn ngủi thôi nhưng họ đều nghĩ Thiên Di chính là định mệnh cuộc đời của mình.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chờ em

Tôi là Triệu Hằng.

Trong cuộc đời của tôi luôn luôn thuận buồm xuôi gió, có thể nói là tôi ngậm thìa vàng mà lớn lên. Gia tộc theo truyền thống quân nhân nên từ nhỏ tôi đã được các vị trưởng bối trong nhà hướng đến quân nhân. Mọi việc của tôi đã có gia tộc lót đường đi sẵn nên con đường tôi đi rất bằng phẳng. Hai mươi lăm tuổi tôi đã là một thiếu tướng được người khác ngưỡng mộ.

Tôi có sáu người bạn thân, sáu người anh em của tôi cũng có hoàn cảnh gần giống như tôi. Nhưng mỗi gia tộc lại có một lĩnh vực riêng không xâm phạm đến quyền lợi của bất cứ gia tộc nào cả. Chúng tôi cho chung với nhau từ khi còn rất nhỏ, bọn tôi cũng thường hay đánh nhau nhưng càng đánh chúng tôi lại càng thân.

Đối với Kiệt, tôi rất thích cá tính song phẳng của cậu ta, trên thương trường cậu ta cùng với Hạo đều là những con hổ ly. Hồi con nhỏ vết thương chúng tôi đánh nhau đều do Lâm xử lý, chúng tôi luôn trêu chọc cậu ta là bác sĩ riêng của bọn tôi, và khi lớn lên đúng là cậu ta đã trở thành bác sĩ nối tiếp truyền thống của gia đình. Nhiên và Hiên là hai kẻ hiếu chiến nhất trong chúng tôi, khi con nhỏ luôn là hai cậu ấy dẫn bọn tôi đi đánh nhau. Nhiên lúc nào cũng mặt lạnh cả, tôi thấy cậu ta rất ít khi cười. Khác với Hiên thì cậu ấy lúc nào cũng hay cười nhưng mà nụ cười ấy thực nguy hiểm, người rắc rối nhất trong chúng tôi có lẽ là Minh, cậu ấy hồi nhỏ luôn tỏ vẻ ngây thơ nên chúng tôi toàn bảo vệ cậu ta không. Đến khi lớn lên cậu ta cũng trở thành diễn viên thành ảnh đế, tôi nghĩ rằng nghề nghiệp đó mới phù hợp với cậu ta. Cậu ta lúc nào cũng phô bày sự quyền rũ, tà mị của mình ra để che lấp đi sự nguy hiểm trong con người mình. Nhìn bề ngoài cậu ta chắc chẳng ai nghĩ rằng cậu ta rất hợp rơ với Nhiên trong các vụ làm ăn trái phép.

Chúng tôi là bạn thân, hiểu hết cá tính của nhau.

Cô gái tên là Ngọc Thiên Di ấy chỉ gây ấn tượng cho tôi với cái tin hot giật gân mà báo chí hay nhắc đến “Cô gái mười bảy tuổi và thiên tài kinh doanh” mà thôi. Hiểu biết của tôi với nàng chỉ là một cô gái trẻ tuổi đầy bản lĩnh mà thôi.

Chuyện tình năm năm trước của bảy người bọn tôi và nàng chỉ là một tai nạn, chẳng ai trong bảy thằng đàn ông chúng tôi để chuyện đó trong lòng cả.

Mặt thế đến, mọi thứ quá hỗn loạn. Chúng tôi quyết định xuống phía Nam vùng Hải Nam lập căn cứ. Đường đi gian khổ, tính mạng luôn luôn cận kề nguy hiểm nhưng chúng tôi luôn hướng về phía trước.

Cho đến một ngày khi bắt gặp đứa bé là bản sao hồi bé của chính mình tôi cảm thấy lung tung nhưng trong lòng cũng rất vui vẻ. Ngọc Hân là con trai tôi, nhìn bé thì tôi liền biết điều đó, đó là một thứ tình cảm thiêng liêng, quan hệ huyết thống đã mạch máu chắc chắn là con trai ruột của tôi. Chúng tôi bảy người đàn ông đều có đứa bé, mặc dù bé đã năm tuổi nhưng các bé đều rất đáng yêu, không xa lánh chúng tôi.

Rồi tôi gặp nàng, mẹ của các con tôi, cô gái mà chúng tôi gặp vào năm năm trước.

Nàng xuất hiện như một nữ anh hùng, nhìn nàng chiến đấu tôi cảm thấy thật đẹp. Những người phụ nữ mà tôi gặp không khóc lóc sợ hãi nép sau lưng đàn ông thì cũng là người chanh chua, âm hiểm. Nàng lạnh nhạt với mọi thứ nhưng lại dịu dàng, hiền lành với các con.

Nàng là mẹ của các con của chúng tôi, nàng không bám vào chúng tôi, không muốn dựa vào chúng tôi, cũng không vì gia thế của chúng tôi mà đeo bám. Nàng nói chuyện với chúng tôi cũng chỉ vì chúng tôi là cha của các con nàng.

Đi cùng nàng trải qua nhiệm vụ khó khăn và các nguy hiểm, tôi mới thấy nàng thông minh và bản lĩnh tới cỡ nào. Tôi cũng tin tưởng một mình tôi đã chăm sóc, bảo vệ các con mình an toàn đến đây cũng không phải dễ dàng gì.

Sự thông minh và kiến thức của nàng khiến tôi cảm thấy tri thức của mình ít ỏi cỡ nào. Nàng giống như một cuốn cẩm nang không có điểm cuối, càng lật xem càng thấy ngạc nhiên. Tôi cũng không biết nàng thuộc dị năng gì, nàng cứ như một người cổ xưa vậy, biết võ công nữa. Đoạn đường này tôi cảm thấy trai tìm mình đã rung động thực sự trước một người con gái.

Khi tôi bị tang thi cào bít thương tôi thà chết chứ không muốn biến thành thứ quái vật gớm ghiếc ấy. Tôi càng hận kẻ bắn lén khiến tôi ra nông nỗi này. Nhưng điều kỳ diệu đã xảy ra, tôi không biến thành quái vật mà đã được nàng chữa khỏi.

Nhìn nàng ngồi bên cạnh mà tôi không thể giữ nổi lòng mình mà thổ lộ.

Nhưng mà hai thằng bạn thân của tôi cũng thổ lộ là sao? Nhưng nhìn vào mắt hai người thì tôi thấy bọn họ cũng giống mình.

Nàng không trả lời cũng không sao, tôi sẽ chờ đến một ngày em có câu trả lời. Và tôi sẽ theo đuổi em một cách chân thành nhất nhưng đoạn đường này cũng sẽ đầy chông gai phải không?

Tình địch của tôi chắc không phải chỉ có hai người này đâu? Đành phải cố gắng lên thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mặt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Bắt cóc ư? nhầm rồi

Mọi việc cứ lằng lằng mà trôi qua, đã một tuần kể từ khi bà người Triệu Hàng, Âu

Dương Hạo và Đường Nhiên bị thương. Vết thương của ba người tuy đã lành hẳn nhưng do mất máu quá nhiều nên vẫn cứ phải nằm tĩnh dưỡng thêm một thời gian thì mới long sinh hoạt hồ được như trước. Ba người lợi dụng cơ hội này mà vây quanh nàng, hôm nay đau nơi này, mai đau nơi khác để có cơ hội tỏ khổ với nàng.

Bốn anh chàng kia cứ nhìn mà nỏ đom đóm mắt. Bảy chàng tinh anh lý trí lạnh lùng hồi xưa đã bay mất.

Các bé thấy baba trở nên thân cận hơn trước thì càng vui mừng hơn, vây quanh vui đùa với các baba mà không cần giữ kè. Bốn người kia thấy thế thì giận dữ mà không có chỗ nào phát tiết đành trút giận lên mấy con tang thì tội nghiệp, cấp dưới thấy mà hoảng hồn, mấy vị đội trưởng cứ như là pháo đùng vào là nổ, các anh càng đánh càng hăng, dĩ năng cứ gọi là tăng lên vù vù.

Nàng luôn luôn tỏ ra bình thản, hồ hững không quan tâm xung quanh mọi việc nhưng thâm tâm nàng lại không như vậy.

Vật tư của đoàn xe đã thu thập được khá khá, hầu như cả thành phố N này đều được lục soát một lượt. Dân cư thành phố cũng đi theo đoàn xe một phần, còn những phần còn lại đã đầu nhập vào chính phủ.

Khi biết ở đây còn có thành phần “chính phủ” tồn tại thì đoàn xe trở nên khẩn trương hơn, các tòa nhà được cắt cử canh gác nghiêm ngặt hơn trước rất nhiều.

Trong ngày, có một tiếng đồng hồ là nàng biến mất. Mới đầu các anh còn rất lo lắng nhưng khi được các bé giải thích thì lại bình thường. Thêm nữa các anh còn kinh ngạc hơn về bản lĩnh cùng tài năng của nàng.

Tại Ngọc gia, Ngọc Nhã lo lắng đi đi lại lại ở trong căn phòng trống vắng không người này. Cô ta nhìn căn phòng trống vắng này mà tim cứ đập bùm bụp liên hồi.

Mẹ cô ta lúc này đã trở thành một quý phụ phu nhân như xưa, tụ tập tam cô lục bà tán gẫu chuyện này đến chuyện kia: hôm nay có ai bộc phát dĩ năng, cô gái nào hôm nay đi theo kẻ nào..đây điển hình là những kẻ không có việc làm, nhân rồi ăn không ngồi rồi.

Còn Ngọc Bân, em trai cô ta chắc giờ này lại đang tiếp tục chiến đấu với mong muốn làm đại ca tòa nhà C này, nó ngày ngày kéo đàn em ra ngoài đánh nhau, nhưng càng chiến càng bại, không có ai tỏ ra sợ hãi nó nữa cả cũng như cái danh Ngọc gia nữa.

Cô ta có cảm giác dạo này luôn có một ánh mắt theo dõi mình, mọi chuyện mình làm đều có người quan sát nhưng cô ta lại không biết đó là ai.

Lạchcạch....

Tiếng mở cửa mở ra, một người đàn ông bước. đó là Ngọc Chính, bố của Ngọc Nhã. Ông ta nhíu mày nhìn đứa con gái của mình cứ đi đi lại lại trong phòng, kể cả khi ông ta bước vào cũng không phát hiện.

-Có chuyện gì sao Tiểu Nhã?

-Bố à! Con cảm thấy rất nóng lòng, bồn chồn như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

-Đừng lo lắng quá như thế, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.

-Nhưng con thấy dạo này mình bị người theo dõi.

-Con có chắc không?

-Linh cảm của con chắc không sai đâu, sẽ không có chuyện thật chứ ạ?

-Ừ, không có chuyện gì cả, con an tâm đi.

-Dạ.

Ngọc chính im lặng suy tư, ông ta biết chắc rằng có kẻ theo dõi con gái mình.

Ngọc Chính là một con cá gia chính hiệu, có những việc ông ta làm kể cả người nhà ông ta cũng chẳng biết. con gái ông ta cũng chỉ biết ông ta hợp tác với chính phủ mà không biết ông ta hợp tác với kẻ siêu cường biến thái trong viện nghiên cứu của chính phủ. Ông ta thường cung cấp người cho bọn họ

để làm thí nghiệm.

Và sắp tới ông ta phải bắt được vài người đưa qua và cả cô cháu gái yêu quý Thiên Di nữa. không biết tại sao bọn chính phủ lại biết nó có khả năng chữa trị cho những kẻ bị tang thi cào thương nữa.

-Tiểu Nhâ! Con hãy chuẩn bị mọi thứ đi, sắp tới chúng ta có chuyện phải làm rồi.

-Chuyện gì ạ?

-Con hãy làm việc của con đi, còn lại thì đừng hỏi nhiều.

-Vâng.

Hôm nay, Thiên Di cho triệu tập một cuộc họp gia đình khẩn cấp, các anh cũng được tham dự. mọi người bàn bạc thảo luận rất lâu, đến khi đi ra thì ai nấy đều mang vẻ lo lắng. các bé cũng nghiêm túc hơn, nàng phát cho các bé nhiều lá bùa phòng thân hơn và thêm vài thứ có thể bảo vệ mình và tấn công kẻ khác.

Bầu trời hôm nay trở nên u ám hơn thường ngày, các bé hôm nay luôn ở yên trong phòng chứ không đi đâu. Tự nhiên có người đến gọi nàng, Thiên Quân tới phòng họp có chút việc. đến khi ba người vừa rời khỏi thì có vài kẻ lại mặt xông vào phun thuốc mê làm các bé xỉu và mang các bé đi. Bọn chúng cứ nghĩ các bé đều vô hại, mang các bé đi mà không lo lắng gì nhưng họ lại không biết sự vô tư của bọn họ là một mầm tai họa.

Nàng và Thiên Quân đi tới phòng họp không thấy ai ở đó, quay lại phòng thì không thấy các bé đâu cả. cùng ngày việc các bảo bảo mất tích được truyền đi nhanh chóng, cả năm đại gia tộc loạn cả lên, đoàn xe cũng trở nên hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mặt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Tiến sĩ hạ

Bọn người áo đen sau khi bắt các bé đi thì chúng nhảy lên hai xe ô tô khác chạy đến một căn nhà khác cách đó khoảng năm dãy phố. Ngoài ra chúng còn cưỡi ra hai xe ô tô khác nhằm đánh lạc hướng những người khác.

Bên trong căn nhà này có rất nhiều người, bọn chúng sau khi thả các bé xuống đất thì không lo lắng các bé tỉnh lại cho nên chúng kéo nhau vào một căn phòng khác để họp bàn. Cho nên chúng không biết rằng các bé không hề hôn mê như chúng nghĩ.

-Giờ chúng ta làm gì đây?

Ngọc Âu hỏi.

-Theo kế hoạch mà hôm qua mẹ đã nói thôi

Ngọc Thần nói.

-Suyt, có người đang đến đây.

Các bé nghe thấy tiếng cảnh báo của Ngọc Diên thì nhanh giả vờ hôn mê như lúc nãy.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, sau đó họ dừng lại trước mặt mấy đứa bé đang nằm. có khoảng năm người đàn ông. Người đàn ông dẫn đầu cũng chính là Ngọc Chính lên tiếng hỏi:

-Chỉ có bảy đứa thôi sao? Sao không bắt thêm hai đứa kia nữa.

-Xin lỗi ông chủ, tôi cứ nghĩ chỉ cần bắt mấy đứa này là được cho nên...

-Được rồi, trông chừng bọn chúng cho tốt, đừng để bọn nó tỉnh, chúng không phải dạng yếu ớt gì đâu.

-Vâng.

Những người này lại kéo nhau ra ngoài nhưng lại có thêm hai kẻ trông chừng phía ngoài cửa. Mấy đứa trẻ nháy mắt với nhau, căn phòng lại tiếp tục rơi vào im lặng.

Ngọc Chính đi vào một căn phòng khác, ở trong này có đầy đủ các thành viên của

Ngọc gia. Ông ta cũng không giấu diếm nữa mà nói ra toàn bộ kế hoạch vì ông ta nghĩ mọi việc chắc chắn sẽ thành công.

Hóa ra nơi này mà ông ta tìm được là do chính phủ giao cho, cực kỳ bí mật, nếu không có người dẫn đường thì sẽ không có một ai biết cả. Có thể coi đây là một nơi bí mật không người biết. và những đứa trẻ mà ông ta bắt cóc hôm nay cùng với một vài kẻ không biết nghe lời mà ông ta cho là sẽ được giao cho phòng thí nghiệm trong buổi tối hôm nay.

Cùng trong lúc đó, tại khu căn cứ tạm thời của đoàn xe. Mọi thứ trở nên rất hỗn loạn, các dị năng giả hoang mang. Các đại gia tộc bắt đầu kiểm soát lại lực lượng của mình thì phát hiện quân số của đoàn xe hiện giờ chỉ còn lại một nghìn người trong khi đó số người tiến vào đây công thêm số mới gia nhập từ thành phố N thì gần hai nghìn người. Đồng thời phát hiện cả ngọc gia hiện giờ không thấy bóng dáng kẻ nào.

Mọi người đều suy đoán ra, Ngọc gia đã rời khỏi đoàn xe và dẫn theo một quân số đoàn xe đi. Kiểm tra vật tư đoàn xe trong khoảng thời gian này thu thập được thì thấy thiếu rất nhiều thì cũng đoán ra được phần nào.

Đội trưởng đoàn xe quyết định phải tiến hành họp khẩn cấp, lần này có nàng và Thiên Quân cũng tham dự. khi hội họp tiến hành được một nửa thì nàng phát hiện ra An Trinh đứng ở ngoài cửa nghe lén, cô ta viện đủ mọi lý do nhưng trong hoàn cảnh dầu sôi lửa bỏng này cộng thêm một số vật tư mà chỉ có năm đại gia tộc mới biết được đã biến mất thì đều đoán được cô ta là nội gián. Cô ta bị giam giữ lại và sẽ bị xử phạt sau khi tìm được mấy đứa trẻ và mọi việc xong xuôi.

Cuộc họp được tiếp tục đồng thời nàng cũng tiết lộ về kế hoạch của mình cho những người khác biết, các anh cũng trở nên an tâm hơn.

Đến chiều, các anh cùng nàng bí mật rời khỏi. Họ lần theo dấu vết mà các bé để lại thì phát hiện dấu vết dẫn tới một tòa nhà. Mọi người tìm một chỗ để ẩn nấp và theo dõi.

Trong khi đó ở khu căn cứ, bà Ngô sau khi biết tin An Trinh bị giam lại thì lo lắng chạy tới hỏi thăm. Những người canh gác thấy bà ta hung dữ cùng với nghĩ một cô gái chân yếu tay mềm cũng không thể chạy thoát được nên cho bà ta vào. An Trinh nhân cơ hội khóc lóc kể lể này nọ làm cho bà ta mềm lòng và định dẫn cô ta ra ngoài nhưng người khác không cho. Cô ta biết mình đang trong tình thế bất lợi, móng tay cô ta bỗng biến thành một con dao nhỏ sắc bén kẻ vào cô bà Ngô khiến bà ta cực kỳ giật mình và sợ hãi. Cô ta uy hiếp những người này thả cô ta đi nếu không thì sẽ giết bà Ngô, mọi người biết bà Ngô là mẹ của đội trưởng Ngô nên cũng không dám làm liều mà thả để cô ta đi. Cô ta dẫn theo bà Ngô nhanh chóng chạy trốn những người khác chạy theo và giữ khoảng cách sợ cô ta làm liều. Ông Ngô biết tin thì cực kỳ lo lắng cũng tức giận bà Ngô làm điều lung tung để bây giờ mới bị như vậy.

Ở chỗ các nàng bây giờ, mọi người vẫn lo lắng nhìn vào bên trong như không dám có hành động khác. Hai con thú yên tĩnh phủ phục dưới chân nàng chờ đợi lệnh của chủ nhân.

Đến khi mặt trời sắp tắt nắng thì có vài chiếc xe chạy tới đậu trước tòa nhà, Ngô chính cũng dẫn người ra ngoài. Những người ở trên xe đã bắt đầu xuống, trong đó có một ông già đeo kính, mặc áo blue khoảng năm mươi tuổi, ông ta đi tới sờ từng đứa trẻ một.

- Vẫn thiếu hàng quan trọng.

- Có con thì lo gì không bắt được mẹ. Tiến sĩ Hạ đừng lo.

Ngô chính tỏ ra rất tự tin. Ngay khi những đứa bé sắp được đưa lên xe thì một giọng nói vang lên làm những kẻ này giật mình không thôi.

- Đúng vậy, lo gì không bắt được mẹ nhưng không biết các người có bắt được hay không mà thôi.

Người con gái đi giữa hai con thú sừng trông thật hiền ngàng, nhìn nụ cười tà mị của nàng mà những người đàn ông ở đây trở nên say đắm. người đàn ông gọi là tiến sĩ hạ vô liêm sĩ dùng lưỡi mà liếm cánh môi của mình, nở nụ cười khả ố nói:

- Biết điều thì tự lại đây, không thì.

- Không thì ông sẽ chết càng khó xem hơn.

Giọng trẻ con vang lên, các bé đã tự giải thoát cho mình chỉ trong tích tắc, nhưng người bé các bé đều chết dưới chân không thể nhúc nhích được.

- Các người...

Bọn chúng tỏ ra lo sợ cực kỳ, dùng súng và tất cả vũ khí trong tay giơ lên đều nhắm về phía các bé.

Gào.....gào.....

Hú.....hú.....

Tiếng kêu thét của hai con thú vang lên, nhanh như chớp chúng lao vào bọn người kia, tiếng kêu gào thảm thiết vang lên. Ngô Chính và tiến sĩ Hạ rõ tình hình định chạy trốn nhưng làm sao hai người có thể chạy trốn khi mà đã làm những việc này kia chứ. Dây leo mà Ngọc Hàn và Ngọc Ân đã sớm chế trụ

được hai người, hai người không bị hút máu đến chết nhưng lại được chứng kiến thảm trạng của những kẻ khác.

Tài năng của các anh và các bé đều được phô diễn hết sức và những kẻ được chứng kiến sẽ hối hận khi đã dám bắt cóc và nhục mạ mẹ bé. Ai nhìn thấy cảnh này sẽ đều không nghĩ rằng các bé chỉ mới năm tuổi đâu mà là từ thần từ địa ngục tới. nàng chỉ đứng phai ngoài mà không động một chút tay chân nào. Thiên Quân đã sớm đi vào tòa nhà bắt những kẻ liên quan lôi ra ngoài này.

Chỉ một lúc thôi mà máu và xác chết phơi đầy đất, những người khác chứng kiến đều lạnh cả sống lưng và không dám chống trả lại. những người đầu hàng đều được sống nhưng hình phạt của họ sẽ không nhẹ nhàng chút nào vì dám phản bội.

Cuộc chiến kết thúc nhanh chóng. Ngọc Chính sắc mặt đã sớm trắng bệch vì sợ hãi, tiến sĩ Hạ thì đã sớm ngất đi rồi.

Kẻ có tội sẽ sớm được phán quyết xứng đáng.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Cái giá phải trả

Ai rồi cũng sẽ trả giá vì sai lầm của mình, theo luật nhân quả quả tuần hoàn, giao cái gì thì cũng sẽ nhận lại được cái đó.

Ngọc Nhã, Ngọc Bân cùng với bà Ngọc nhìn thấy thảm cảnh này cùng với người cha kính yêu của họ đang bị cảnh dây leo trôi đung đưa trên không trung thì hoảng sợ, đôi chân họ run rẩy không ngừng. họ đang rất sợ hãi, sợ các anh, sợ hãi nàng, và càng sợ hãi những đứa trẻ giống như thiên sư kia nhưng đôi tay nhỏ của các bé cầm lại là những thứ vũ khí lấy mạng người không chớp mắt.

Nhìn đồng nhay nhựa trên mặt đất nàng quyết định đưa người về căn cứ mới xử trí sau. Người của tiến sĩ Hạ không còn một kẻ nào sống sót nên không còn sợ. còn những kẻ khác thì họ không có gan làm chuyện điên rồ nữa rồi.

Các bé thu lại vũ khí của mình, vui vẻ chạy đến bên mẹ cầu khen ngợi. nàng cũng chẳng keo kiệt mà nở nụ cười dành tặng cho các bé kèm theo lời khen ngợi. các anh vui mừng nhìn tình cảm mẹ con của các nàng. các anh cũng muốn dung hòa vào trong tiếng cười vui vẻ ấy nhưng vẫn còn phải cố gắng rất nhiều.

Các bé sau khi được mẹ an ủi xong, tâm hồn vui vẻ thoải mái chạy qua chỗ baba làm nũng. Các anh bé bé lên rồi bắt đầu trở về.

Ngọc Chính và tiến sĩ vẫn bị dây leo trôi lại nhưng đám dây leo này đã thu nhỏ thành một dây và trôi chặt hai lại không lo họ có cơ hội chạy trốn. đoàn người cứ thế từ từ về khu căn cứ, hai con thú sùng đi sau cùng làm thất bại ý đồ chạy trốn của những kẻ phản bội.

Đến khi về tới khu căn cứ cũng là khi trời đã bắt đầu sáng tỏ rồi. Mọi người cũng không có ý định nghỉ ngơi mà ăn đồ ăn lót dạ trước rồi tại sảnh tòa nhà C giải quyết mọi việc.

Đối với những người thường và dị năng giả đi theo Ngọc Chính rồi bỏ đoàn xe sẽ được cấp một phần lương thực trong vòng một tuần và trực xuất ra khỏi đoàn xe. Và những lương thực này được lấy từ chính không gian của Ngọc Nhã. Cô ta cũng có ý định giấu diếm nhưng khi bị uy hiếp bằng tính mạng của mẹ và em trai thì vẫn phải ngoan ngoãn lấy ra.

khi những người thường và dị năng giả bị ép buộc rời đi thì họ hối hận và không muốn nhưng các anh đều không chấp nhận để họ ở lại nữa rồi. sau khi họ đi hết rồi thì bây giờ chỉ còn lại cả gia đình Ngọc gia và tiến sĩ Hạ chưa xử lý mà thôi.

Đang không biết xử lý ra sao với những người này thì ông Ngô biết tin con trai đã trở lại thì vội vàng chạy về tới thông báo với anh: mẹ anh đã bị An Trinh bắt đi.

Ngô Lâm đau đầu vì không biết là tại sao mẹ anh lại cũng dính vào nữa và cũng không biết An Trinh đã bắt bà đi đâu thì đã thấy nàng ra hiệu cho Hy Tước bay xuống nói nhỏ vài câu lại cho nó bay đi.

-Lang và Bento sẽ đưa anh đi tìm người.

Nàng chỉ nói một câu thế thôi mà anh đã cảm thấy mình thật sự rất xúc động, sau bao nhiêu chuyện mẹ anh làm mà nàng vẫn quan tâm tới sống chết của bà, có phải nàng đã tha thứ cho mẹ anh rồi không?

Ngô Lâm suy nghĩ nhiều rồi, nàng cho Bento và Lang dẫn anh đi tìm mẹ cũng là muốn bắt An Trinh lại, nàng không muốn rắc rối kéo dài.

Ngô Lâm và một người em họ của anh cũng có dị năng hệ mộc cùng ngồi trên lưng Lang và Bento chạy đi theo dấu Hy Tước mà tìm người.

Mọi người ở lại cũng không vội vả xử trí Ngọc gia mà đợi Ngô Lâm quay về rồi mới xử trí. Những người mệt mỏi cả đêm cũng tranh thủ đi nghỉ ngơi một chút. Nàng cũng dẫn các bé về nghỉ ngơi tắm rửa rồi giao cho các vị lão gia chăm sóc.

Thiên Quân cũng bị nàng bắt ép đi nghỉ ngơi, cậu biết chị lo lắng cho mình nên cũng không bướng bỉnh. Nàng tiện thể cũng đi dỗ dành tiểu Nghị và Yên Ly, hai bé hôm qua sau khi tỉnh dậy không thấy các anh thì khóc mãi, mệt rồi mới chịu đi ngủ. sáng nay thức dậy còn ảm ỉ muốn đi tìm anh chị nữa cơ. Thấy nàng về hai vui mừng hỏi thăm về các anh, biết các anh đã về các bé mới chịu yên lặng.

Ba tiếng sau Ngô Lâm cũng đã quay về, các dì năng giả đi theo An Trinh cũng đã trở về. Bà Ngô bị thương hơi nặng một chút, bà đã bị An Trinh cắt đứt một cánh tay may mà con trai bà đã tới kịp không thì bà đã không còn sống nữa rồi. An Trinh cũng bị trói lại. Cô ta hốt hoảng khi thấy Ngọc Chính và tiến sĩ Hạ bị trói cùng với cả Ngọc gia cũng đã đứng ở đây.

Tất cả mọi người có mặt để xử trí những người này đều là những người chủ chốt trong đoàn xe. Bọn họ đều thảo luận xử trí những người này ra sao, họ đều có chung ý kiến là để các vị đội trưởng và “tân” phụ nhân xử trí, họ chỉ cần đứng xem là được rồi.

Các anh thì để nàng xử trí. Các anh cũng sẽ không có ý kiến gì.

Nàng cũng chẳng phải là người độ lượng gì cho nên tiến sĩ Hạ kẻ đầu tiên bị phán quyết đã bị nàng đưa cho đám dây leo từ từ hút máu cho tới chết. “từ từ” ở đây có nghĩa là ông ta có thể nhìn thấy máu mình ra khỏi cơ thể, đau đớn nhìn cơ thể mình héo nhỏ lại đến khi thành một cái xác khô thì mới có thể chết được.

Còn với Ngọc Chính, nàng rất nhân từ mà cho Hi Tước đưa ông ta tới một chỗ mà nàng đã nhốt vài con tang thi cấp cao để nghiên cứu thử, nếu ông ta còn sống thì đó là vận may của ông ta, nếu chết thì đó là do chính ông ta. Khi nghe hình phạt này thì toàn bộ Ngọc gia đều hoảng hốt quỳ xuống xin nàng tha thứ nhưng cũng vô dụng. Còn đối với Ngọc Nhã, cô ta biết hình phạt của mình sẽ chẳng nhẹ nhàng hơn đâu sau nhưng việc cô ta làm nên yên lặng chờ đợi mà không khóc không nháonhư mẹ và em trai cô ta. Đúng vậy, cô ta chỉ bị nàng phê đi dị năng và không gian mà thôi chứ mạng sống thì vẫn còn. Cô ta, mẹ cô ta và em trai cô ta bị trục xuất ra khỏi đoàn xe mà không có bất cứ thứ gì mang theo. Họ bây giờ chỉ là một kẻ trắng tay, nhưng Ngọc Bản thì dị năng thủy cấp một của nó thì nàng vẫn để yên vì theo như nàng nó thì một đại thiếu gia chưa biết được mùi vị mật thể như nó với cái dị năng cùi bắp ấy thì sẽ chẳng gây được sức ép gì cả.

Còn đối với An Trinh ư? Nàng không nhúng tay mà để Ngô Lâm xử trí. Ngô Lâm thấy vậy thì gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Cô ta khóc lóc bao biện ra bao nhiêu lý do nhưng cũng không chối cãi được nhưng sự thật mà Ngô Lâm nói ra. Bây giờ thì những người khác mới biết cô ta còn là nhân tình trong bóng tối của Ngọc Chính bao nhiêu năm nay, hai kẻ này là một cặp bài trùng không biết đã gây ra bao nhiêu chuyện rồi. dù cô ta có gài thích mình bị bắt ép thì cũng chẳng kiếm được một chút lòng thương nào. Còn hỏi vì sao Ngô Lâm lại biết ư, chính là do nàng nói cho anh biết. Cô ta bị Ngô Lâm tiêm cho một liều thuốc mà mới đây anh mới nghiên cứu từ vài loài động vật biến dị theo như lời nàng nói lúc trước. cô ta vật vã đau đớn, nhìn thấy chính mình biến thành tang thi trong gương mà vẫn còn ý thức. cô ta bị chết theo cách mà người ta đã giết tang thi.

Còn bà Ngô cũng đã phải trả giá vì sự ngu dốt của mình bằng cánh tay phải của mình. Giờ bà ta nằm hôn mê trên giường mà không có ai chăm sóc ngoại trừ chồng và đứa con trai mặt lạnh này của mình.

Mọi người quyết định trong hai ngày tới đoàn xe sẽ rời khỏi thành phố N vì sợ rằng chính phủ sẽ ra tay đối phó bọn họ vì đã phá vỡ cái phòng thí nghiệm của họ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mật Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Tình yêu là gì? Em chỉ biết con tim mình rung động trước các anh mà thôi

Nhìn bông hoa xinh đẹp giữa trán nàng càng làm cho nàng càng trở nên lãnh diễm hơn vô tình lại mang theo một nét quyến rũ. Các anh vẫn luôn biết nàng xinh đẹp nhưng lại không thể ngờ được nàng đang đứng trước mặt các anh làm cho các anh cảm thấy nàng luôn là một bí ẩn. Nàng hiện giờ đứng trước mặt các anh như là một nữ thần của các loài hoa.

Các bé nhìn mẹ không che giấu hóa hoa trên trán mà cứ thế để baba nhìn thấy thì hơi ngạc nhiên một tẹo nhưng nhìn mẹ càng ngày càng xinh đẹp thì các bé không khỏi tự hào.

-Mẹ! chúc mừng mẹ đột phá thành công!

-Quý linh tinh!

Nhìn mấy đứa con đáng yêu xinh đẹp của mình, nàng cảm thấy mình đã không bao giờ cô đơn nữa. Còn những người đàn ông kia không phải nàng không có cảm xúc mà nàng không biết gọi tên nó như thế nào?

-Thiên Di, chúc mừng em.

-Chúc mừng em!

-...

-...

-Cảm ơn các anh.

Mọi người lại im lặng, nhìn những cánh hoa tan biến đi hòa vào đất và không khí thật sự rất kỳ diệu. Nhìn đám cây cỏ từ từ trở nên xanh mướt chỉ trong phút chốc các anh ngạc nhiên.

-Đây là...

-Linh khí.

-Em...em....

-Mẹ con là người tu chân, tu luyện linh lực.

-Thiên Di em quá biến thái rồi!

-Đúng.

-Hi hi, chúng ta là tổ hợp biến thái mà baba.

-Đúng, Ngọc Chi nói đúng rồi, tất cả chúng ta đều là những người biến thái.

Mọi người lại cười vang, làn gió thơm mùi hoa sen thổi lướt qua xua tan đi những mệt mỏi, muộn phiền trong lòng, và cứ có cảm giác như có thứ gì đó trong được giải thoát.

-Các con về trước đi, mẹ có chuyện muốn nói với baba các con!

-Con không nghe được ạ?

Ân Ân ngốc nghếch nghiêng đầu hỏi.

-Không.

-Vâng...

Bé ỉu xù trả lời.

Các bé ngoan ngoãn chào bà mẹ rồi dắt tay nhau ra về. Các anh thấy hơi lúng túng khi mà không có người lạ ở đây, nói thật các anh chưa bao giờ được nói chuyện riêng với nàng, giờ tự nhiên được ưu đãi mà sợ nè.

-Em có chuyện muốn nói với bọn anh sao, Thiên Di?

Âu Dương Hạo lên tiếng hỏi.

-Các anh thấy chuyện trải qua mấy ngày hôm nay thế nào?

-Kỳ lạ.

-Quá huyền huyền rồi.

-Như phim.

-Em là người tu chân, trải qua một nghìn năm sống cô độc, chết đi và được sống lại ở thế giới này. Em vẫn tu luyện linh lực, như các anh đã thấy những dị năng mà mọi người nói thì em và các bảo bối đều không có. Bọn em tu luyện theo ngũ hành và công pháp riêng.

-Sao em lại nói với anh những chuyện này?

-Coi như là một vụ mua bán lòng người đi.

-Em không tin tưởng bọn anh?

-Không hẳn nhưng tình thân hay thứ gì đó trước lợi ích thì luôn kém hơn một phần.

-Thiên Di, có thể em chưa hẳn tin tưởng vào anh nhưng anh có thể nói cho em tình cảm của anh dành cho em là thật sự. Em có thể tin tưởng rằng anh sẽ không bao giờ làm hại em và các con. Anh có thể thề.

Triệu Hàng thâm tình nhìn nàng nói.

-Anh cũng giống như Hàng, anh yêu em và nguyện tin tưởng vào em. Anh sẽ không bao giờ lấy ích lợi ra trao đổi với tình cảm của em. Anh muốn mình là người được em dựa vào những lúc khó khăn.

An Thế Kiệt nói.

-Anh muốn là người chữa khỏi vết thương cô độc suốt ngàn năm trước của em nên em hãy để anh làm bác sĩ cho riêng em. Em có thể tin tưởng được anh mà.

Ngô Lâm nói.

-Thiên Di anh mong em hãy tin tưởng vào tình cảm của anh, anh sẽ bảo vệ em, cho em sự áp áp đã bị cô độc che phủ suốt ngàn năm qua.

Đường Nhiên nói.

-Em hãy tin tưởng anh, nó sẽ là một vụ đầu tư rất có lời đó.

Đường Hiến nói.

-Em hãy cho anh thời gian để chứng minh tình cảm mà anh dành cho em là chân thành.

Âu Dương Hạo nói.

-Anh sẽ là ngọn lửa sưởi ấm trái tim em, em hãy tin tưởng vào tình cảm của anh dành cho em. Anh yêu em, Thiên Di.

Âu Dương Minh nói.

Mấy người đàn ông thâm tình nhìn nhau nói rồi lại dành cho nhau những cái nhìn tóe lửa. Là bạn cho thân với nhau từ nhỏ đến bây giờ lại cùng thích chung một người.

Nàng không nhìn bảy người họ mà nhìn phía chân trời đượm ráng chiều. Nàng có thể cảm nhận được tình cảm của họ nhưng lòng nàng lại không cảm nhận được sự sôi trào của tình yêu mà người ta thường nói.

-Tình Yêu là gì?

-Là thứ tình cảm thiêng liêng mà một người trong đời đời sẽ có một hay nhiều lần cảm nhận được. Là sự yêu thương giữa hai con người, luôn nghĩ về người đó, nhớ người đó mà tin tưởng người đó không điều kiện.

Triệu Hàng trả lời nàng.

-Em khổ rồi nhưng nếu nói về sự rung động thì trái tim em có một chút rung động trước các anh. Nhưng em không nghĩ đó là tình yêu và như thế là không công bằng vì thứ tình cảm phân chia này.

-Em...

-Em về trước, các anh hãy nghĩ thật kỹ là mình muốn gì trước đã.

Nàng đi về trước để họ suy nghĩ. Các anh thấy lòng mình rối loạn, tình cảm của mình họ không muốn chia sẻ nhưng...

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Đồi chiến quân đoàn biến dị trên không

Đoàn xe bây giờ đang trên đường chuẩn bị tiến vào khu vực tỉnh D, đoàn xe bây giờ chỉ có khoảng một ngàn người, công việc kiểm soát và chiến đấu cũng an bài rất tốt nên quân số của đoàn xe cũng không giảm mà chỉ tăng mà thôi. Trên đường nếu gặp phải người nào khó khăn thì họ sẵn sàng cứu giúp

nhưng nếu muốn gia nhập đoàn xe thì phải đồng ý với quy định của đoàn xe, không thể ăn không ngồi rồi được.

Còn tình cảm của nàng và các anh vẫn bình thường như trước nhưng các anh thương xuyên tìm nàng tán gẫu, hay giành tặng cho nàng một món quà nhỏ mà các anh tự tay làm được. Các ông các bà cứ gọi là vui mừng đến mơ cũng cười, chỉ ước gì rước ngay được nàng về là đầu thôi. Bà Ngô giờ đây cũng không cảm đoán gì nữa mà chỉ mong cháu bà nhận lại bà mà thôi.

Hôm nay là một ngày đẹp trời, mọi người đi từ sáng đến giờ không gặp phải con tang thì nào cả, một con kiến cũng chẳng thấy ấy chứ. Nhưng người ta thương nói cái gì tốt quá cũng không tốt cho nên...

Khi thấy một vật thể bay trên bầu trời ở tầm cao mới chỉ là chấm đen li ti thôi thì mọi người đã canh gác vì sợ loài gặp phải con chim gì đó biến dị nữa. mấy con bay bay là khó đối phó nhất ấy.

Tiểu Nghị nhanh chóng sử dụng tinh thần dị năng quét qua một lượt. cậu bé giờ đã là dị năng cấp năm rồi, cậu bé thường xuyên được nàng cho ăn linh quả và tinh hạch tang thì cấp cao nên dị năng cứ gọi là lên cấp vùn vút. Giờ bé đã có thể quan sát mọi thứ ở hàng nghìn km. bé nhánh chóng báo cho các anh chị biết có một người đang bay trên bầu trời để anh chị báo với mẹ và baba.

-Tiểu Nghị, em nói đó là người bay hả?

-Dạ.

-Oa, thật quá tuyệt diệu rồi.

-Không biết Hỷ Tước được mẹ phái đi có bắt được người đó không nhỉ?

-Mẹ nói là đi thăm dò không phải là bắt.

-...

-...

Tiểu đội nhĩ bắt đầu thảo luận sôi nổi về người bay kia. Hơn ba mươi đứa trẻ lú lú không ngừng nghỉ, trí tưởng tượng của các bé cứ gọi là bay cao bay xa không tưởng nổi mà trong đó cũng có cái là sự thật. có bé nói người này có cánh, bé thì nói họ lắp tên lửa, bé thì nghĩ họ có cánh chim, bé thì bảo là cánh ong...

Chỉ vài phút sau thì tiếng loa cảnh báo đoàn xe vang lên, mọi người sẵn sàng chiến đấu. đoàn xe cũng ngừng lại mà không di chuyển nữa. vài người là lực lượng dị năng theo chỉ thị của cấp trên mà ném vài chục quả lựu đạn trên bầu trời. Nhưng mà chẳng có cái gì rơi xuống cả.

Sau khi ngừng ném lựu đạn thì trên bầu trời xuất hiện hơn trăm người, bọn họ đều có chung đặc điểm là có một đôi cánh mọc ở sau lưng như cánh chuồn chuồn. bọn họ đều bay ở tầm thấp nên mọi người đều có thể nhìn rõ cơ thể họ không bình thường chút nào: tay chân của họ đều biến dạng, kẻ thì không có bàn tay mà chỉ có một lưỡi mác dài gắn với cánh tay, có kẻ thì tay có sợi tơ mỏng như tơ nhện.

-Những người ở bên dưới nghe đây, chính phủ khoan hồng nên các người chỉ cần đầu hàng thì sẽ có cơ hội sống sót không thì đừng trách chúng tôi không cho các người đường sống.

Một kẻ có vẻ là đầu lĩnh của đoàn quân đang bay lên tiếng, vẻ mặt của hắn giống như loài dơi khi nhìn kỹ.

-Chính phủ giờ đây thật ghê tởm khi mà dùng con người làm những thử nghiệm kinh tởm. Các người bây giờ người chẳng ra người, như quái vật.

-haha, năm đại gia tộc thành phố H là gì chứ, chỉ là một đám ngu xuẩn. chúng ta là những người có dị năng, sẽ thống trị thế giới này.

-Chủ nhân của các người thật điên cuồng, hắn không biết bên ngoài có những thứ gì hay sao mà đòi thống trị chứ.

-Đừng nhiều lời, các người có đầu hàng không?

-Mơ tưởng.

-Vậy thì đừng trách chúng ta không khách khí.

Đám người bay đồng loạt rat ay, họ lợi dụng tầm cao của mình mà xả súng xuống đoàn người. những người thường đều được an bài ở trong xe nên không lo lắng bị thương nhưng còn những người ở ngoài xe chiến đấu do bị đánh bất ngờ có vài người bị thương.

Chỉ một vài giây sau thì mọi người hồi phục lại tinh thần và bắt đầu phòng ngự và đáp trả lại.

Những quả cầu lửa, băng tiễn, thủy tiễn, tia sét và cả hạt giống được ném ra. Bức tường bằng đất được dựng lên để bảo vệ an toàn cho những người ở trong xe.

Những người bay này cũng chẳng phải yếu kém gì, dị năng của họ rất kỳ lạ, những tổn thương mà các dị năng khác gây ra rất nhanh liền lại như thường. mọi người càng tập trung công kích hơn.

Bọn người bay thấy công kích của bên này yếu hơn thì tấn công mãnh liệt hơn, những sợi tơ nhện phá hủy đi rất nhiều cây cối mà mọi người đã tạo ra. Những lưỡi móc sức bên của bọn chúng phá hủy gần hết các bức tường đất của đoàn xe tạo ra.

Các anh thấy đội mình bắt đầu yếu dần thì mới bắt đầu ra tay. Bởi vì dị năng của các anh sau lần hấp thu cánh hoa của nàng nên đã biến dị, ngoài tác dụng công kích mạnh hơn còn có khả năng ăn mòn mạnh nữa.

Các bé cũng ra tay giúp đỡ baba.

Các đòn công kích của các anh và các bé cuối cùng cũng có tác dụng, những người bay trên bầu trời lần lượt từng người chết rơi xuống. kẻ đầu lĩnh thấy thế thì ra tay càng tàn độc hơn nên có rất nhiều người trong đội dị năng giả bị thương nhưng chưa đến mức có một người nào chết cả.

Chỉ qua thêm một chút thời gian thì những kẻ trên bầu trời đã bị tiêu diệt hết không có một kẻ nào chạy thoát.

Mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm thu lại dị năng của mình. Những người bị thương cũng được đưa đi băng bó.

Nàng lúc này mới xuất hiện, lúc này nàng đang còn trong trạng thái tu luyện nên không thể tham gia vào trong chiến bên ngoài. Nhìn các con nàng không tiết kiệm lời khen mà khen hết tất cả các bé khiến những đứa trẻ khác vui mừng khi các bé đã được công nhận.

Nàng cũng với các anh và một số người nữa đi tới nơi mà các người bay rơi xuống, những cái xác nằm ngổn ngang trên mặt đất. giờ đây mọi người mới nhìn kỹ những người này, họ là con người mà không phải con người, phần con đã chiếm quá lớn rồi.

-A..A...

Tiếng kêu yếu ớt vang lên giữa những cái xác. Mọi người chạy lại xem thì phát hiện kẻ này vẫn chưa chết nhưng cũng cách cái chết cũng chẳng xa. Hắn dùng ánh mắt cầu xin tha thiết nhìn mọi người nhưng miệng không thể cất nổi thành lời mà chỉ cứ A..A mà thôi.

Nàng lấy từ trong không gian ra một bình ngọc chứa dịch màu trắng đục như sữa mà nàng chiết xuất từ chiếc yus màu trắng mà nàng lấy từ trong cơ thể con quá ngư khi trước. nàng cho vào miệng hắn vài giọt dung dịch trong bình, chỉ trong chớp mắt mà cơ thể hắn đã biến đổi, cánh biến mất, lưỡi móc trên tay cũng không còn cùng với lớp da màu xanh đen đã trở lại bình thường. hắn cũng nhìn thấy cơ thể mình biến đổi trở lại thành người thì nở nụ cười mãn nguyện.

-Cứu... cứu những người khác nữa. cảm ơn.

-Các anh là bị bắt buộc?

-Chúng tôi là người thường, bị bắt buộc tiêm các thứ thuốc kỳ lạ vào người mà trở thành thế này. Hãy cứu chúng tôi và gia đình chúng tôi.

Hắn vừa nói xong thì cũng nhắm mắt lìa đời. mọi người nghe hắn nói xong đều trầm mặc không nói. Mọi người dồn những cái xác lại rồi đốt.

Những người trong đoàn xe nghe chuyện đều thấy bất bình, căm phẫn những gì chính phủ gây ra. Và cũng thương những người kia và thân nhân họ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Thành phố D? Hiểm họa khôn lường

Sau một ngày đi đường, cuối cùng đoàn xe cũng tiến vào thành phố D. Thành phố D không giống như thành phố N, ở đây được chính phủ thành lập một khu căn cứ an toàn biệt lập. Bên ngoài thành phố không có trạm canh gác nhưng giữa ở trung tâm được kiến tạo lại thành một khu thành phố nhỏ được tường đất bao quanh.

Những người sống sót ở thành phố D được chính phủ đưa vào bên trong ở hết.

Con đường đi qua thành phố D không nhất thiết phải đi qua khu căn cứ này nhưng mọi người vẫn quyết định dừng chân tại nơi này một thời gian.

Chọn lấy một địa điểm rộng rãi cách trung tâm khoảng hơn hai mươi km, đây là một vùng ngoại thành. Mặt đất bằng phẳng nhanh chóng được các dị năng giả kiến tạo thành các tòa nhà nhỏ đơn sơ có thể nghỉ tạm được. Com nước thì vẫn như trước, các xe nấu rồi phát ra.

Mọi người yên ổn ngủ qua một đêm mà không bị tang thi tấn công lần nào. Đoán chắc là thành phố D này thường xuyên được thanh toán tang thi nên xung quanh không có bóng dáng tang thi nào cả.

Đến khi ăn sáng xong thì có một chiếc xe Hummer chạy tới, trên xe có ba người đàn ông bước xuống, họ đều cao lớn, mang hơi thở của quân nhân.

-Các vị! chúng ta là thành viên của căn cứ D hân hạnh chào đón các vị.

-Xin chào!

Các anh đi ra chỗ ba người kia nói chuyện rồi mời họ vào nhà. Nhà các anh nói là một căn phòng sơ sài do Ngô Lâm dựng lên để tiện họp hành nên có hơi rộng hơn những chỗ khác một chút và được bài trí bàn ghế đầy đủ. Mọi người ngồi xuống, nhanh chóng có người đưa trà lên.

Ba người kia nhìn thấy mà trong mắt không nén nổi kinh ngạc, không ngờ một đoàn xe chạy nạn lại có khả năng đến mức này.

-Tôi là Lâm Hình, đây là Lâm Sinh, kia là Lâm Duẩn. Mục đích bọn tôi đến đây các vị hẳn chắc cũng đoán được phần nào rồi.

-Đúng.

-Cấp trên hi vọng các vị gia nhập, cấp trên rất chờ mong được chào đón các vị.

-Xin lỗi, chúng tôi cũng chỉ đi ngang qua đây mà thôi.

-Như vậy thật là làm phiền các vị. nếu trong mấy ngày nay các vị có cần giúp đỡ gì có thể đến, chúng tôi sẵn sàng giúp đỡ.

-Vậy thì cảm ơn trước.

-Chào các vị.

Ba người biết mục đích không đạt được cũng thấy rõ ý của đoàn xe nên nhanh chóng cất bước rời đi.

Tiền bước ba người kia, những người khác không tự động phân công nhau làm việc. bọn họ tuy không biết điều kiện ở căn cứ kia thế nào nhưng cũng chẳng dám đi thăm dò. Trận chiến vừa qua khiến họ không có niềm tin vào những nơi khác ngoài đoàn xe của mình. Họ chỉ mong mau đến nơi và cùng xây dựng căn cứ mới mà thôi.

Bảy chàng trai đi tới chỗ nàng ngồi xuống, nàng bây giờ cực kỳ rảnh rồi mà thường thức trà. Thấy các anh đi tới thì tiện tay đưa cho mỗi anh mỗi người một ly.

-Trà ngon.

-Trà sen có khác, hương thơm nhẹ nhàng, uống vào cảm thấy thanh mát.

-Ừm, em có thật nhiều đồ tốt đó Thiên Di, riêng điểm tâm cũng là món bánh ngọt nổi tiếng mà bây giờ chắc không ai còn biết đến nữa.

-Ừm, tiện tay thu được.

Nàng chỉ ngẩn ngơ, nhưng mà cái này mà nàng tiện tay thu được mà không phải một đồng lớn. nhìn xem, điểm tâm đổi từ món này sang món khác, đa dạng vô số kể.

-Thiên Di, em nghĩ sao về ba người kia.

-Họ thăm dò chúng ta.

-Anh cũng nghĩ vậy?

-Người cầm đầu kia rất khả nghi, tay của hắn rất lạ. da tay của hắn ở phần cánh tay có lớp vảy như vảy rắn.

-Cậu nghi ngờ hắn ta cũng là người bị biến dị.

-Ừm, hai người còn lại tôi thấy không rõ nhưng ánh mắt của họ nhìn rất lạ.

-nói tóm lại là vẫn phải cẩn thận một chút.

Ngồi trong chốc lát thì Hi Tước bay về đậu trên vai nàng. Nó hót ríu rít không ngừng. sau khi được nàng thưởng cho đồ ăn mới chịu bay đi.

-Hi Tước đã quan sát được. Bên trong căn cứ kia được bảo vệ rất nghiêm ngặt, bên trong dân số rất đông. Cũng có rất nhiều người giống như hôm trước. đồng thời bên kia còn có một tòa nhà nghiên cứu cực lớn. người thường chỉ còn lại người già yếu và phụ nữ, trẻ em. Còn có một nơi, họ dùng người thí nghiệm thất bại chết mà nuôi một loài động vật rất lạ.

-Những người kia họ thật đáng sợ. dã tâm quá lớn.

-Bọn họ chắc chắn sẽ không buông tha cho chúng ta. Mọi người cần phải hết sức cẩn thận.

Ngay lập tức đoàn xe được giới nghiêm, ba con thú sừng cũng được nàng giao nhiệm vụ tuần tra xung quanh này. Cả đoàn xe trở nên khẩn trương hơn

hắn.

Nàng dự định đích thân đi thám thính tình hình một phen thì mới yên tâm đưa ra kế hoạch tiếp theo được.

Biết được ý nghĩ của nàng nên mấy anh cũng dự định đi theo nhưng cuối cùng cũng chỉ có Ngô Lâm và AnThếKiệt đi. Ba người dán bùa ẩn thân tang hình rồi mới xuất phát.

Kết quả thiú được thật sựngoài ý muốn, bên trong tòa nhà nghiên cứu còn đáng sợ hơn những gì mọi người nghĩ. Bọn chúng biến thái đến mức dùng cơ thể động vật nuôi cây một phần bộ phận trên cơ thể con người. có kẻ còn biến thái hơn là dùng phụ nữ cho thụ tinh của động vật biến dị cực mạnh mà Hi Tước đã nói. Nơi nơi đều là thứ đáng sợ. AnThếKiệt tiện tay đóng băng được vài tên biến dị để Ngô Lâm mang về nghiên cứu.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Ra tay trước bắt cơ hội

Hai ngày yên bình trôi qua mà không có sóng gió gì, bên căn cứ có cử người qua mấy lần nhằm thuyết phục bọn họ gia nhập nhưng không thành công. Hi Tước luôn bay đi bay lại báo cáotình hình.

Đêm nay mọi người tụ tập lại họp bàn rất quan trọng, theo như Hi Tước nghe lên được thì cao tầng lãnh đạo bên kia chuẩn bị dọn sạch đoàn xe một phen. Mà theo như quan sát của nàng ngày hôm qua thì bên đó cũng là một hiểm họa cần phải tiêu diệt để tránh hiểm họa về sau.

Ngô Lâm vừa bước từ ngoài vào thì đã đặt một tập tài liệu lên bàn. Nhìn anh có vẻ rất tức tối.

- Có gì mà cậu tức giận vậy Lâm?

Âu Dương Hạo hỏi.

- Cậu có nhớ mấy người mà hôm qua tôi cùng với D và Kiệt bắt về không? Họ cũng giống những kẻ mà hôm trước chúng ta đánh kia rất giống nhau, họ đều bị biến đổi gen. Cơ thể của bọn họ sau lắm phần trăm là giống động vật, họ cơ bản là đều không nói được nữa nhưng họ vẫn ý thức được. những người này cơ bản đều là người thường bị biến đổi, thân nhân họ bị uy hiếp hay những kẻ tuyệt vọng nên phải nghe theo những kẻ khác.

- Thật ghê tởm.

- Họ không sợ sẽ bị trừng phạt sao?

- Không đâu, dã tâm của họ rất lớn. họ muốn làm chủ tất cả kể cả thiên nhiên mà.

- Có khả năng gì giúp những người kia trở lại bình thường không?

- Thuốc mà Thiên Di đưa có thể được. tôi đã tìm cho mấy người kia và họ bắt đầu dần hồi phục rồi.

- OK, giờ chúng ta phải bàn về việc ngày mai thôi.

- Lực lượng của chúng ta không thể mang đi hết mà phải để lại một nửa để bảo vệ đoàn xe. Nhiệm vụ quan trọng của chúng ta cần ưu tiên là phá hủy tòa nghiên cứu kia và giết kẻ đứng đầu.

- Được. Theo tôi nghĩ chúng ta sẽ mang theo khoảng hai trăm năm mươi người. các bảo bối thì sẽ ở lại đoàn xe.

- Vậy thì sáu giờ sáng mai chúng ta sẽ xuất phát.

- Rồi.

- Mọi người về nghỉ ngơi đi.

Mọi người đều về nghỉ ngơi chuẩn bị cho cuộc chiến ngày mai.

Sáng sớm, sau khi dẫn dò một phen thì các anh và nàng, Thiên Quân cùng với hai trăm năm mươi người lên đường tới căn cứ.

Đến căn cứ khi trời còn tờ mờ sáng, những người được phân công nhanh chóng gia tay giải quyết những người bảo vệ cổng, đến khi vào đến được gần tòa nhà trụ sở thì còi báo động của căn cứ mới vang lên.

Đoàn người chia làm hai nhóm, một nhóm đi vào tòa nhà nghiên cứu, một nhóm thì đi vào tòa nhà trụ sở.

Cả hai nhóm đi vào đến đâu là giết đến đó khiến họ trở tay không kịp.

Trong tòa nhà trụ sở phần lớn là quân nhân, trước khi chém giết thì mọi người cũng đã nói trước ai muốn sống và trở lại bình thường thì vứt vũ khí và đi ra ngoài sẽ được giúp đỡ.

Một phần cũng có kẻ tuyệt vọng nhìn thấy cơ hội nên đoạn đường này mọi người cũng rất rảnh tay. Triệu Hàng, Âu Dương Hạo và Đường Hiến nhanh chóng dẫn theo năm người nữa đi tới tầng cao nhất cũng là nơi ở quan trọng của kẻ đứng đầu nơi đây. Còn những người khác tiếp tục chém giết ở tầng dưới.

Tiến vào bên trong tầng cuối cùng có rất nhiều kẻ thân thủ linh hoạt, dị năng cũng không yếu nhưng không có kẻ nào vượt qua được mấy anh cả, chẳng mấy chốc mà cả nhóm đã tiến vào được phòng quan trọng, bên trong có một kẻ mà các anh nhận ra đó chính là Lâm Hinh, hẳn ta đang đứng sau một người đàn ông trung niên.

- Đúng là anh hùng xuất thiếu niên.

- Quá khen, chi là không muốn chết nên phải vùng lên mà thôi.

- Triệu Hàng, Âu Dương Hạo, Đường Nhiên. Không hổ là những tinh anh của thành phố H.

- Còn ngài không hổ là đại tướng khu D, Vương An.

- Xem ra tôi đã xem thường các cậu.

- Đúng vậy, nếu không thì các người cũng chẳng chết nhanh thế.

- Hừ, hừ chết về tay ai còn chưa biết.

- Ngài cứ đợi xem.

Hai bên đều đồng loạt rút tay, Lâm Hinh và một kẻ khác biến hình thành một kẻ nửa người nửa rắn, trong tay các anh có loại thuốc bột phòng rắn mà nài cho nên hai kẻ kia nhanh chóng bị giết là không thể nghi ngờ. Còn những tên còn lại trong phòng cũng nhanh chóng bị hạ gục.

- Lòng tham quá lớn là không tốt nên ông phải trả giá cho những gì mình làm.

- Không.....

Triệu Hàng nhanh chóng kết liễu Vương An.

ở bên tòa nhà nghiên cứu, nàng và những người khác lại không được rảnh như nhóm của Triệu Hàng. Những kẻ này đều rất ngoan cố không chịu đầu hàng.

Tòa nhà này chỉ có ba tầng như thủ vệ lớp lớp như mây, còn thêm người biến dị, động vật biến dị nữa nên khó khăn hơn rất nhiều.

Nàng cùng với các anh đi đầu giải quyết những kẻ lì lợm và mạnh nhất, những người đi sau cũng nhẹ nhàng hơn một chút. Những kẻ mặc áo blue đều trực tiếp giết chết không tha một kẻ nào. Nhìn những ánh mắt tuyệt vọng của những người nằm trong lồng nghiên cứu, người không ra người quý không phải quý nàng liền cho họ một cái chết nhẹ nhàng.

Đối với con vật biến dị được những kẻ biến thái nuôi dưỡng chăm sóc này, nàng cùng mấy anh cùng ra tay giết. tính hạch của nó cũng được giao cho Ngô Lâm giữ.

Đến khi mọi người đều bước ra khỏi hai tòa nhà thì bên trong cũng bắt đầu bốc cháy. Những người ở trong khu căn cứ nhìn theo ánh lửa mang theo nỗi căm hận không ngừng, đó từng là hi vọng của bọn họ nhưng lại biến thành ác mộng.

Nhìn hơn nghìn người đứng trong khoảng trống trước mặt này, Ngô Lâm lên tiếng nói trước.

- Những người bị biến dị chúng tôi sẽ giúp đỡ mọi người trở lại bình thường nếu mọi người mong muốn, Đoàn xe chúng tôi đang xuôi xuống phía nam để xây dựng căn cứ, nếu mọi người muốn gia nhập chúng tôi sẵn sàng chào đón nhưng phải tuân thủ quy tắc của đoàn xe.

- Người già và trẻ em chúng tôi có được gia nhập không?

- Được.

- Tôi gia nhập.

- Tôi cũng gia nhập.

Hầu hết những người ở đây đều đồng ý gia nhập đoàn xe. Những người này đã cứu họ nên họ sẵn sàng phó thác hy vọng.

Nàng đưa cho Ngô Lâm những lọ thuốc mà hai người pha sẵn đêm qua. Với năm trăm người biến dị thì dư sức. cho những người biến dị uống thuốc xong, đợi họ biến trở thành người bình thường xong thì mọi người mới đi.

- Thật cảm ơn.

- Cảm ơn.

Họ không có dị năng nhưng cũng không muốn trở thành quái vật, họ muốn trở thành người bình thường thôi cũng được. và những người anh hùng này đã giúp họ thực hiện điều đó.

- Mọi người có thể sẽ có dị năng, cũng có thể bình thường còn tùy mỗi người nữa.

- Thật sao?

- Thật.

Họ vui mừng, trong họa có phúc là chi bọn họ đây.

Các anh dẫn theo nghìn người trở lại đoàn xe, may mắn đoàn xe không bị tập kích. Những người trong đoàn xe rất chào đón những người mới, họ sẵn sàng trợ giúp những người này.

Mọi người quyết định nghỉ ngơi hai ngày, bổ sung thêm vật tư rồi sẽ tiếp tục lên đường.

Tình cảm của anh và nàng cũng được hâm nóng lên từng ngày.

Các bé rất vui vẻ chào đón các bạn mới, thấy baba và mẹ ngày càng ngọt ngào thì hạnh phúc không thôi. Các vị phụ huynh nở hoa trong lòng, kế hoạch bàn bạc không bao giờ đứt.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mặt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Đoạn sông kinh dị

Trong hai ngày đoàn xe ở lại thành phố D, đoàn xe dị năng từ trong thành phố tìm kiếm các vật dụng cần thiết như xe, máy móc thiết bị. Các vật tư khác như lương thực, thực phẩm, dược phẩm và xăng dầu hầu như đã không còn, tại khu căn cứ cũ cũng chỉ tìm được một ít. Xe được ưu tiên là xe quân dụng, đoàn xe kiếm được rất nhiều xe nhưng dùng được cũng chỉ có hơn hai mươi chiếc có thể sử dụng được. xăng dầu trong không gian của Âu Dương Minh, nàng, Thiên Quân và các bé rất nhiều nên đoàn xe cả gần trăm chiếc mà cũng lo không thiếu xăng, công thêm vào đó cũng có những chiếc xe được chạy bằng năng lượng mặt trời nên cũng tiết kiệm được chút.

Những người mới gia nhập đoàn xe rất nhanh hòa nhập được với đoàn, họ cảm thấy mình sống có ích hơn, không cảm thấy mình không có dị năng thì không con vô dụng như trước nữa. Những đứa trẻ lấm lem, ăn mặc rách rưới cũng được các bác gái trong đoàn tắm rửa sạch sẽ, mặc bộ đồ mới cả. họ được ăn no mặc ấm, không còn lo lắng mình sẽ bị bắt đi giữa đêm nữa.

Hơn năm trăm người biến dị sau khi uống thuốc trở thành người bình thường thì ngay đêm đó có người bắt đầu phát sốt. Đến ngày hôm sau thì thống kê lại đã có hơn ba trăm người có dị năng. Đồng thời dị năng của họ cũng có nhiều biến dị hơn, chẳng hạn như có dị năng bay ở khoảng cách ngắn, hay tiếng hét siêu âm cũng rất đáng kinh ngạc.

Đoàn xe sau khi hoàn thành công việc thì tiếp tục lên đường. Hành trình này kéo

dài một tháng không dừng ở bất kỳ nơi nào để nghỉ ngơi lâu để bổ sung vật tư.

Quảng đường tuy không an bình nhưng lực lượng đoàn xe cường đại cũng rắc rối được giải quyết nhanh chóng.

Hôm nay, đoàn xe đi đến đoạn sông Thạch Hà nổi tiếng, trước đây nó là con sông xanh với hai bên vách đá rất nổi tiếng để du lịch nhưng giờ đây nó đã biến thành màu đen ngòm trong cực kỳ đáng sợ.

Đoạn sông này không có cầu đi qua, chắc là đã bị hư khi mặt thế giáng xuống. Chưa kể đoạn sông này còn khá rộng chắc khoảng trăm mét và độ sâu thì chưa rõ. Nước sông này còn có tính ăn mòn cực mạnh, những thứ kim loại, sắt đá thả xuống chỉ trong vài phút đã bị ăn mòn không còn lại gì luôn.

Đáng gờm hơn là trong sông có vài con cá biến dị nhảy lên nhảy xuống đã triệt tiêu ý tưởng đi bằng thuyền của mọi người. Ai mà biết được trong sông

này con có bao nhiêu thứ kinh dị nữa chứ, riêng nước sông thôi cũng đã đủ khủng khiếp rồi.

Mọi người nhìn đoạn sông mà lòng hoang mang, lo lắng không biết nên làm thế nào?

Trong khi đó, đoàn xe có rất nhiều xe, nếu quay lại đi đường vòng thì rất xa. Mọi người phải trải qua bao nhiêu lâu mới đến được đây nên cũng không muốn quay đầu.

- Mọi người nghỉ ngơi tại chỗ trong khi chờ đợi.

- Đội trưởng tôi có thể thử không?

- Mọi người nghĩ ra cách gì thì cứ việc thử nhưng phải đảm bảo an toàn tính mạng.

- Yes.

Các anh và nàng đều ngồi xuống một chỗ trống được nàng phủ một chiếc bạt nhỏ cạnh bờ sông rồi quan sát. Các bé cũng ngoan ngoãn ngồi cạnh baba và mẹ của mình.

Có rất nhiều người rạt tay thử sức, tinh thần hăng hái là không kể siết.

- Tôi muốn tạo một cây cầu đất nối liền hai bờ sông.

- Tôi nghĩ rất khó, vì bờ sông quá rộng, công thêm mấy con thủy quái này có vẻ không khả thi chút nào.

- Chúng ta cứ thử xem.

Đội dị năng giả Thổ hệ cùng nhau thi triển dị năng lấy đất làm cầu, khi cây cầu sắp được một nửa thì nhiều người sắp cạn năng lực phải thu tay lại nên cầu chỉ xây được hơn nửa. Chỉ bị vài con cá đụng phải đã đổ.

- Hay dùng kim loại làm cầu sẽ chắc chắn hơn đó.

- Thử xem sao.

Vậy là dị năng hệ kim lại thử sức tiếp theo nhưng vẫn không thể thành công được.

Mọi người nan chí mà ngồi bên bờ xem xét. Có vài người dị năng hệ băng dùng dị năng đóng băng mặt nước thử xem. Lúc đầu cũng có hiệu quả chút ít nhưng chỉ sau chục phút thì băng cũng tan đi, như vậy sẽ không chịu nổi áp lực của đoàn xe.

Các thành viên đã chán nản hết rồi nên giờ đây đoàn xe chỉ trông cây và các vị đội trưởng thôi.

Triệu Hàng dựa vào tinh thần dị năng của Âu Dương Hạo mà vẽ lại bản đồ bao quát con sông. Nhìn bản đồ đã hoàn thiện các anh và những người ngồi đây đều trầm ngâm suy nghĩ.

- Nếu vòng qua hạ lưu con sông thì cần phải mất hai tháng lộ trình nữa thì mới qua được bên kia.

- Sử dụng những dị năng khác thì hơi khó, con sông khá rộng, còn chưa kể tới đám thủy quái dưới sông nữa.

- Dùng cây và kim loại kết hợp làm cầu được không?

- Có khả năng, chỉ cần hai cây thân gỗ dài, lớn, dùng dây leo quấn lại cộng thêm dùng kim loại gia cố bề mặt thì tốt hơn nữa. Con nước thì dị năng giả hệ băng có thể đóng băng liên tục khi đoàn xe đi qua.

An Thế Kiệt nghe nàng nói thì nghĩ ngay ra. Các anh cũng đồng ý với ý kiến này.

- Ok, dùng cách này đi.

- Chuẩn bị bắt đầu thôi.

- Đợi chút.

- Gì thế Di?

- Diên Nhi! Thả cua con của con xuống nước để đám thủy quái nên yên lặng cho chúng ta đi qua.

- Vâng ạ.

Các anh trân trân nhìn cô bé gỡ con cua bé xíu từ trên mái tóc xuống, thêm vào thường ngày các anh cứ nghĩ nó là kẹp tóc của cô bé cơ đấy, ai dè là cua biển dị dạng hoàng chứ chẳng choi nhè. Con cua nhanh thoăn thoắt bò xuống nước trước anh mắt kinh ngạc của mọi người.

-Con cua đó cấp mấy rồi Tiểu Diên?

Âu Dương Minh hỏi.

-Cấp 5 ạ, tại nó lười biếng qua nên chỉ được thê thôi ạ.

-Bento và Lang cũng cấp 5 rồi, biến thái quá đi mất.

-Cua con nói chúng ta có thể đi qua rồi, bọn thủy quái này sẽ không dám làm phiền chúng ta đâu.

-Rồi mọi người bắt tay vào làm việc thôi.

Không biết người nào nhặt được vài hạt thông nên gieo xuống đất xong, chúng nhanh chóng dùng tốc độ mà mắt thường có thể thấy mà vuron qua tới bờ bên kia sông. Những dị năng giả hệ mộc dùng dây leo gia cố giữa hai cây để thêm chắc chắn. dị năng giả hệ thổ và hệ kim dùng dị năng bảo phủ đất và kim loại trên hai cây làm nó trở thành một cây cầu hoàn chỉnh.

Mặt nước yên ắng, không con cá nào nhảy lên nữa nên mọi người càng yên tâm hơn. Cua con đã bò lại lên bờ và được Diên Nhi đưa lên mái tóc làm thành kẹp tóc rồi.

-Mọi người lên xe chuẩn bị lên đường nào.

Những người khác nghe hiệu lệnh thì nhanh chóng lên xe. Đến khi tất cả mọi người đều lên xe rồi thì đoàn xe bắt đầu xuất phát.

Cây cầu kiên cố, đoàn xe tuy nhiều nhưng khi xe qua hết thì cây cầu vẫn còn nguyên không có dấu hiệu nứt gãy nào. Mọi người quyết định vẫn để cây cầu lại để cho những người khác có thể còn đi qua được.

Đoàn xe tiếp tục hành trình, đoạn sông kinh dị này rất nhanh được mọi người đưa vào một trong những chiến tích chiến đấu trên đường của đoàn xe khiến những người có mặt trong đoàn xe lúc bấy giờ đều cảm thấy thật tự hào.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Tang thi triều bao vây Ngọc Nhã trả thù

Hành trình gian khổ kéo dài gần một năm trời cũng gần kết thúc, khi mọi người biết rằng chỉ cần một tháng nữa thôi thì họ cũng sẽ tới nơi mà ở đó họ sẽ có một ngôi nhà cho riêng mình, một nơi ở yên bình không cần phải suốt ngày ngồi trên xe nữa.

Hôm nay đoàn xe quyết định dừng chân sớm, mọi người được phép tắm rửa thỏa thích. Ăn uống xong mọi người đi về chỗ ngủ của mình, nhưng sự vui vẻ sau bao ngày vất vả khiến họ không thể chợp mắt được. Họ bắt đầu suy nghĩ về viễn cảnh tương lai xây dựng căn cứ như thế nào? Các vị đội trưởng từng nói họ sẽ xây dựng lại một thành phố như khi xưa: có nhà ở, có trường học. bọn họ sẽ là một cộng dân chân chính cùng xây dựng nên căn cứ đó. Rồi con cái của họ sẽ được đến trường, không còn bị đói đến mức khô vàng nữa và sẽ không phải sống trong lo lắng hãi hùng nữa.

Đem khuya mọi người chìm vào giấc ngủ mang theo hi vọng về căn cứ mới. trong giấc mơ tươi đẹp khiến cho nụ cười của họ luôn hiện hữu trên môi.

Sáng sớm bầu trời trong xanh, từng tia sáng len lỏi vào từng ô cửa kính ô tô đánh thức buổi sáng, đánh dấu một ngày mới bắt đầu. thời tiết bắt đầu chuyển giao rồi, mặt trời giáng xuống bắt đầu của sự nắng nóng nhưng sau gần một năm thì mấy ngày hôm trước mọi người đã bắt đầu cảm nhận được cái lạnh khi màn đêm buông xuống. có rất nhiều đứa trẻ và người già không chịu nổi mà ngã bệnh, may mà kho thuốc của đoàn xe đầy đủ công với bữa ăn đầy dinh dưỡng nên vấn đề này cũng không đáng ngại cho lắm. Ai cũng mong đoàn xe đến nơi trước khi có tuyết rơi xuống.

-Chúng ta ăn sáng xong sẽ xuất phát ngay, mọi người động tác nhanh lên một chút.

-Vâng, đội trưởng.

Mọi người nhanh dọn dẹp, tới xe nấu nướng để lấy đồ ăn.

Còn nàng và các bé đã được Trần Vân Yên nấu từ sáng nên đã giải quyết xong bữa sáng rồi, giờ chỉ cần đợi xe xuất phát nữa thôi.

Một tiếng sau, khi mọi người chuẩn bị lên xe để đi thì có rất nhiều tiếng động lạ ừ ừ xung quanh, mọi người ngây ngốc nhìn đám tang thi từ tang thi người, động vật, còn trùng từ bốn phương tám hướng vây lại đây.

-Chuyện gì xảy ra thế?

-Đây là gì vậy?

-này này....

Mọi người hoảng loạn hét lên. Các anh nhanh chóng ổn định lại tình hình, những người thường nhanh chóng được đưa vào trong xe trung tâm, di năng giả xếp ở ngoài

-Hi Tước, trên không trung.

Nàng giao nhiệm vụ tiêu diệt hung con tang thi trên bầu trời cho Hi Tước. Hi Tước rút gươm một hơi thì biến thành hình thể khổng lồ, lông vũ bảy màu sắc sỡ tiên diễm. Lũ tang thi trên không thấy vậy thì đã rút lui một phần rồi, còn lại thì bị móng vuốt sắc bén và lửa từ trong miệng nó thổi ra tiêu diệt.

Cuộc chiến trên không lấy một địch một trăm, một nghìn thì dưới đất cũng phải là một địch mười. Nhưng di năng giả lại không cho phép mình sợ hãi mà phải xông lên, họ đã nhìn thấy hi vọng ở phía trước rồi, tương lai của họ đang tới gần nên họ không cho phép mình lùi bước, càng không cho phép mình được chết.

-Hạo, Tiểu Nghị hai người tạo sóng tinh thần làm gián đoạn liên lạc của kẻ lãnh đạo đi.

-Ý em là tang thi này do người khác mang đến.

-Đúng.

Được rồi.

Âu Dương Hạo và Tiểu Nghị đều có tinh thần hệ ở cấp năm rồi nên những con tang thi người ở cấp hai hay ba đều bị hai người dùng sóng tinh thần và lực lượng tinh thần chặn giữ nên áp lực của di năng giả cũng giảm đi rất nhiều. Nhưng đối với các loại động vật biến dị thì lại không được tốt cho lắm bởi vì cấp bậc ngang hàng hay cao hơn nên chúng không bị ảnh hưởng mấy.

Các di năng giả tạo thành các tổ đội để công kích tang thi.

Lang và Bento mỗi con đều đối chọi với một con tang thi biến dị cung cấp. Đó là thỏ biến dị và chồn biến dị. Có thể nói lần này chiến đấu của hai con thú sủng này là dựa vào trí thông minh để chiến thắng được. Hai con vật đi theo nàng đã lâu cũng được nàng cho ăn các loại thức ăn có chứa linh khí trong không gian nên rất thông minh, có thể gọi là ngang ngửa với con người. Bento và Lang không ngừng vờn quanh hai con tang thi khiến chúng nổi giận mà tấn công mạnh mẽ.

Nhưng hai con thú sủng cũng không kiên nhẫn đùa giỡn nữa mà công kích mạnh hơn, chỉ một phút sau đó hai con tang thi đã chết.

Di năng giả của đoàn xe đã có vài người chết dưới tay của động vật biến dị rồi nên mọi người càng cố sức hơn nữa.

Tiểu đội quân bé nhỏ của các bé cũng góp phần vào sức chiến đấu của đoàn xe, các bé cứ tập trung lại tiêu diệt từ con này sang con khác nên năng lượng vẫn được duy trì lâu dài hơn những đội khác.

Các anh cũng không rảnh rỗi gì mà, mỗi một người đối phó với một con tang thi cấp cao nên cũng chỉ ngang sức mà thôi.

Còn với nàng mà nói, những con tang thi này rất nhẹ nhàng. Nàng không mất nhiều sức lực đã tiêu diệt được phần lớn tang thi rồi.

Chỉ hơn một giờ đồng hồ sau thì toàn bộ tang thi cũng đã bị tiêu diệt hết, nguy cơ đoàn xe cũng được giải trừ. Nhưng cũng có vài người chết và nhiều người bị thương. Đối với người chết họ quyết định hỏa thiêu để tránh cho những người chết còn trở thành thức ăn của tang thi. Còn những người bị thương thì không cần lo

lắng gì nhiều, thuốc và những thư kỳ diệu của nàng có thì những người bị thương sẽ chẳng cần lo lắng sẽ chết hay biến thành tang thi cả.

Nàng căn dặn các thành viên khác của đoàn xử lý chỗ này, nàng cùng các anh có việc cần làm nên khi bọn nàng trở về thì đoàn xe mới lên đường.

Tám người chia nhau ngồi lên hai chiếc xe việt dã chạy theo hướng bắc, nàng nhắm mắt ngồi trên xe không cử động. Các anh cũng không hỏi mà cứ điều khiển theo hướng mà nàng đã chỉ. Xe chạy chừng hai mươi km thì gặp một tiểu đội nhỏ có khoảng ba bốn chiếc xe phía trước. Nàng bảo các anh dừng lại chỗ mấy chiếc xe kia.

Tiểu đội nhỏ này chỉ khoảng mười người gồm bảy nam ba nữ. Họ đều ăn mặc rách nát nhưng không có vẻ gì tiêu tụy cả.

-Cô..Cô đừng qua đây, tôi không làm gì cô cả...

-A...aaaa... xin chị tha cho chúng tôi, chúng tôi không biết gì cả....

Hai cô gái hét lên đó chính là hai cô gái Đào gia mà nàng đã gặp ở thôn Trầm Khê, cửa vào của Bình Lang cao nguyên. Hai cô gái đã mất đi vẻ kiêu ngạo khi trước, những người bảo tiêu của bọn họ cũng chẳng thấy đâu. Họ đi theo những người này cũng phải chịu rất nhiều tủ nhục.

-Kẻ không chế tang thi đâu?

Nàng lạnh lẽo hỏi.

-Khổng chế tang thi? Tôi không biết...

-Chúng tôi không biết ai có thể khổng chế tang thi cả...

-Các người là ai đến đây hỏi những điều vớ vẩn vậy?

Mấy thanh niên khác trong đoàn thấy thế thì hết lớn.

-Hạo, anh làm cho kẻ đó xuất hiện đi.

-Được.

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Tiếng hét đau đớn trong một chiếc xe vọng ra, những người kia hoảng sợ không thôi vì tiếng hét đó là của thủ lĩnh bọn họ.

-Dừng lại đi, tôi đau quá...xin anh...

Người kia đau qua mà lao ra khỏi xe, anh ta không ngừng ôm đầu kêu gào.

-Giờ mới biết đau đớn sao?

-Xin anh, tha cho tôi...

-Được rồi Hạo.

Âu Dương Hạo thấy thế mới chịu dừng lại, nghĩ đến việc vừa trải qua anh chỉ muốn hành hạ kẻ này cho bổ tức thì thôi.

-Ngọc Nhã! Cô có thể đi ra được rồi.

Nàng nhẹ nhàng nói, lời nói như nguyên rủa. một cô gái từ trên xe bước xuống. cô ta trông có vẻ tiêu tụy hơn những người khác rất nhiều. không ai có thể nhận ra đây là một Ngọc Nhã xinh đẹp, kiều kỳ mấy tháng trước.

-Thiên Di! Tôi hận chị. Hận tất cả các người. tại sao các người vẫn có thể sống vui vẻ trong khi chúng tôi đều sống khổ sở chứ. Tại chị mà mẹ và em trai tôi mới chết, tại chị mà gia đình tôi tan nát....

Cô ta điên cuồng phát tiết những đau đớn tui nhục trong lòng ra. Mẹ và em trai cô ta kiêu ngạo nên khi mới bị đuổi đi không có đoàn xe nào chịu thu nhận. vì đói mà bắt buộc phải gia nhập đoàn xe nhỏ bé nhưng ba người họ không có sức chiến đấu nên nhận hết các khinh bỉ, phải chịu đói chịu rét. Để khi bị tang thi tập kích chỉ có một mình mới may mắn sống sót được. gia nhập đoàn xe này cô ta phải dùng thân thể mình để phục vụ kẻ thủ lĩnh, biết hẳn ta có khả năng điều khiển tang thi nên cô ta dụ dỗ hẳn báo thù giúp mình.

-Ngọc Nhã, đó là báo ứng mà thôi..

-Không, tại các người...

-Vậy sao?

-Đúng.

Cô ta mơ hồ gật đầu.

Nàng chậm rãi lại gần cô ta, nói nhỏ vào tai cô ta một câu nói.

-Không thể nào.....

Cô ta bàng hoàng lắc đầu liên tục như vẻ không tin. Nàng cũng không muốn phí sức nữa mà dùng hai cây dao nhỏ kết thúc mạng sống của kẻ thủ lĩnh và cô ta.

Cô ta đến khi chết vẫn chưa nhìn nàng chăm chăm.

Nàng cùng bảy anh chàng chuẩn bị lên xe quay về thì những người khác xin đi theo. Nàng không quan tâm mà bước vào trong xe mặc kệ cho Triệu Hàng xử lý.

Cuối cùng Triệu Hàng cũng cho bọn họ đi theo nhưng sẽ bị giám sát trong một thời gian nếu họ chịu được, bọn họ đều đồng ý.

Về đến đoàn xe thì mọi người đã xử lý xong hết rồi. thịt động vật rất nhiều đảm bảo mọi người trong một thời gian sẽ được ăn thịt thoải mái.

Nàng cũng các anh liền cho đoàn xe lập tức xuất phát rời khỏi nơi này để tránh

tang thì bị mùi dẫn đến sẽ lại một phen chiến đấu nữa.

Trải qua chiến đấu vừa rồi mọi người lại càng đoàn kết hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Nam Hải! Chinh phục thôi

Sau bao nhiêu hành trình vất vả, gian khổ cuối cùng đoàn xe cũng đến được Hải Nam. Vùng bình nguyên rộng lớn nhất của phía Nam. Nơi đây rất ít dân cư sinh sống nên không có thành thị nào mà chỉ có những thôn làng bé nhỏ của người dân du mục mà thôi. Và lại nơi đây trước kia cũng không đượ đầu tư cơ sở hạ tầng gì nhiều, khi mà thế đồ ụp xuống thì hầu như mọi thứ cũng đã bị phá hủy hết rồi.

Tất cả các thành viên thấy nơi đây là nơi dừng chân của đoàn xe thì vui vẻ không thôi, nơi đây sẽ là nhà của họ thôi. Mọi người được lệnh nghỉ ngơi rồi mới tiến hành mọi việc sau.

Sau khi tổ điều tra tình hình trở về thì đã xác định được ở đây có hai căn cứ nhỏ mà cả hai căn cứ này chỉ có khoảng hai trăm người. hai căn cứ này rất nhỏ yếu nên mọi người không xác định đánh chiến mà tiến hành thỏa thuận để giảm bớt tổn thất bằng bất cứ giá nào.

Triệu Hàng dẫn người đi thỏa thuận với hai căn cứ kia. Hai căn cứ này cũng chỉ có mấy dị năng giả mà thôi, căn cứ này cũng chỉ được xây dựng vài ngày trước đó. cả hai căn cứ đều yêu cầu một đại lượng vật tư và quyền lợi khi gia nhập. Nhưng khi chứng kiến sự to lớn của đoàn xe thì họ bằng lòng gia nhập. cứ thế hai căn cứ sáp nhập vào đoàn xe một cách yên bình không thương vong.

Sau khi thương lượng xong xuôi thì đoàn xe quyết định di chuyển vào trung tâm của bình nguyên Hải Nam rồi mới bắt đầu xây dựng căn cứ.

Mọi thứ đều phải bắt đầu lại từ đầu nhưng sức mạnh con người là vô hạn. tất cả các thành viên khác không có bất cứ một ý kiến gì bởi vì gian khổ dọc đường cùng với mạng sống lúc nào cũng bị uy hiếp thì khổ cực này có tính là gì đâu.

Dị năng hệ thổ bắt đầu xây dựng những ngôi nhà cấp bốn, còn dị năng hệ kim kết hợp cùng gia cố với bọn họ. Những ngôi nhà lần lượt mọc lên thối lên một nguồn sinh khí mới cho nơi đây.

Mọi người cùng nhau chung sức xây dựng căn cứ mới, một nơi ở cho chính mình. Những người này lúc nào cũng nở nụ cười những khắc khổ trên khuôn mặt đã thối bay rồi.

Chỉ trong vòng một tuần mà nhà ở cho hơn hai nghìn người đã được hoàn thành.

Tất cả các thành viên lục đục dọn vào nhà mới, họ tự tay trang trí cho ngôi nhà của mình. Tất cả các ngôi nhà đều có kích thước như nhau. Nhưng người thuộc hộ gia đình sẽ được bố trí một khu, những người độc thân sẽ kết bạn ở hoặc ở một mình. Dụng cụ cho từng ngôi nhà sẽ được tổ hậu cần phân phối tùy theo từng nhà.

Năm đại gia tộc được xây dựng ở một khu riêng biệt. và việc xây dựng sẽ do thành viên trong năm gia tộc đảm nhiệm nên những người khác trong đoàn xe không có ý kiến gì và đồng thời họ cũng biết mình làm sao đến được đây, còn sống.

Năm biệt thự lớn được xây dựng cách chỗ của khu nhà đoàn xe khoảng một km. ngoài năm biệt thự lớn còn có các ngôi nhà hai tầng lầu xen kẽ xung quanh biệt thự giành cho các thành viên của các gia tộc. các ngôi nhà đều được xây dựng và gia cố bằng kim loại chắc chắn rất có hiệu quả phòng thủ.

Còn ngôi nhà thuộc về nàng và các bé ở đó là một căn nhà do chính Ngọc Diên, Ngọc Ân và Ngọc Hàn tự mình xây dựng. các bé xây một ngôi biệt thự hai tầng nhỏ theo ý kiến bàn bạc của cả nhà. Tuy nói là nhỏ nhưng bên trong lại có đến bảy phòng ngủ, một phòng khách, một phòng bếp đầy đủ tiện nghi. Các bé cũng trang trí cho căn nhà hết sức xinh đẹp. bàn ghế đều là gỗ sưa trông rất hoành cổ nhưng được chạm chỗ hình những con vật trong rất đáng yêu. Tủ, giường đều mới và sạch sẽ. cả tòa nhà đều toát ra vẻ âm áp không thôi khiến các vị gia chủ của năm đại gia tộc nhìn thấy đều bắt cóc cháu mình một phen để trang trí cho nhà mình như thế. May mà nàng và các bé đã thu gom rất nhiều thứ không chắc không đủ mất thôi.

Thiên Quân cậu rất bận rộn nên thỉnh thoảng mới thấy, cậu hầu như sẽ ở một ngôi nhà nhỏ của khu dân cư. Vân Yên và Tiểu Nghị cũng ở một ngôi nhà nhỏ ngay cạnh Thiên Di, cô bây giờ phải phụ trách công việc hậu cần cho đoàn xe nên rất bận rộn, tiểu Nghị thường ở với các bé. Chuyện nấu ăn thì thường nàng sẽ nấu nếu các bé ở nhà.

Các anh cũng muốn qua đây ở nhưng mà nàng không cho. Đùa à, bảy người nàng làm sao mà chống nổi, đau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mạt Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54: Kết thúc

Căn cứ bước đầu đã xây dựng xong, hoàn thiện bề ngoài rồi. Căn cứ cũng có tên gọi của riêng mình đó là Thanh Yên. Mọi người đều mong ở đây sẽ có cuộc sống thanh bình và yên ổn.

Bộ máy của căn cứ cũng được thống nhất, lãnh đạo cao nhất của căn cứ vẫn là năm đại gia tộc và nàng. Còn lại được phân thành năm nhóm riêng biệt.

Nhóm XD là nhóm xây dựng, nhóm này phụ trách xây dựng nhà cửa trong căn cứ, kiến tạo cơ sở hạ tầng và tu bổ tường thành xung quanh căn cứ. Nhóm này chủ yếu là đệ tử hệ thổ và hệ kim.

Nhóm HD là nhóm hậu cần, trong nhóm hậu cần này còn chia thành nhiều nhóm nhỏ khác phụ trách vấn đề nấu nướng và thức ăn cho các nhóm còn lại.

Nhóm TT là nhóm trông trọt trong khu căn cứ. khu vực trông trọt này đã được nàng dùng nước trong không gian pha loãng tưới qua nên có thể trồng được. diện tích trông trọt này rất lớn, nếu trồng được thì căn cứ không bao giờ lo thiếu lương thực. người thuộc nhóm này chủ yếu là nhóm người bình thường không có đệ tử. Nhưng công việc trông trọt này cũng rất nhẹ nhàng vì đã có thiết bị máy móc rất nhiều.

Nhóm CN là nhóm chăn nuôi. Các loài động vật sống trong không gian của nàng như gà, vịt, heo, thỏ, dê, cừu, trâu và bò đều được nàng đem ra để người trong căn cứ chăm sóc. Ngoài ra căn cứ còn tạo một hồ cá lớn để nuôi hải sản nữa. người trong căn cứ luôn được bổ sung lương thực đầy đủ nên không có ai thiếu thốn, đói cả. người ở khu chăn nuôi này cũng là người bình thường.

Còn có một nhóm là tuần tra đội nữa, nhóm này chủ yếu là đệ tử giả hay người tập võ. Đội này sẽ có các tổ đội luân phiên đi tuần tra và canh giữ căn cứ. căn cứ rất rộng lớn nên hầu như các đệ tử giả này rất ít khi được nghỉ ngơi. Những bức tường chưa được xây xong họ còn phải cử người canh giữ nữa. có vài tổ đội thường xuyên phải ra ngoài săn giết tang thi nữa.

Nói chung chế độ phân phối của căn cứ rất công bình, ai cũng có công việc của mình, không ai được nhàn hạ cả.

Ngoài ra căn cứ còn có trụ sở lãnh đạo, bệnh viện, trường học nữa. nơi này chẳng khác gì một thành phố như trước kia cả.

Một số cửa hàng, gian hàng cũng mọc lên. Mua bán được thực hiện bằng tinh thạch, mọi người sẽ có thể đổi được các loại thực phẩm cũng như quần áo hoặc cũng có thể sử dụng công điểm của mình mua những thứ này giống như hợp tác xã.

Căn cứ dần dần hoạt động đi vào quỹ đạo. mọi thứ dần dần phát triển tốt, lâu lâu có vài cuộc tập kích bất ngờ của tang thi nhưng không có tổn thất nào, có vài người còn bắt vài con tang thi nhỏ làm thú cưng nữa.

Các anh cũng nhất trí rằng sẽ chấp nhận cùng chung sống tốt với nàng vì tình yêu của nàng khiến các anh không thể yêu thêm một ai khác và bất chấp vượt qua tất cả. bảy người họ sẵn sàng dùng tình yêu để sưởi ấm con tim nàng và cùng nhau đi đến cuối đời này.

Hôm nay hiếm khi được rảnh rỗi các anh cùng nhau đi đến nhà của nàng, các bé đã đi học hoặc ra ngoài chơi rồi nên chỉ có mình nàng ở nhà thôi. Thiên Quân thì các anh vừa gặp cậu ở trụ sở rồi.

-Thiên Di, bọn anh sẽ cùng nhau yêu em, chúng ta cùng nhau sống hạnh phúc đến già nhé.

An Thế Kiệt đi đến trước mặt nàng nhẹ nhàng nói.

Nhìn đôi mắt tĩnh lặng của nàng, các anh đều hồi hộp chờ câu trả lời của nàng.

Nàng đi lại gần vuốt ve khuôn mặt cương nghị, rồi hôn lên khuôn mặt yêu nghiệt của Âu Dương Minh rồi quay qua hỏi những người khác:

-Như vậy các anh có ghen không?

-Thiên Di, đừng hỏi như thế, dĩ nhiên là anh ghen rồi, nhưng anh lại càng ghen tỵ hơn khi mà anh không được.

Đường Hiến nói.

-Đúng vậy, Thiên di. Em không thể bắt công như thế được, em thân thiết hai người kia mà bỏ mặc anh, không được đâu.

Âu Dương Hạo nói.

-Thế thì phải thế nào?

-Thế này mới công bằng.

Nói xong, Đường Nhiên kéo tay nàng để nàng ngã vào lòng mình rồi cúi xuống ngậm lấy đôi môi hồng của nàng. Hai đôi môi dây dưa nhau, đến khi nàng mềm tựa vào lòng anh thì anh mới bằng lòng buông tha môi nàng.

Nhìn nàng tựa vào lòng Đường Nhiên điêi chính hơi thở mà các anh mới phát hiện người yêu của mình đối với chuyện yêu đương thân mật rất ngây thơ. Nhìn đôi mắt đầy sương mù của nàng mang theo vẻ đẹp quyến rũ vô hạn các anh không khỏi bốc hỏa, hạ thân bắt đầu rục rịch.

Ngô Lâm kéo nàng thoát khỏi vòng tay Đường Nhiên vào lòng mình, giọng nói trầm ấm truyền tai nàng khiến nàng không khỏi ngửa ngửa.

-Em phải an ủi anh.

-E...

-Suyt. đừng nói gì cả... hãy cảm nhận thôi.

Nụ hôn nhẹ nhàng, triền miên chứ không cuồng dã như Đường Nhiên khiến nàng say mê.

Bây anh chàng bảy nụ hôn khác nhau, triền miên không dứt đến khi nào đôi môi nàng sưng lên mới thôi.

-Thiên Di..anh yêu em.

Âu Dương Hạo nhìn cô gái trong lòng mình ni non.

Căn cứ trôi qua càng ngày càng tốt và không ngừng được mở rộng, số lượng người từ hai nghìn thì giờ đã tăng lên gần năm nghìn sau trong một năm. Mọi người không lo lắng tang thi nữa mà an ổn sống, cuộc sống đã trở lại nhịp nhàng như xưa.

Trong khoảng một năm này có rất nhiều chuyện xảy ra nhưng khiến cho mọi người kinh ngạc nhất có lẽ là đám cưới của chủ nhân căn cứ, một cô dâu và bảy chú rể. nhiều cô gái và chàng trai đau lòng nhưng cũng vui vẻ chúc mừng vì họ đều xứng đáng. Căn cứ chính phủ ở phía bắc sau vài lần đánh chiếm thất bại thì bắt buộc phải giảng hòa, các anh cũng đi qua một chuyến để giúp cao tăng bên ấy thay máu một phen nên hai bên không có xung đột mà còn hỗ trợ lẫn nhau.

Bây giờ nàng đang có thai, thai đã được ba tháng rồi mà cứ như sắp sinh khiến s ai nhìn cũng phải hoảng hồn luôn. Nàng cũng đã đột phá Tử Liên tầng thứ sáu rồi nên cái bụng bầu này cũng không ảnh hưởng đến nàng là bao ngoài nhìn thấy công kênh thui.

Nhưng các ông các bà thì lại không được như thế, lần trước nàng mang thai bảy là họ không biết nhưng giờ là họ thấy rồi, mỗi lần thấy lại hay làm cái gì đó là họ phải được một phen ôm tim vì sợ. ai cũng tò mò không biết nàng mang thai mấy và là của ai, nhưng nàng không nói? Các anh cũng muốn biết nhưng phải dần lòng lại.

Các bé biết mình sắp có em nữa thì vui lắm, hào hứng chuẩn bị này nọ cho các em. Các bé mới chỉ có sáu tuổi nhưng chỗ đứng trong căn cứ không nhỏ, các bé không phải chỉ dựa vào baba và mẹ mà chính thực lực của các bé cũng khiến người khác không thể khinh thường.

Thiên Quân đối với việc chị gái mình có nhiều chồng và lại có thai là việc bình thường, bởi vì từ trước đến nay cậu quan niệm rằng chị gái mình không phải người bình thường mà.

Trần Văn Yên đã tổ chức một đám cưới nhỏ với Trình Hải.

Năm tháng sau.

Nàng sinh ra sáu đứa trẻ mập mạp dễ thương...

Hoàn.....

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mạt Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Ngoại truyện 1: Sáu ác ma ra đời

Ngày nàng chuyển dạ sinh lần thứ hai cũng là ngày kỷ niệm hai năm thành lập căn cứ. lần này nàng sinh trong sự lo lắng của rất nhiều người. các anh khuyên nàng sinh mổ nhưng lần trước bảy đứa đứa cũng là sinh thường mà nên lần này nàng cũng sinh thường luôn. Bệnh viện căn cứ cũng có những thiết

bị hiện đại và tiên tiến, Ngô Lâm là người trực tiếp đỡ đẻ nhưng vì hồi hộp quá nên luống nên đành phải để một bác sĩ khác đỡ đẻ.

Mà kỳ lạ thay lần trước nàng sinh thật nhẹ nhàng, giờ thì mấy nhóc này lại hành hạ nàng mấy tiếng đồng hồ mới chịu chui ra. Ôi nhìn sáu cậu nhóc kháu khỉnh mà ai cũng yêu mến cả.

Có thể nói sáu đứa nhóc này là một tổ hợp gen kỳ quái, sáu bé đều có những đặc điểm của các bố, có các gen ưu tú của bố và mẹ và đứa nào cũng giống đứa nào nên rất khó phân biệt.

Ai cũng tranh giành đặt tên cho các bé nhưng lại không biết nên để các bé mang họ gì nên cứ lấy tên trước còn họ thì tính sau. Các bé lần lượt tên là Tỉnh, Thạch, Vũ, Thiên, Nguyệt, Võ, Hoàng.

Nhưng đồng thời sáu đứa trẻ này cũng nhanh chóng bộc lộ bản chất ác ma trên con đường trưởng thành.

Biết bò thì lâu lâu mất tích.

Biết đi thì phóng dity nặng lung tung khiến đội xây dựng của căn cư làm mãi không hết việc.

Biết nói thì miệng ngọt và độc dã man luôn. Ai được các bé khen thì ngọt như ăn mật và luôn biết cách nói để đạt được thứ mình thích còn không thì nói cho người ta á khẩu phải tư dâng ra.

Năm tuổi thì đối một phần tư căn cứ.

Sáu tuổi nhỏ sạch lông của Bento và Lang làm tắm tắm tặng sinh nhật mẹ.

Bảy tuổi đốt lông của Hi Tước vì các bà nội thích mũ gắn lông chim.

Tám tuổi tự trốn ra khỏi căn cứ đến khi hết lương thực mới chịu về theo đó là một đồng đàn em.

Mười tuổi bán anh trai cho mấy chị gái xinh đẹp mà các bé nhắm làm chị dâu được.

Còn về chị gái cả, các bé không dám. Mẹ mà biết thì các bé được “tuốt một phen à”.

Nếu người có tiếng nói nhất trong gia đình là ai thì người đó nhất định là mẹ, không cần lời nói chỉ cần một ánh mắt thôi cũng đủ khiến ai cũng phải sợ hãi. Tiếp theo là các baba, nhưng chỉ cần không chạm vào điếm giới hạn thì các baba sẽ mở một con mắt cho qua nếu không thì móng sẽ nở hoa. Còn các anh trai ư, không sao, sáu bé trai này về độ lý lớn hơn một bậc nên không sợ. Còn hai chị gái ư? Xin miễn đừng vào kéo thực nữ biến thành mẫu dạ xoa chỉ cần nói ngọt là được.

Cuộc sông căn cứ trôi qua yên bình, bệnh độc đã được kiểm soát nên mọi người cũng khỏe hơn. Con người chỉ cần sống yên ổn hòa nhập với tự nhiên sẽ sống yên bình.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Bảo Bảo Chơi Đùa Mật Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.